

DÉMONVILÁG
2.

Darren Shan

Démontolvaj

Démonvilág

Második könyv

Móra Könyvkiadó

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Darren Shan: Demon Thief

First published in Great Britain

by HarperCollins Children's Books 2005

HarperCollins Children 's Books is a division of

HarperCollins Publishers Ltd

77-85 Fulham Palace Road, Hammersmith, London, W6 8JB

© Darren Shan, 2005

Darren Shan erkölcsi jogot formál arra, hogy a mű szerzőjének tekintsék

Fordította F. Nagy Piroska

A borítót Mel Grant készítette

Hungarian translation © F. Nagy Piroska 2006

Hungarian edition © Móra Kiadó, 2006

A Démonvilágról és Darren Shanról minden érdekesség megtalálható a világhálón

www.darrenshan.com

Neked, Bas - szívem tolvajának

VZSR (Véres Zsigerek Rend) jár:

Kovács „öldöklő” Attilának,
Liam „hálószővő” Fitzgeraldnak,
Mary „szervező” Byrne-nak

Szerkesztői nagydíjas:

Stella „selejtező” Paskins

Őrző-védő Szolgálat:

a Christopher Little-rendőrség

A fény

Mindenki bolondnak néz, mert fényeket látok. Amióta az eszemet tudom, mindig is láttam ezeket a furcsa, színes fényfoltokat, amelyek forognak, örvénylenek a levegőben. Különféle méretűek: némelyik olyan kicsi, mint egy pénzérme, de bőven akad köztük akkora is, mint egy kukorica-pelyhes doboz. Különféle alakúak: nyolcszögek, háromszögek, tízsögek. Van harminc-, sőt negyvenoldalú is. Nem tudom, hogy nevezik azt, amelyiknek negyven oldala van. Negyvenszög?

Kör alakú nincs. Mindegyik fényfoltnak legalább két egyenes éle van. Elvértve tűnik csak fel egy-egy ívelt oldalú vagy félkörben kidudorodó.

A színük, amit csak el lehet képzelni. Vannak fényesen ragyogóak és tompán izzók. Ütemesen villogókat is láttam már, de többnyire egyszerűen csak világítanak a levegőben.

Amikor kisebb voltam, nem tudtam, hogy a fények különlegesek. Azt hittem, mindenki látja őket. Meséltem róluk anyának és apának, de úgy gondolták, csak azért csinálom, mert azt akarom, hogy rám figyeljenek. Téma akkor lett az egészről, amikor iskolába kezdtem járni, és az osztályban is beszéltem a fényekről. Miss Tyacke, a tanítónőm, látta rajtam, hogy nem fantáziálok, tényleg hiszek a fényekben.

Behívatta anyát, és azt javasolta, hogy vigyenek el szakemberhez, aki tudni fogja, mit jelentenek a fények. Anya azonban mindig is úgy vélte, hogy felesleges a drága időt holmi pszichiáterekre pazarolni. Szerinte az agy tud magára vigyázni. Megkért, hogy ezentúl ne beszéljek a fényekről az iskolában, de egyébként nem aggódott miattam.

Így aztán többé nem említettem a fényeket, de a baj már megtörtént. A gyerekek között elterjedt a hír: Kernel Fleck *fura figura*. Nem olyan, mint mi. Tartsatok három lépés távolságot tőle.

Attól kezdve nem sok barátom akadt.

*

Corneliusnak hívnak, de ezt kisebb koromban nem tudtam kimondani. A Kernel volt a legtöbb, ami telt tőlem. Anya és apa ezt nagyon aranyosnak találta, és az igazi nevem helyett ők is így kezdtek szólítani. Rajtam ragadt, és most már mindenki Kernelnek hív.

Szerintem egyes szülőknek nem lenne szabad megengedni, hogy nevet adjanak a gyerekeknek. Kéne egy bizottság, amelyik betiltaná az olyan neveket, amelyek később gondot okozhatnak. Még a fényeket leszámítva is ugyan mennyi esélyem lett volna rá, hogy olyan névvel, mint Kernel - vagy Cornelius - Fleck, beilleszkedhessek bármilyen normális társaságba?!

Nagyvárosban élünk. Anya egyetemi adjunktus. Apa festőművész, de óraadóként tanít is. (Ami azt illeti, több időt tölt tanítással, mint rajzolással, de ha bárki rákérdez, festőművésznek mondja magát.) Egy lakóházzá átalakított régi raktárépület harmadik emeletén lakunk. A szobák óriásiak, a plafon nagyon magasan van. Néha úgy érzem magam, mint Babszem Jankó az óriás várában.

Apának egészen fantasztikus a kézügyessége. Gyönyörű repülőgépmodelleket készít, és fölraggatja őket a szobám mennyezetén lévő fagerendákra. Amikor már jó sok összegyűlik, vagy egy ráérős vasárnap délután kedvünk szottyan rá, almából, vadgesztenyéből - vagy bármiből, fő, hogy kemény legyen és kerek - bombákat gyártunk, és lőni kezdünk a repülőkre. Addig lövöldözünk rájuk, amíg ki nem fogyunk a lőszerből, vagy le nem lőttük az összes repülőt. Akkor apa hozzálát az új modellek gyártásához, és minden kezdődik előlről. Jelenleg a mennyezet egyharmada lehet tele.

Szeretek itt lakni. Nagyon klassz a lakásunk; a környéken rengeteg üzlet, múzeum és mozi van, meg egy szuper kalandjátékszótér. Az iskola is oké. Nincsenek barátaim, de szeretem a tanáraimat és magát az épületet is - van benne egy első osztályú labor, vetítőterem és egy jó nagy könyvtár. És nem tudnak megverni, mert verekedés közben automatikusan üvölni kezdek, amit nagyon nem szeretnek a kis gengszterek, akik persze igyekeznek kerülni a feltűnést.

Ezzel együtt nem sok örömöm van az életben. Magányos vagyok. Mindig is magamnak való voltam, de kisebb koromban nem zavart. Szerettem egyedül lenni. Rengeteg könyvet meg képregényt olvastam, néztem a tévét, jókat játszottam a kitalált barátaimmal. Boldog voltam.

Ez újabban megváltozott. Nem tudom, miért, de már nem szeretek egyedül lenni. Elszomorodom, amikor látom, hogy baráti társaságok milyen jól érzik magukat együtt. Szeretnék közéjük tartozni. Szeretném, ha volnának barátaim, akik vicceket mesélnének nekem, és jókat nevetnének az én vicceimen, akikkel beszélgethetnék tévéműsorokról meg zenéről, és akik befogadnának maguk közé. Próbálok közeledni másokhoz, de minél jobban igyekszem, ők annál inkább kerülnek engem. Néha odacsapódom valami társasághoz, s bár nem vesznek rólam tudomást, úgy teszek, mintha hozzájuk tartoznék. De ha megszólalok, azzal mindent elrontok. Akkor gyanakvó tekintettel elhúzódnak tőlem, vagy elzavarnak.

- Menj, és nézgesd a fényeidet, te dilis!

Úgy egy hónapja még súlyosabban nehezedik rám a magány. Már semmi nem érdekel. Ólomlábakon cammog az idő, különösen otthon és az iskolai szünetekben. Képtelen vagyok bármivel is lekötni magam. Elkalandoznak a gondolataim.

Szüntelenül a barátok járnak az eszemben. Hogy lehet az, hogy nekem nincsenek, hogy magányos vagyok, és talán egész életemben az is maradok?! Beszéltem erről anyával és apával is, de nagyon nehéz megértetni velük, hogy milyen szerencsétlen vagyok. Azt mondják, sok minden megváltozik majd, ha idősebb leszek, de nem hiszek nekik. Akármennyi idős leszek, mindig megmaradok ilyen fura szerzetnek. Miért kedvelnének jobban az emberek akkor, mint most?

Annyira, de annyira próbálok beilleszkedni. Nézem a népszerű tévéműsorokat, hallgatom azokat az együtteseket, amelyekért a többiek rajonganak, olvasom az összes menő képregényt és könyvet. Divatos ruhákat hordok. Káromkodom, és pontosan úgy beszélek, ahogy a többiek.

Nem számít. Semmi sem segít. Engem senki sem szeret. Csak az időmet vesztegetem. Az elmúlt héten már arra gondoltam, hogy így fogom elpazarolni az egész életemet. Sötét és nyomasztó gondolataimban csak egyetlen kiutat látok, egyetlen lehetőséget arra, hogy véget vessek a szenvedésnek és a magánynak. Tudom, hogy nem lenne szabad így gondolkodni - az élet sohasem lehet annyira rossz -, de nehéz megállni. Sokat sírok, ha egyedül vagyok - egyszer-kétszer az iskolában is elbőgtem magam. Túl sokat eszem, és ettől hízom. Nem mosakszom, ezért zsíros lett a bőröm. Nem érdekel. Legyek csak épp olyan rémisztő, amilyennek érzem magam.

*

Késő éjszaka van. Fekszem az ágyamban. A fényfoltokkal játszom, s közben próbálok nem gondolni a magányra. Mindig is tök jól el tudtam szórakozni a fényekkel. Emlékszem, három- vagy négyéves lehettem, a fények mind ott voltak körülöttem, én meg kinyúltam értük, ide-oda mozgattam őket, hátha összeállnak valamivé, mint a kirakójáték darabkái. A fények rendes körülmények között bizonyos távolságra vannak tőlem, de ha játszani akarok velük, közelebb tudom hívni őket.

Nem tömörök. Leginkább lebegő műanyag darabkákra hasonlítanak. Oldalról nézve majdnem láthatatlanok. Átdughatom rajtuk az ujjam, mint a közönséges fénytócsákon. De ha meg akarok mozdítani egyet, meg tudom csinálni. Ha erősen figyelek egy fényt, közeledni kezd felém, s megáll, ha úgy akarom. Ha feléje nyúlok, ujjammal meg tudom lökni. Nem is kell hozzáérnem, az ujjam közeledtére a fény arra mozdul, amerre lökni akarom. Ha abbahagyom, a fény is megáll.

Nagyon hamar rájöttem, hogy a fényfoltokat egymáshoz illetve mintákat tudok kirakni. Azóta is csinálom esténként vagy az iskolai ebédszünetben, amikor nincs kivel játszanom. Újabban egyre többet játszom a fényekkel. Néha csak a fények révén sikerül kimenekülnöm nyomasztó magányomból.

Szeretek különös, Picasso képeire emlékeztető formákat kirakni. Pár éve láttam róla egy filmet az iskolában, és rögtön éreztem, hogy rokonlelkek vagyunk. Szerintem Picasso is látott fényeket, csak nem beszélt róluk senkinek. Az emberek nem tartották volna nagy festőnek, ha elmondja, hogy fényeket lát - hibbantnak kiáltották volna ki, mint engem.

Azok a formák, amelyeket én csinálok, közel sem olyan gyönyörűek, mint Pablo Picasso képei. Én nem vagyok festőművész. Mindössze érdekes mintákat próbálok kialakítani. Kezdetlegeseek, de nekem tetszenek. Nem maradnak meg. Csak addig tartanak, amíg nézem őket, de ha már nem tudnak lekötni, vagy ha elalszom, felbomlanak, a részek elúsznak egymástól, és újra visszarendeződnek az eredeti helyzetükbe.

Az, amit ma este csinálok, különösen kusza. Nehezen tudok összpontosítani. Találomra, minden cél nélkül rakosgatom egymás mellé a részeket. Összeviasszaság lesz belőle. Képtelen vagyok másra gondolni, mint hogy nincs egyetlen barátom sem. Nyomorultul érzem magam. Szeretném, ha legalább egy igaz barátom volna, aki szeretne, és játszana velem, hogy ne legyek teljesen egyedül.

Miközben ez jár a fejemben, néhány fényfolt lüktetni kezd. Nem nagy ügy. Máskor is láttam már pulzáló fényeket. Nem szoktam foglalkozni velük, de ma este, hogy eltereljem a gondolataimat, szomorúságomban és elkeseredésemben közelebb hívok kettőt. Tüzetesebben szemügyre veszem, majd egymáshoz illeszttem őket, aztán odahívom a többi villogó fényfoltot. Amikor ezeket is az első kettő mellé tolom, újabb fények kezdenek lassabban vagy gyorsabban pulzálni.

Felülök. Folytatom a játékot, de már élénkebben. Érdekes ez az új, villogó alakzat. Eddig még soha nem rakosgattam egymás mellé pulzáló fényfoltokat. Miközben újabb és újabb mozaiklapokat illesztetek a formához, megint új fények kezdenek villogni. Villámgyorsan és gépiesen tolom őket is a helyükre. Nem vagyok ura a mozdulataimnak. Feszülten figyelem, kijön-e valami minta, de nem. Csak egy rakás villogó szín. De így is sikerül elvarázsolnia. Annyira leköt a fények e különös halmaza, hogy egy időre megfeledkezem sötét gondolataimról és félelmeimről.

A fények meg egyre csak rakódnak egymás mellé. A halmaz immár szilárd építménynek látszik, méghozzá sokkal nagyobb, mint amekkorát valaha is létrehoztam. Izzadok, sajog a karom. Szeretnék megállni, pihenni, de nem tudok. Hatalmukba kerítenek a pulzáló fények. Ilyen lehet az, amikor valaki szenvedélybeteg.

Az egymás mellé tolt fényfoltok hirtelen, minden átmenet nélkül, abbahagyják a villogást. Világoskék fény árad belőlük. Elakadó lélegzettel, mintha áramütés ért volna, hátrahőkölök. Ilyet még sohasem láttam. Réműlet fog el. Egy óriási, szagátott szélű, kék fénymező az ágyam lábánál. Olyan, mint egy ablak. Akkora, hogy átférne rajta egy ember.

Menekülj - gondolom magamban -, hívd anyát és apát, fuss innen, ahogy a lábad bírja! De énem egy része nem enged mozdulni. Egy belső hang azt súgja a fülembe, hogy maradjak. *A csodák világára nyíló ablak ez - suttogja. - De vigyázz - teszi hozzá, ahogy közelebb húzódok a fényhez. - Minden ablaknak két oldala van.*

Ahogy ezt kimondja, egy jelenés nyomul át a fénymezőn. Egy arc. A rémülettől sikoltani sem tudok. Lidérces álmában lát efféle szörnyet az ember. A bőre halványpiros. Két szeme sötétvörös. Orra nincs. A szája kicsi. Fogai élesek, szürkék. Ahogy jobban behajol a szobámba, s mind többet látok belőle, eszelős rettegés fog el. Nincs szíve! Mellkasa bal oldalán lyuk tátong, és ahol a szívének kellene lennie, több száz apró, sziszegő kígyót látok.

A szörny fenyegetően rám néz, és felém nyújtja a kezét. Látom, hogy nem két, hanem legalább négy vagy öt karja van. Húzódnék el tőle. Bújnék az ágy alá. Kiáltanék segítségért. De a hang, amely pár perce szólt hozzám, nem engedi. Sebesen sugdos, nem tudom követni a szavakat. Azon veszem észre magam, hogy biztosan állok a lábamon, s lépek egyet a fénytábla és a rajta átnyomakodó szörny felé. Felemelem a jobb kezemet, s nézem, amint az ujjaim ökölbe szorulnak. Furcsa bizsergést érzek, mint amikor kienged a zsibbadás.

A szörny megáll. Résnyire húzott szemmel, bizonytalanul körülnéz a szobámban. Aztán lassan, fokozatosan visszahúzódnék a fénysíkba, mígnem végül már csak a vörös szeme -a kimondhatatlan gonoszság kettős köre - bámul ki rám a kékségből. Aztán az is eltűnik, és újra egyedül vagyok a fénnel.

Torkomszakadtából segítségért kéne kiáltani, futva menekülni, lekucorodni a padlóra. Ám helyett ökölbe szorított kezem ellazul. Ott állok a kék fénytáblával szemben, s csak bámulom, mint egy friss emberi agyat kapott zombi, akibe távvezérléssel nyomják az információt. A fényfoltok rendes körülmények között átlátszóak, de ezen itt nem látok át. Ha mögé nézek, ott van a szobám fala, a fiókos szekrény, a padlón szanaszét heverő játékok és zoknik kupaca. De ha a fényt nézem, csak a kékséget látom.

A hang valami örültséget mond. Mihelyt meghallom, tudom, hogy örültség. Vitatkozni akarok vele, ráordítani, hogy hallgasson már el. De ebben a rémült és zavart állapotban nem tudok nem engedelmesskedni. Érzem, amint a lábamban megfeszülnek az izmok. Émelyítő bizonyossággal tudom, mi történik majd a következő pillanatban. Üvölteni szeretnék, hogy nem, nem akarom, de mielőtt sikolyra nyíló számból előtörhetne a hang, egy erő lépni kényszerít -előre, a szörny után, be a fénybe.

Szőkevények

Amikor magamhoz térek, a szobám padlóján fekszem, karomban kisöcsémrel, Altal. Anya és apa kiabál valamit, s közben sírva bökdös és fogdos. Apa szelíden kiveszi a karomból Artot. Anya mellém kuporodik, szorosan magához ölel, könnyei kopasz fejemre potyognak. Nyöszörög, sóhajtozik, a nevemet hajtogatja, kérdi, hol voltam, mi történt, jól vagyok-e. Apa úgy bámul rám, mintha két fejem nőtt volna, csak néha veszi le rólam a tekintetét, hogy megnézzze Artot - az arca merő tanácstalanság.

A kék fénysík eltűnt. A szörny is. És nem emlékszem, mi történt, miután beléptem a fénybe a kígyószívű lény után.

*

Megtudom, hogy napokra eltűntem. Anya és apa azt hitte, elraboltak, vagy elkóboroltam és eltévedtem. A rendőrség is keresett. Berakták a fényképet az újságokba, és kikérdeztek mindenkit, aki csak ismer. A szüleim magukon kívül voltak a kétségbeeséstől. Anya egyre csak sír, azt mondja, azt hitte, meghaltam, hogy elveszítette a másik kisbabáját is. Nem szeretem, hogy úgy beszél rólam, mint kisbabáról, de a pillanat nem alkalmas rá, hogy helyreigazítsam.

Nem emlékszem, mi történt. Egészen addig, amíg beléptem a kék fénybe, minden apró részlet itt van előttem. Onnantól kezdve - semmi.

Anya és apa nem hisz nekem. Azt gondolják, hazudok, vagy sokkos állapotban vagyok. Forró csokoládéval itatnak, s közben egyfolytában faggatnak, hol szelíden, hol kíméletlenül. Egyikük sem teljesen ura önmagának. Egymásnak adogatják Artot, s közben arról faggatnak, hogy került hozzám. Ezek szerint az eltűnésem után valamikor ő is eltűnhetett.

- Megfoghatom Artot? - kérdezem, amikor egy pillanatra szünet áll be a faggatózásban.

Anya odaadja, de gyanakvóan néz bennünket; talán fél, hogy megint eltűnünk. Volt egy kishúgom is - Annabella. Meghalt még kisbaba korában. Nem nagyon emlékszem rá, mindössze négyéves voltam akkor. De sohasem fogom elfelejteni anyá és apa könnyeit, a gyötrődésüket, a veszteséget, amely kimondatlanul is mindig érezhető volt a levegőben. Magam is kicsi voltam még, de tudtam, hogy valami rettenetes dolog történt, és láttam, milyen zaklatott állapotban vannak a szüleim. Az az érzésem, hogy valójában mindmáig nem heverték még ki. Természetes hát, hogy most jobban ki vannak borulva, mint a legtöbb szülő lenne ilyen helyzetben.

A térdemen lovagoltatom Artot, gügyögök neki, s nyugtatgatom, hogy minden rendben van.

- Te vagy az én kisöcsém. Vigyázok rád. Semmi baj.

Nem nagyon figyel rám. Inkább álmos, mint ijedt. Kicsi még ahhoz, hogy érzékelje a feszültséget.

A szüleim szótlanul merednek egymásra, aztán magunkra hagynak kis időre, kimennek a folyosóra, hogy megbeszéljék a helyzetet. Nem csukják be maguk mögött az ajtót, és bekiabálnak, ha épp nem gügyögök Artnak, hogy tudják, még ott vagyunk.

*

Hajnali egy órakor végre megengedik, hogy ágyba bújjak. Arcuk feszült és vörös. Anya betakargat, és megengedi, hogy Art velem aludjon. Gyengéden megsimogatja az arcát, és megigazgatja rajta a takarót. Megint sírva fakad. Apa elhúzza az ágytól, megcsókol, aztán magával viszi anyát a szobájukba, hogy tudjunk végre aludni.

Az éjszaka kellős közepén felébredek. Anya és apa vitatkozik. Nem tudom, miről.

- Adjunk még pár napot magunknak - mondja anya. - Figyeljünk! Várjunk! Ha senki nem szól semmit, és nem is keresik...

- Megőrültél?! - kiáltja apa. - Nem tehetjük meg! Nem lenne helyes. Mi van, ha a rendőrség...?

Újra elalszom.

*

Reggel van. Folytatódik a faggatózás. Anya az ölébe ülteti Artot, eteti, és úgy mosolyog és nevet, mint egy eszelős, valahányszor Art gagyog neki. Jó, hogy nem vagyok féltékeny a kisöcsémre, mivel anya engem jóformán észre sem vesz. Apa teljesen kikészült. Folyton anyát és Artot bámulja. Kérdésekkel bombáz. Segíteni próbál, hogy vissza tudjak emlékezni. Arra kér, meséljem el pontról pontra, mi történt az eltűnésem éjszakáján. Elmondom neki, hogy a szobámban voltam, játszottam, és ez minden, amire emlékszem. Nem említem a fényeket, sem a szörnyet. Az a belső hang, amelyik azon az éjszakán szólt hozzám, azt mondja, ne beszéljek róla. Azt mondja, nagyobb bajba kerülök, ha elmondom az igazat.

- Lefeküdtél? - kérdezi apa.

- Nem.

- Bejött valaki a szobába?

- Nem.

- Láttál valakit az ablakban?

Kis csönd, amíg visszagondolok.

- Nem.

- Mi a helyzet... Arttal? Vissza tudsz emlékezni, hol... hogyan találtál rá?

- Nem.

Káromkodik, két kézzel cibálja a haját. Újra anyára és Artra mered. Anya konokul farkasszemmel néz vele, s úgy tartja Artot maga elé, mint egy pajzsot. Nem tudom, mit jelent a tekintete, de örülök, hogy nem rám néz így - megijednék a szemétől!

*

Apa telefonál a rendőrségre. Kijönnek. Mialatt engem kérdezgetnek, apa mindvégig mellettem ül. Anya a szobájukban van Arttal. Apa azt mondta, semmi értelme, hogy Artot szóba hozzuk a rendőröknek, az csak tovább bonyolítaná az ügyet. Mivel Art túl kicsi ahhoz, hogy bármit is mondhasson nekik, csak arra akarnak összpontosítani, ami velem történt.

Ugyanazt mondom a rendőröknek is, amit anyának és apának. Kedvesek velem. Halkan beszélnek, tréfálkoznak, mesélnek más gyerekekről, akik elvesztek, vagy akiket elraboltak. Az érdekli őket, hogy emlékszem-e valamire, akár a legkisebb dologra is, de a fejemben teljes a sötétség. Minduntalan mentegetőznöm kell, amiért semmi többet nem tudok mondani nekik, de nem vesztek el a türelmüket. Sokkal higgadtabbak, mint a szüleim.

*

Nem megyek vissza az iskolába. Anya és apa itthon tart. Még a parkba sem engednek le. Valahogy minden olyan furcsa és feszélyezett. Mint amikor Annabella meghalt. Sok sírás, búslakodás és bizonytalanság. De mégis más. Félelem is van benne. Anya rettentően ideges. Alig mozdul el Art mellől. Minduntalan rárivall apára. Gyakran, amikor azt hiszi, nem látom, rázkódik a válla a sírástól.

*

Múlnak a napok. Visszajönnek a rendőrök, de nem aggódnak különösebben. Az a legfontosabb, hogy épségben hazakerültem. Ajánlanak egy jó pszichiátert, javasolják, hogy apa vigyen el hozzá, hátha ő ki tudja deríteni, mi történt velem. Apa megígéri, hogy elvisz, de emlékszem rá, hogyan fogadta anya, amikor évekkal ezelőtt Miss Tyacke azt tanácsolta neki, hogy járjunk pszichiáterhez. Biztos vagyok benne, hogy nem fogok tanácsadásra járni.

*

Este óriási balhé tör ki. Anya üvöltözik és szitkozódik. Én a szobámban vagyok Arttal. Azt hiszik, nem halljuk őket, pedig dehogynem. Nagyon megijedek. Még el is sírom magam, s közben szorosan ölelem Artot. Nem értem, miért viselkednek így. Artot nem zavarja a dolog. Boldogan gagyog a karomban, s közben megpróbálja kiharapni az új előkéjét, amit apa vett neki tegnap.

- Kaptunk még egy lehetőséget! - rikácsolja anya. - Nem érdekel, hogyan történt, és az sem, hogy kinek lesz belőle baja! Nem fogom még egyszer végigszenvedni egy gyerek elvesztését!

Nem hallom apa válaszát, de úgy látszik, ez hatott. Anya abbahagyja a kiabálást, habár később hallom, hogy sír. Apa is sír.

Másnap reggel apa behív a dolgozószobájába. Egyik térdén Art ül, a másikon Annabella képe. Artról a képre néz, majd vissza Artra, s közben harapdálja az alsó ajkát. Jöttömrre felpillant, és elmosolyodik - bátortalan, reszketeg mosollyal. Azt mondja, elmegyünk. Most rögtön, még ma este.

- Nyaralni? - kérdezem izgatottan.

- Nem. Elköltözzünk. - Art közben apa bal fülét rángatja. Apa oldalra hajtja a fejét, és ránevet Artra. - Anyád nem akar itt lakni többé - mondja aztán csendesen, de közben nem néz a szemembe. - Annabella itt halt meg. Te eltűntél. Art... egy szóval nem akarja, hogy még valami történjen. Arttal vagy veled. Biztonságosabb helyre szeretne költözni. És hogy őszinte legyek, én is. Elegem van a nagyvárosi életből.

- De mi lesz az iskolával? - Ez jut eszembe legelőször.

- A pokolba vele - nevet apa. - Úgysem voltál oda érte, nem igaz?

- Hát... nem... de mégiscsak ez az iskolám.

- Majd találunk másikat. - Bal karjára veszi Artot, s jobbájjal magához húz. - Tudom, hogy nem voltál itt boldog. Erre is gondoltunk anyával. Olyan helyre költözzünk, amit jól ismerünk, egy Paskinton nevű faluba. Ott egészen mások

lesznek a gyerekek. Kedvesebbek, mint a városiak. Szerintünk ott boldogabb leszel, talán még barátokra is szert teszel. És ott biztonságban vagy. Mindannyian biztonságban leszünk. Mít szólsz hozzá?

- Jól van. Azt hiszem. Bár... - Vállat vonok.

- Így lesz a legjobb, Kernel - mondja apa, és szorosan magához ölel.

Art nevet, és ő is átölel. E pillanatban biztos vagyok benne, hogy apának igaza van. Mostantól minden jóra fordul.

*

Aznap késő este, amikor beülök a kocsinkba, még egy utolsó pillantást vetek a városra. Nem tudom, miért nem várunk reggelig - hisz apa utál éjszaka vezetni -, de nem volt időm megkérdezni. Kapkodva, rohanást csomagoltunk, nekem is sebtiben kellett végignéznem az összes játékomat, könyvemet, képregényemet, ruhámat, lemezeimet, hogy kiválogassam, mit viszek magammal, és mit hagyok itt. Apa azt mondja, később majd elhozzátjuk az itt maradt holmijainkat, de biztos, ami biztos, nem akarok itt hagyni semmi olyat, ami különösen becses számomra. Este kilenckor lebombáztam az összes repülőgépet, ami csak a szobámban volt. Anya és apa is segített. Lelőttük az összesét. Óriási volt! Még anya is élvezte.

Amikor beszállunk a kocsiba, apa megkérdezi, eljátszanék-e egy játékot Arttal, hogy csendben maradjon. Persze, felelem. Akkor leültet anya ülése mögé, a kocsipadlójára, a két térdem közé teszi Artot, és egy plédet borít ránk.

- Játsszuk azt, hogy Art meg te szökevények vagytok - mondja. - Elvetemült, körözött bűnözők, akiket mi most kicsempésszünk a városból. Több helyen is lezárták az utakat, úgyhogy el kell bújnotok, és csendben kell maradnotok. Ha megtalálnak, börtönbe zárnak benneteket.

- Gyerekeket nem zárnak börtönbe! - fortyanok fel.

- Ebben a játékban igen - nevet apa.

Tudom, hogy az egész csak arra kell, hogy Art meg én legalább egy darabig nyugton maradjunk. De közben sejtem, hogy a dolog komoly. Az, hogy ilyen gyorsan, éjszaka, titokban megyünk el... Szorosan magamhoz ölelem Artot, és a fülébe súgom, hogy maradjon csendben, nehogy elkapjanak bennünket azok, akik üldöznek. Sírás fojtogatja a torkomat, de csak mert elhagyjuk az otthonunkat. Soha életemben nem laktam másutt. Ijesztő érzés.

Mielőtt beszállna, anya megnézi, minden rendben van-e velünk. Bekukucskál a takaró alá. A közelben van egy utcai lámpa, úgyhogy jól látom az arcát. Nyugtalannak tűnik - talán ő is szomorú, amiért itt kell hagynunk a régi lakásunkat.

- Vigyázz az öcsédre - mondja halkan, és megsimogatja Art pofiját. Art némán, komolyan néz vissza rá. - Véd meg őt - teszi hozzá anya elcsukló hangon. Aztán megpuszítja a homlokomat, visszaengedi a plédet, és már indulunk is, és magunk mögött hagyunk mindent, amit csak ismerek.

A boszorkány

Paskinston álmos falucska, van két apró boltja, egy omladozó, öreg iskolája, egy zömök, csúf, modern temploma, és nagyjából ez minden. Az isten háta mögött van, mérföldekre minden kisebb és nagyobb várostól. Rendszeres az áramkimaradás, és a tévé meg a rádió vételi lehetőségei is elég szegényesek. Az utcákon özönvíz előtti autók járnak. Az ember azt várná, hogy ilyen helyen többnyire öregek élnek, ezzel szemben a falu lakóinak zömét fiatal, kisgyerekes házaspárok teszik ki.

Már majdnem egy éve, hogy itt lakunk. Nem rossz hely. Csendes és tiszta. A falu körül sok a tágas, szabad tér. Nincs környezetszennyezés, nincs bűnözés, az emberek nyugodtak és barátságosak. Néhányan bejárnak a szomszédos városokba, de a többség helyben dolgozik. Sokan iparosok meg mesteremberek. Turisták nemigen jutnak el Paskinston-ba, de kézműveseink (ahogy apa nevezi őket) az ország számos idegenforgalmi üzletébe szállítanak árut. A falu elsősorban a hangszerkészítőiről híres: jó pénzért árulják a hagyományos eljárással faragott, nagy gondnal megmunkált, és gyönyörűen csomagolt hangszereket.

Apa festi a hangszereket. Ez a munkája. Nem fizet valami jól, de Paskinstonban nincs is szükség sok pénzre. Boldogabb, mint a városban volt, most, hogy végre igazi festőnek nevezheti magát. Anya tanulási problémákkal küzdő gyerekeket korrepetál, és az iskolában helyettesít, ha valamelyik tanár beteg. Ő is nagyon boldog, azóta nem láttam ilyen boldognak, amióta Annabella meghalt.

Soha nem emlegetik azt, amikor Art meg én eltűntünk. Tabutéma. Ha nagy néha szóba hozom, azonnal témát váltanak. Egyszer, amikor nem tágitottam, anya szitkozódva felcsattant, és megtiltotta, hogy még egyszer szóba hozzam a történeteket.

És én? Hát, jól vagyok. Apának igaza volt. Itt tényleg kedvesebbek a gyerekek, mint a városban. Beszélgetnek velem az iskolában, bevesznek a játékaikba, meghívnak magukhoz olvasni meg játszani, hétvégeken elvisznek engem is, amikor egész napos kirándulásra mennek valahová a környéken. Senki nem bánt, nem csúfol, és nem viselkedik velem úgy, mintha valami szörnyeteg lennék. (Persze ebben az is közrejátszik, hogy nem beszélek a titkos fényfoltokról!)

De itt sem tudok beilleszkedni. Kívülállónak érzem magam. Nehezemre esik szabadon beszélgetni, elvegyülni, természetesen viselkedni. Mindig úgy érzem, hogy megjártam magam. A legtöbb paskinstoni gyerek itt született, vagy még nagyon kicsi volt, amikor ide költözött. Az egész világból csak ezt a falut ismerik, és azt hiszik, hogy tökéletes.

Nem értek egyet velük. Azzal együtt, hogy boldogabb vagyok itt, mint a városban voltam, hiányoznak a mozik és a múzeumok. Ha nem is voltak barátaim, jó volt nagyvárosban lakni, mert ott mindig lehetett valami újat látni vagy csinálni. A falu nagyon kellemes hely, csak kicsit unalmas. És bár a gyerekek sokkal kedvesebbek hozzám, igazán itt sem barátkoztam össze senkivel.

De ez már nem is olyan fontos, mivel itt nem érzem magam annyira szerencsétlennek. Nem is tudom, miért, de mostanában egyáltalán nem vagyok magányos. Boldoggá tesz, hogy együtt lehetek anyával, apával és Alttal. Különösen Arttal. Igaz, hogy még nagyon kicsi, de szeretem magammal hurcolni mindenhová. Magyarázom neki a világ dolgait, mesélek könyvekről, tévéműsorokról meg az életről, és próbálom beszélni tanítani. Már el kellett volna kezdenie, de eddig egyetlen szót sem szólt. A szüléink nem bánják. Azt mondják, Einstein idősebb volt, mint Art, amikor beszélni kezdett. Hát, én nem hiszem, hogy Art egy Einstein volna - szereti cibálni az ember fülét, szeret harapni, és túl sokat bőfög ahhoz, hogy zseni legyen!

Igazából mostanság csak Artra van szükségem az egész világból. Jobban érzem magam vele, mint bármikor bármilyen baráttal érezhetném. Ahogy apa mondta egyszer, amikor magányos voltam, és föl akart vidítani: „Kinek kellenek barátok, amikor ott van a család?”

*

Iskolába menet el kell haladnom a boszorkány háza előtt. A „boszorkány” Mrs. Egin. Harminchét család és hat egyedülálló él Paskinstonban, és mindenki mindenkivel jóban van. Itt még fellelhető a valódi közösségi érzés az emberekben. Figyelnek egymásra, látogatják egymást, ha az utcán vagy templomba menet összetalálkoznak, leállnak beszélgetni, havonta nagy vendégséget csapnak, ahová mindenki elmegy.

Kivéve Mrs. Egint. Egyedül él egy piszkos, öreg házban, és jóformán soha sincs mondanivalója mások számára. Mindennap előjön a házából, tesz egy hosszú sétát, és vizet hoz a kútról. (Paskinstonban van vízvezeték, de Mrs. Egin és még páran inkább a falu közepén lévő régi kútból hordják a vizet.) Ezt leszámítva ritkán látjuk. Ideje java részét a házában, vastag függönyök mögött tölti, és senki sem tudja, mit művel. Nyilván azt, amit a boszorkányok szoktak.

Biztos vagyok benne, hogy nem igazi boszorkány, de az itteni gyerekek Paskinston Zsémbes Banyájának nevezik. Sőt néhány felnőtt is!

A faluban nincs rendes iskola: egy istállót alakítottak át erre a célra, amíg igazi iskolát nem tudnak építeni. Három tanár (ebből kettő képesítés nélküli), rozoga, vén padok, roskatag székek, néhány ütött-kopott tábla, és hátul az udvarban özönvíz előtti vécék. Ennyi az egész. Jó nagy váltás a régi, nagyvárosi iskolához képest!

Ma is a szokott időben indulok iskolába. Az órák reggel fél tízkor kezdődnek, én azonban már kilencre ott szoktam lenni, hogy még jusson idő játszani a többiekkel. Nagyon igyekszem, hogy be tudjak illeszkedni, hogy olyan legyek, mint ők, hogy elfogadtassam magam velük.

- Suliba? - kérdezi anya, amint épp indulni készülök.

- Igen.

- Elvinnéd Artot a bölcsibe?

- Persze.

Bölcsödét is egy istállóból alakították ki, ott van közvetlenül az iskola mellett. Gyakran én adom be Artot.

Art kicsike, sovány baba. Csak a feje nagy. Apa szerint ez a sok ész jele, de szerintem csak kemény koponyája van - jól le tudja majd fejelni, aki nem tetszik neki!

Nem engedem, hogy leharapja egy játék katona karját, inkább fölveszem. Kapálózik, mindenáron el akarja intézni a katonát.

- Hagyd abba - mordulok rá.

Erre rögtön lecsillapodik. Nekem mindig szót fogad, sokkal inkább, mint anyának vagy apának. Anya szerint ez mutatja, hogy mennyire szeret. Büszke vagyok, amikor ilyeneket mond, habár rendszerint mogorva képet szoktam vágni - nem akarom, hogy azt higgye, érzélgős vagyok.

Art bőre sápadt, mint anyáé, fekete haja mindig piszkos, mintha sohasem lenne megmosva. Anya mindig siránkozik miatta, és fenyegetőzik, hogy őt is kopaszra borotválja, mint engem. (Nem mintha engem borotválnia kellene - születésem óta kopasz vagyok.) Anya azt mondja, minden fiúnak kopasznak kéne lennie, mennyivel könnyebb lenne úgy a rájuk gondot viselő nők élete!

Feldobom Artot a levegőbe, és elkapom. Kacag és gagyog, hogy csináljam még. Mialatt másodszor is feldobom, összehasonlítom a bőrömet az övével. Az enyém sokkal sötétebb, szép kreol barnaságomat apától örököltem. Nem látszik rajtunk, hogy testvérek vagyunk. Anya szerint ez jó, így az emberek idősebb korunkban nem fognak összekeverni bennünket.

Artot a hónom alá kapom, mint egy gördeszkát, és indulok az ajtó felé. Öklével hadonászik, keresi, mit üthetne meg. Engem jóformán sohasem üt vagy harap meg, de én vagyok az egyetlen, aki a közelében biztonságban érezheti magát. Anyának volt már néhányszor monoklija Art jóvoltából, és egyszer apa körmét is leharapta. Pár év múlva tényleg félni kell majd tőle.

Kiérünk az utcára. Közel s távol nem látok senkit. Békés tavaszi nap van. Madarak csicseregnek a fákön. Tehénbőgés hallatszik a távolból. Jólesik a meleg, boldog vagyok. Előre örülök, hogy hamarosan itt a nyár. Apa azt mondta, valószínűleg egy-két hétre elmegyünk a tengerhez. Nem voltunk nyaralni, amióta elköltöztünk a városból. Izgatottan várom.

- Még nem láttál tengerpartot, igaz? - szólok Arthoz. - Szuper. Annyi ott a homok, hogy el se tudod képzelni. A víz meg sós, nem olyan, mint az itteni tavacsákban. Tengeri alga! Úszni fogunk, és homokvárat építünk. Eszünk fagyit és vattacukrot. Meglátod, milyen jó lesz. Ha pedig mégsem tudunk elmenni, akkor majd itt fogunk valahol táborozni. Keresünk egy tavat, még az is lehet, hogy egy kisváros közelében, ahol mozi is van meg más szórakozás, és...

- *Tolvaj!* - visítja valaki.

Épp elhagytuk a boszorkány házat. Visszanézek. Nyitva az ajtaja. Mrs. Egin kint áll a lépcsőn. Vadul forgatja a szemét, és egész testében remeg. Máskor kontyba tűzött haja most kibontva lóg, a könnyű szellő az arcába fújja ősz tincseit.

- Ki a tolvaj? - motyogja, s imbolyogva elindul felém.

- Mrs. Egin? Rosszul van? Hívjak segítséget? - Leteszem Artot, és elé lépek, hogy lábammal védjem, ha netán az öregasszony rázuhanna.

Mrs. Egin közvetlenül előttem megáll. Különös szavakat mormol, számomra ismeretlen nyelven. Vérzik a szája - több helyen is megarapta. Ujjai úgy izegnek-mozognak, mint tíz dühödt kígyó.

- Mrs. Egin? - kérdezem halkán, kalapáló szívvel.

- Milyen gyönyörű kisbaba - mondja a boszorkány, és szemét Artra szegezi.

Ő némán bámul föl rá. Mrs. Egin lehajol, arcán csalárd mosollyal, gügyögve nyúl felé.

- Hagyja békén - kiáltok rá elfúló hangon, és miközben elállom a banya útját, bal lábammal magam mögé lökdösöm Artot.

- Nem a tiéd! - förmed rám villámló tekintettel az öregasszony.

Soha életemben nem nézett rám felnőtt így, ilyen veszett gyűlölettel. Megrémít a tekintete. Érzem, hogy pisilnem kell. Összeszorítom a combomat, nehogy bekövetkezzen a baleset.

Am akármilyen rémült vagyok is, nem mozdulok. Állok, mint a cövek. Meg kell védenem Artot.

- Rosszul van, Mrs. Egin? - kérdezem. A hangom sokkal nyugodtabb, mint ahogy érzem magam.

- Keresd meg! - kiáltja válaszul. - Keresd meg a tolvajt! Gyönyörű baba - mosolyog újra Artra, majd megint motyogni kezd, mint az előbb, de közben Artra mutogat, mintha varázslatot bocsátana rá.

Segélykérőn nézek körül, de egyedül vagyunk. Nem tehetem meg, hogy csak állok itt, és hagyom, hogy ez így menjen tovább. Nem lehet tudni, mit tesz a banya a következő pillanatban. Így anélkül, hogy egy pillanatra is levinném róla a

szememet, lehajolok, megragadom Artot, és egyetlen mozdulattal a hátam mögé rejtem. Ő boldogan visongat - azt hiszi, mindjárt felültetem a nyakamba.

- Mennünk kell - mondom, és hátrálni kezdek.

Mrs. Egin továbbra is azt a helyet nézi, ahol az imént Art állt. Észreveszem, hogy rengeteg lüktető fényfolt gyűlik körénk. Közelebb vannak, mint rendesen, mintha be akarnának keríteni minket. De most, amikor Mrs. Egin úgy viselkedik, mint egy valódi, örült boszorka, nem foglalkozhatom a fényekkel.

- Hamarosan! - mordul fel nyersen Mrs. Egin, s fölneáz a magasba. - Nagyon hamar be fog következni. Azt gondolták, nincs meg bennem. Azt mondták, gyenge vagyok. De tévedtek. Megvan az erőm. Tudok szolgálni. - Két keze mozdulatlanra dermed. Tekintete megszelídül. - Látni fogod, amikor meghalok - mondja csendesen.

A zavar és a félelem könnyeket csal a szemembe.

- Mrs. Egin, én... hozok segítséget... hívok valakit, aki...

- Tolvaj! - üvölti, torkomra forrasztva a szót, s arca ismét eltorzul. Két kezét felrántva dühödten fenyeget. - Keresd meg a tolvajt! Hamar! Látni fogod. A vén, bolond boszorkány füstölve a levegőbe repül. Bumm, Kernel Fleck. *Bumm!*

Hisztérikus nevetésben tör ki. Amikor az ember a moziban hall boszorkányt nevetni, az vicces. De ez most nem az. Mélyen bent cseng tőle a fülem. Nem lepne meg, ha vérezni kezdene.

- Mennem kell - hadarom, s amíg elfordulok, körbeterelem Artot is, hogy elém kerüljön, s így megvédhessem a bonyától.

- Kernel - szól a boszorkány rideg, parancsoló hangon. Kelletlenül megállok, és visszanézek.

- Nem mondd el senkinek, amit ma láttál. - Nem kérdezi, hanem kijelenti.

- Mrs. Egin... magának segítségre van szüksége... Azt hiszem...

A földre köp, a jobb lábfeje mellé.

- Bolond vagy. Nem nekem van szükségem segítségre, hanem *neked*. De oda se neki! Nem mondd el senkinek. Mert ha elmondod, éjjel, amikor alszol, belopózom a szobádba, és a bal füledtől a jobb füledig fölhasítom a torkodat. - Reszkető ujjával meg is mutatja, hogyan.

Ez már túl sok. Elveszíttem az önuralmam, és szégyenszemre érzem, hogy átnedvesedik elől a nadrágom. Szerencsére Mrs. Egin nem látja. Már elfordult, és megy vissza a házába. Az ajtóban megáll. Fölneáz. Egy hatoldalú, rózsaszín fényfolt lüktet közvetlenül a feje fölött. Felnyúl, és megcirógatja. A lüktetés lelassul. Az egész olyan, mintha a fény félt volna, és ő most megnyugtatóná.

- Azt hitted, egyedül te látod őket - mondja, miközben dermedten bámulok rá. - Pedig én is látom. Most. Egy ideig. Amíg a hatalmukba nem kerítenek.

Azzal bemegy, és magára zárja az ajtót.

Én meg a könnyeimet nyeldecse, csengő füllel csak állok ott egy hosszú percig. Szeretnék elfutni, és soha vissza nem térni ide. De nem tehetem, és ebben a nedves, foltos nadrágban nem mutatkozhatom az iskolában sem. Artot szorosan a mellemre ölelve hazasietek hát, és amennyire lehet, nagy ívben kikerülöm a szipirtyó házát.

Üveggolyók

Hazudok anyának. Azt mondom, Art pisilt le. Meglepődik, mert Art sohasem szokott bepisilni. Át akarja öltöztetni. Majd én elintézem, ajánlkozom. Besietek a szobámba, és nadrágot váltok. Már mennék ki, amikor eszembe jut, hogy Artot is át kell öltöztetnem, úgyhogy sietve tiszta ruhát kérek neki is. Gondolkodom, elmeséljem-e anyának, hogyan viselkedett Mrs. Egin. Felidézem a fenyegetését: „A bal füledtől a jobb füledig fölhasítom a torkodat.” Egy szót sem szólok.

*

Nyugtalan vagyok egész nap. Sehogy sem megy ki a fejből, amit Mrs. Egin mondott, magam előtt látom gonosz tekintetét, s ahogy a lüktető fényt cirógatta. „Látni fogod, amikor meghalok.”

El kell mondanom valakinek. Nem számít, hogy az öregasszony megfenyegetett. Nem fog tudni belopózni a szobámba, ha elmondom valakinek, és majd jól bezárják, ahogyan a megtébolyodott, vén boszorkányokat kell.

Csakhogy bepisiltem. Ha a többit elmondom, erről is beszélnem kell. És nem akarom, hogy mások megtudják, így aztán nem mondok senkinek semmit. Úgy teszek, mintha meg sem történt volna, mintha egyáltalán nem számítana. És egész nap a kétségbeesés és rémület ezernyi ferge rág belülről.

*

Amikor hazaérek, apa épp egy kézművesvásárról beszél anyámnak. Ő a zongoránál ül, és csendben hallgatja. (A zongora itt volt a házban, amikor beköltöztünk. Egyikünk se tud játszani rajta.) A homlokát ráncolja.

- Ez az egyik legnagyobb vásár az országban - mondja apa. - Minden évben megrendezik, és néhány paskinstoni festő is elmegy, hogy képviselje a falut. Sokat eladnak a termékeikből, és rengeteg megrendelést kapnak. Nagy megtiszteltetés, hogy engem is elhívtak. Faragatlanság lenne visszautasítanom.

- De nem lehet, hogy csak egyikünk menjen, a másikunk meg itthon maradjon? - kérdezi anya.

- Lehet, de a házaspárok rendszerint együtt mennek. Itt nemcsak az árusításról van szó. Százával gyűlnek össze a kézművesek, mindenféle érdekes ember. Jó alkalom ismerkedésre, barátkozásra. Remek szórakozás lesz.

Odaadom Artot anyának, és odaülök mellé. Hallgatom a szüleim beszélgetését. Megtudok még ezt-azt a vásárról: hol tartják, kik mennek el, mennyi ideig lesznek távol. Apa büszke rá, hogy őt is meghívták, és nagyon szeretne elmenni. Anya azonban aggódik Artért és értem. Nem akar egyedül hagyni bennünket.

- Nem vihetnének őket is magunkkal? - kérdezi.

- Nem szokás - válaszolja türelmesen apa. - Senki sem hozza el a gyerekeit.

Anya homlokán elmélyülnek a ráncok. Amióta csak eljöttünk a városból, mindig együtt voltunk. De ha elmennek a vásárba, legalább egy hétig lesznek távol.

- Nem lesznek egyedül - mondja apa. - Rábízzuk őket valamelyik szomszédra.

- Tudom, de...

- Kernel nem bánná. Ugye, Kernel? - Széles mosollyal várja, hogy a támogatásomról biztosítsam.

Ha mindez tegnap kerül szóba, nem is haboztam volna. Csakhogy még élénken emlékszem Mrs. Egin fenyegetőzésére. Nem akarok egyedül maradni. Ezért aztán csak rándítok egyet a vállamon.

- Minden rendben, nagyfiú? - kérdezi meglepetten apa.

- Aha.

- Ha nem akarod, hogy elmenjünk, szólj nyugodtan! *Annyira* azért nem fontos.

- Nem. Úgy értem, nem bánom. Nem különösebben. Csak éppen... - Nem magyarázhatom el nekik anélkül, hogy elmondanám a teljes igazságot. Így aztán megint csak vállat vonok.

- Mi lesz Arttal? - kérdezi anya. Puszt nyom Art fejére, és aggódalmas tekintettel néz apára.

- Art is jól meglesz. - Apa hangján már érződik némi türelmetlenség.

- Nem vagyok benne biztos, Caspian.

- Melena... - sóhajt fel apa. - Nézd, ha ez ilyen nagy gond, akkor nem megyünk. De már itt van az otthonunk. Itt biztonságban vagyunk. Nem hiszem, hogy itt bármitől félnünk kellene. Szerinted igen?

- Nem - válaszolja halkan anya.

- Hát akkor...?

Anya elfintorodik.

- Nem szeretek távol lenni az én drága kisbabáimtól! - fakad ki.

Ezen mindnyájan nevetünk, és újra rendben van minden. Anya hők-hők katonát játszik Arttal. Apa mosolyogva megöleli. Boldog vagyok, és biztonságban érzem magam.

Megkérdézem, mi lesz vacsorára, és megfedlek a boszorkányról meg az összes sötét gondolatról, amelyek napközben nyomasztottak.

*

Elérkezett az indulásuk napjának reggele. Apa előkészíti a kocsit, mialatt anya átvisz minket Sally házába. Sally azok közé tartozik, akik egyedül élnek a faluban. Valamivel idősebb anyánál. Kövér. Gyönyörűen énekel. Neki is van két gyereke, de már felnőttek, és élnek a maguk életét.

- Nagyszerűen fogjuk érezni magunkat - biztat bennünket Sally, miközben lepakoljuk csomagjainkat a szobába, ahol Art meg én aludni fogunk.

- Bár lenne telefon, hogy megkérdezhetnénk, minden rendben van-e - motyogja anya.

Nem sok házban van telefon a faluban, és persze Sally-nek sincs.

- Nyugi - nevet Sally. - A fiúk nagyon jól ellesznek pár napig nélküled. Így van, Kernel?

- Persze - mosolygok. Anya visszamosolyog, de reszket az ajka.

Apa kiált értünk, mire mindnyájan kitódulunk. Az autó mellett áll. A hátsó ülés és a csomagtartó telis-tele van hangszerekkel és festményekkel.

Két másik házaspár már elindult egy lakókocsival, és az eladásra szánt holmi nagy részével. Apa megöleli Artot, aztán engem.

- Vigyázz az öcsédre! - mondja anya, és pusztit nyom az arcomra.

- Persze hogy vigyázni fog rá - kiáltja apa. - Kernel a földkerekség legjobb bátyja. Jobban vigyáz majd Artra, mint te vagy én tudnánk.

Beül a kocsiba, és beindítja a motort. Anya még egyszer megölel bennünket, aztán beül apa mellé. És elindulnak. Art, Sally és én integetünk nekik. Anya letekeri az ablakot, kihajol és visszainteget, amíg a sarkon be nem fordulnak. Sally itt áll ugyan mellettünk, mégis az jut az eszembe, amikor anyáék eltűnnek a szemem elől, hogy most aztán magunkra maradtunk. Art meg én, egyedül. Egy isten háta mögötti faluban. Egy boszorkánnyal.

*

Eseménytelenül telik el a nap. Iskola, ebédidőben játék Art-tal, vacsora Sallyvel és pár ismerőssel. A falubeliek szeretnek társaságban asztalhoz ülni. Itt nem vall jó modorra, ha valaki mindig egyedül étkezik. Gyakran jönnek hozzánk vacsoravendégek, vagy mi megyünk át valamelyik szomszédunkhoz.

Artnak nem hiányzik anya és apa. Ugyanúgy eszik, iszik, játszik és viselkedik, mint máskor. Nem sír, amiért Sally fürdeti meg. Közben úgy beleharap a bal karjába, hogy ott marad a nyoma, de Artnál ez megszokott dolog.

- Össze kéne ölteni a száját arra az időre, amíg nem eszik - dörzsölgeti Sally a karját. De csak tréfából mondja. Nagyon szereti a gyerekeket. Persze azt már nem annyira, ha megharapják, de a faluban mindenki tudja, hogy Art harapós. Sally tudta, mit vállal, amikor felajánlotta, hogy befogad bennünket.

Furcsa, hogy anya és apa nincs itt. Minden más volt, amikor még a városban laktunk. Gyakran eljártak szórakozni esténként, és olyankor egy bébiszitterre hagytak engem. És néha nyaralni is kettesben utaztak el. Nem bántam. Szívesen voltam másokkal - mindig agyonkényeztettek.

Viszont az elmúlt egy évben folyton együtt voltunk. Megszoktam, hogy a szüleim minden este otthon vannak. Most úgy érzem magam, mint pár éve, amikor elveszítettem a kedvenc játék mackómat. Koszos, szürke mackó volt, semmi különös, de még kisbaba koromban kaptam. Mindig velem volt, még akkor is, amikor a többi mackómat már rég kinőttem. Magammal hurcoltam az ágyba, nyaralásra, még a moziba is. Amikor elveszítettem, az olyan volt, mintha egy barátom halt volna meg.

Amit most érzek, majdnem ugyanolyan. Nem annyira rossz, mert tudom, hogy visszajönnek. De nagyon különös. Mintha valami baj történt volna a világgal.

*

Szorongás fog el, amikor eljön a lefekvés ideje. Sally vendégágya jó puha, de dohszagú, mint a zoknim, amikor nedves. Art azon nyomban elalszik. Boldog, hogy egy ágyban fekszünk. De az én szememre nem jön álom. Fáradt vagyok, korán ébredtem, tudván, hogy anya és apa elmegy, mégsem tudom csukva tartani a szemem.

Mrs. Egin jár a fejemben. Nem láttam, amióta azon a reggelen rám támadt a boszorkánykodásával. Azóta kerülő úton járok iskolába. Megpróbáltam tréfának felfogni az egészet, s úgy tenni, mintha nem volna semmi jelentősége. Győzködtem magam, hogy csak elképzelttem az átkait, s azt, ahogy a fényfoltot simogatta.

De tudom, mit láttam. Nem tehetek úgy, mintha nem történt volna meg. És bár nem vagyok annyira begyulladva, mint azon az első éjszakán, még mindig idegesít a dolog. Nem merem becsukni a szemem, attól félek, hogy amikor újra kinyitom, ott lesz az öregasszony, vihogva hajol fölém, és kését a torkomra teszi.

Átfordulok a jobb oldalamra, aztán vissza a balra. Próbálok hanyatt feküdni, majd kisvártatva hasra fordulok. Nem segít semmi.

Bosszúsan felhagyok azzal, hogy mindenáron megpróbáljak elaludni. Reménykedem, hogy előbb-utóbb csak úgy elnyom az álom. Körülnézek a meghitt kis szobában, majd a fényfoltokra összpontosítok. Most is, mint mindig, különféle formájúak és színárnyalatúak. Számolni kezdem a háromszögeket, négyszögeket, ötszögeket, hatszögeket...

*

Hirtelen felriadok. Megfordulok, ásítok, szememmel Artot keresem.

Nincs ott.

Először arra gondolok, talán becsúszott a takaró alá, de amikor fölhajtom, ott sem látom.

Veszélyt szimatolok. Gyorsan felülök. Eszembe jutnak anyja szavai: „Vigyázz az öcsédre!” Bevillan Mrs. Egin képe, amint besurran, kilopja az ágyból Artot, bedobja egy hatalmas fekete üstbe, és elevenen megfőzi.

Az én világomban soha sincs teljes sötétség. A fényfoltok miatt a legfeketebb éjszakában is elég jól látok. A szüleim régebben igyekeztek meggyőzni arról, hogy a fények valójában nem léteznek, de ha csak képzelem őket, akkor hogy láthatok ilyen jól sötétben is?

Kiugrom az ágyból, és az ajtóhoz szaladok; olyan biztos vagyok benne, hogy Art nincs a szobában, hogy a tekintetem átsiklik fölötte, és majdnem keresztülem rajta. Akkor észhez térek, és megállók. Pislogok párat, hogy kitisztuljon a látásom.

Art a szoba közepén ül, közvetlenül a feje fölött egy nagy, narancssárga fényfolt lüktet. Az üveggolyókkal játszik, amelyeket Sally adott nekem korábban. Kettőt a szeme elé tart. Narancssárgák, akárcsak a fény.

Meglát, elmosolyodik, a narancssárga üveggolyókon át néz rám. Egy szemvillanásnyi időre határozottan úgy érzem, hogy még valaki vagy valami van velünk a szobában. Mintha halk morgást hallanék. Balra kapom a fejem, aztán jobbra - semmi. Visszanézek Artra. A különös narancssárga fényben, a szemét eltakaró üveggolyókkal nem is hasonlít az öcsémre. Már kezdem azt hinni, hogy nem is Art az, hogy valami gonosz szellem kicserélte, hogy a boszorkány *csakugyan* itt járt. Elfog a félelem. Elhátrálok az ágyig.

- Art? - lehelem. - Te vagy az? Jól vagy?

Kuncogás töri meg a varázslatot. Art leengedi a golyókat, én pedig látom, hogy természetesen ő az.

- Idióta! - nevetem ki magamat.

Odalépek, fölkapom Artot, és elveszem tőle a golyókat. Sally meghagyta, hogy ne engedjem játszani velük, nehogy lenyelje valamelyiket. Art méltatlankodik, megpróbálja visszaszerezni őket, de közlöm vele, hogy veszélyesek. Ezt megérti, és hozzám bújik, fogaival a vállamat birizgálja, de szelíden, nem úgy, ahogy harapni szokott.

Ott állok Arttal, fázom, de boldog vagyok, s magamban mosolygok azon, hogy milyen hülye voltam. Art elalszik a karomban. Visszaviszem az ágyba, betakargatom, aztán magam is bemászom mellé. Az oldalamra fordulva nézem a narancssárga fényt, amely továbbra is ott villog. Növekedni látszik, de ez sem szokatlan, a foltok gyakran változtatják a méretüket.

Nem tetszik ez a narancssárga fény. Van benne valami hátborzongató. Arra a rózsaszínű fényre emlékeztet, amelyet Mrs. Egin simogatott a minap. Hátat fordítok neki, és szememet lehunyva megpróbálok újra elaludni. De még így is érzem, hogy ott lebeg a hideg éjszakában, és baljós derengésével bevilágítja a szobát. És egyre csak lüktet.

Felbolydulás

Két nappal később. A narancssárga fény azóta is ott lüktet, és változtatja a méretét. Noha közelebb tudom hívni, akárcsak a többi fényfoltot, hat-hét méternél messzebbre nem tudom elküldeni. Már kezd idegesíteni, mint amikor egy légy egyfolytában az arcom előtt zümmög. Valahányszor meglátom, szorongás fog el. Tudom, hogy örülség egy fényfolt miatt idegeskedni, de képtelen vagyok uralkodni magamon. Rossz érzést kelt bennem.

*

Gyönyörű napsütéses napunk van. Logan Rile, a tanárunk, azt javasolja, ne hagyjuk kárba veszni a szép időt, inkább tartsuk kint az órákat a Paskinton határában lévő mezőn. Mind a harmincnégyen, különféle korú, más-más osztályba járó gyerekek, félkör alakban körbeüljük Logant. A tektonikus lemezekről beszél. Logan nem valami jó tanár. Néha elfelejti, hogy gyerekekhez beszél, és túl sok szakkifejezést használ. Nagyon kevesen tudjuk követni, amit mond. Viszont azok a részletek, amelyeket megértünk, nagyon érdekesek. Az meg különösen klassz, amikor *tényleg* értem, amit mond - rögtön okosabbnak érzem magam tőle.

Néhány bölcsis is kijött velünk. A dajkájuk elment a vásárba, és a helyettese nehezen boldogul a sok aprósággal. Kifejezetten örült, amikor Logan felajánlotta, hogy párat elvinne magával aznapra.

Art itt játszik mellettem a narancssárga üveggolyókkal. Nem volna szabad megengednem, de annyira tetszenek neki. Egyébként sem vette eddig a szájába őket. A fél szemem mindig rajta tartom, s pár percenként megnézem, megvan-e mindkét golyó - a kezében, és nem a gyomrában.

- Szóval ezek a lemezek állandóan mozognak? - kérdezi Bryan Colbert. Ő az egyik legidősebb gyerek, már majdnem tizenhét éves.

- Igen - feleli Logan.

- Akkor az országok miért nem mozognak?

- Mozognak - bólogat Logan. - A kontinensek állandóan vándorolnak. Nagyon lassan, de vándorolnak. Ausztrália egyszer majd össze fog ütközni Amerikával vagy Afrikával - mindig elfelejtem, melyikkel -, és a hatás katasztrofális lesz. Új hegyek emelkednek majd ki a földből. Szökőárak keletkeznek. A levegő megtelik porral. Emberek és állatok milliárdjai fognak elpusztulni. Lehet, hogy minden élet kihal a bolygón.

- Minden élet? - hűledezik Dave English. Ő egy évvel fiatalabb nálam.

- Igen.

- Nem hiszem, hogy ilyesmi megtörténhet. Mindenki... minden... nem halhat meg! Isten nem hagy életben legalább néhányunkat?

- Nincs olyan isten, aki megakadályozhatná, hogy megszűnjön az élet ezen a bolygón - mondja Logan a rá jellemző komolysággal. - Vagy akár ebben a világegyetemben. Egyszer mindennek vége lesz. Az élet már csak ilyen. De amikor a mi világunk véget ér, talán elkezdődik valami új. Új élet, új teremtmények, új létmódok.

- Ez ijesztő - mormolja Dave. - Nem akarom, hogy minden elpusztuljon.

- Én sem - mosolyog Logan. - De nem számít, hogy mi mit akarunk. Ez az élet rendje. Elfogadhatjuk az igazságot, vagy élhetünk tudatlanságban. A haláltól nem kell félni. Ha megfelelő távlatba helyezve vetsz számot vele, akkor már nem is tűnik olyan rossznak. Ami azt illeti, sok ember...

- Most! - sikoltja Logan szavába vágva egy nő. Egyszerre kapjuk oda a fejünket, mintha össze lenne kapcsolva a nyakunk. Meglátom a hátunk mögött felbukkanó Mrs. Egin, amint rángatózó ujjakkal, habzó szájjal csoszog felénk.

- Most megtörténik! Kúszik föl a torokban, ki az ínyek között, vigyázz, világ, már itt is van!

A rózsaszínű fényfolt, amelyet a minap simogatott, egészen nagyra nőtt, és most mintha közvetlenül a háta mögött lenne, sőt érintené a tarkóját. És gyors ütemben pulzál. Más fényfoltok is lüktetnek körülötte, és úgy iramlanak felé, mintha mágnesként vonzaná őket.

- Mrs. Egin? - áll föl Logan, s int nekünk, hogy maradjunk ülve. - Rosszul van?

- Azt mondták, nem tudom megcsinálni! Azt hitték, nem vagyok elég erős, hogy megidézzem őket! - Szipirtyó-nevetéssel vihog, majd énekelni kezd: - Tévedés! Tévedés! Tévedés! Most! Most! Most!

- Mrs. Egin, azt hiszem, el kellene...

- Látni fogod, amikor meghalok! - kiáltja a boszorkány, és tekintete végigkutatja a csoportot, majd megállapodik rajtam. - Keresd meg a tolvajt! Ki a tolvaj? Keresd meg!

Újra erőt vesz rajtam a félelem. Nem rettegek annyira, mint amikor egyedül álltam vele szemben, de a rémület most is megdermeszt. A többiek is. Önkéntelenül közelebb húzódunk egymáshoz, mintha együtt nem lennénk annyira védtelenek.

- Hadd vigyem haza, Mrs. Egin! - lép előre Logan. - Ágyba bújik, orvost hívok, és meglátja, mindjárt rendbe...

Mrs. Egin egy szót üvölt, amelyet nem ismerek. Szája sebesen mozog, most megint azon a furcsa nyelven beszél, amelyen a múltkor is. Logan megtorpan, elbizonytalanodik. Ettől még inkább megrettenek - régen rossz, ha a tanárod éppoly rémült, mint te magad.

A lüktető fényfoltok egyre gyorsabban közelednek a rózsaszínű fény felé. Egybeolvadnak vele, majd beömlenek Mrs. Eginbe. Már ő is fénylik belülről, a benne világító fények szétáradnak a testében.

Felugrom, kis híján elbotlom a saját lábamban.

- A fények! - zihálom. Logan rám néz.

- Nyugodj meg, Kernel!

- De a fények! Nem látja őket?

- Miféle fények?

- A testében! Lenyeli a fényeket!

Mrs. Egin csukladozva vihog, miközben Logan bambán mered rám. Körülpillantok. Mindenki álmélkodva bámul rám. Nem látják a fényeket. Egyikőjük sem tehet semmit, hogy megakadályozza azt, ami történni fog.

Újra Mrs. Egin felé fordulok. Lüktető fénybuborék formálódik mögötte és fölötte, a foltok egymásba olvadnak, a színek összekeverednek, és mind beléömlenek. A szeme két fénygolyóvá változik. A száját nem látom - színes hab takarja. A bőre mintha fodrozódó hullámokat vetne.

- Mrs. Egin - próbálkozik újra a vele szemben álló Logan. - Muszáj, hogy...

A szipirtó diadalittasan felrikolt. Kezemet a fülemre tapasztom. Logan is befogja a fülét. Behunyam a szemem, de a következő pillanatban kényszerítem magam, hogy résnyire kinyissam. Látom, hogy Mrs. Egin hátratántorodik. A teste megmerevedik, szétárja a karját, fejét oldalra hajtja. Száján szelíd, kedves mosoly suhan át.

És ekkor felrobbannak benne a fények. És ő maga is felrobban! Testdarabkák röpködnek a levegőben - hús, csont, zsiger, vér. A szörnyű szutyok ráfröcsög Loganre és az elől álló gyerekekre, akik az undortól és a rémülettől vad sikoltozásban törnek ki. Egy darab csont Logan arcához csapódik, ő felnyög fájdalmában, és összeesik.

Szememet eltakarva magamhoz húzom Artot, és elfordítom, hogy ne lássa a véres jelenetet. Én is sikoltozom. Mint mindenki. De én még Mrs. Egin visítozását is hallom, holott ő már semmiféle hangot nem adhatna ki.

A boszorkány sikoltozása hosszú másodperceken át összekeveredik a miénkkel. Aztán abbamarad. Egy-két másodperc leforgása alatt vége szakad a ricsajnak. Kísérteties, természetellenes csend ereszkedik ránk.

Nem akarom elvenni a karomat a szemem elől, de muszáj megtennem. Oda kell néznem. Mások is kukucskálnak, noha a többség továbbra is eltakarja a szemét, vagy félrefordítja a tekintetét attól a helytől, ahol az imént a boszorkány állt.

Mrs. Egin eltűnt. Semmi nem maradt belőle, csak egy vérből kirajzolódott kör meg förtelmes maradványok a fűvön, Loganen és sok gyereken. És a kör közepén - valami szürkesség.

A nagy, szürke fényfolt mozdulatlanul függ a levegőben, nagyjából fél méterrel a föld fölött. Egy méter, legföljebb egy méter húsz centi széles, talán két méter magas. Köröskörül egyenetlen a széle.

Nem én vagyok az egyetlen, aki látja ezt a fényt. Mások is mutogatnak rá, tágra nyílt szemmel bámulják, ilyesmit motyognak:

- Mi az ördög lehet ez?

Egész más, mint azok a fények, amelyeket látni szoktam.

Logan a fejét dörzsölgetve feltápáskodik. Elképedve mered a véres mocsokra, majd a szürke fényfalra. Tanult, tapasztalt ember, de ilyet nem látott még soha.

- Felrobbant! - kiáltja izgatottan az egyik fiú. - Látta? Hihetetlen!

- Meghalt? - kérdezi remegő hangon egy lány.

- Mi ez a fény?

- Tényleg, mi ez?

- Tényleg!

Logan körbejárja a fénymezőt. Amikor mögéje kerül, csak a lábát látom. Aztán újra felbukkan. Inkább zavartnak, semmint ijedtnak látszik, csakúgy, mint körülöttem a gyerekek többsége. A fény nagyobb hatással van rájuk, mint Mrs. Egin felrobbanása! Lehet, hogy sokkos állapotban vannak, és még nem tudnak mit kezdeni a robbanással - és Mrs. Egin halálával.

- El kell tűnnünk innen!

Nem akartam megszólalni, de most, hogy a szavak kicsúsztak a számon, tudom, hogy igazam van. Mindenki szájtátva bámul rám.

- Ez rossz! - kiáltom. - Az a fény veszedelmes! Menekülnünk kell!

- Semmi baj, Kernel - mondja Logan. - Ez kész örület, de most valami bámulatos dolog kellős közepén vagyunk. Nem tudom pontosan, mi történik, de ritkán adódik alkalom az életben efféle csoda átélésére. Mrs. Egin... ez a fény... hihetetlen! - Öröm ragyog az arcán.

Néhány gyerek föláll, közelebb nyomul Loganhez és a szürke fényhez. Most, hogy Logan már nem fél, ők sem félnek. Bízna benne. Azt hiszik, ő jobban tudja, mi a teendő.

- Ez rossz fény! - üvöltöm. - Gonosz fény! Nem érzi?

- Ne légy olyan gyanakvó, Kernel - nevet zavartan Logan.

- Csupa vér mindene! - kiáltok rá dühösen. Nem tudom elhinni, hogy egy ilyen okos ember hogy lehet ennyire hülye. - Mrs. Egin meghalt! Maga most a belein tapos!

Logan pislog. Végignéz véráztatta ingén és nadrágján. Vértől vöröslő kezén. A sok mocskon maga körül.

- Ó - suttogja. - Ó, iste...

Valami előtör a szürke fénymezőből. Két hosszú láb, zömök, bőrszerű anyaggal borított test, vastag, szőrös ujjakban végződő négy kar. Sötétzöld feje félig emberi, félig kutyára emlékeztető. Szája nincs. Hosszú, lelógó fül. Tágra nyílt, fehér, gonosz tekintetű szem.

A lény megragadja Logant. Sziszegő, sípoló hangot hallat. Logan dermedten bámul rá. A lény két keze összezárul Logan fején. A másik kettő rákulcsolódik a vállára. Ujjain a szőrök hihetetlen sebességgel nőni kezdenek, befúródnak Logan arcába. Az egyik szőrszál átszúrja a jobb szemét. Logan felüvölt fájdalmában.

Ekkor a lény felső karjaival hirtelen mozdulatot tesz - letépi Logan fejét a nyakáról! A földre hajtja, majd jobb lábával durván rátapos. És Logan letépett feje úgy pattog a földön, mint egy magasból ledobott dinnye.

A lény végignéz rajtunk. Széttárja karjait, és sziszeg. És harmincnégy gyerek egyszerre sikolt fel és pisil be.

Emberrablás

Káosz. Mindenki hanyatt-homlok menekül, egymásnak ütközik, elesik, sikoltozik. Engem is magával ragad az örület. Szorosan magamhoz ölelem Artot. Vakon menekülök. El a szürke fénymezőtől és a négykarú szörnytől. Próbálok talpon maradni. Sírok - azért is, mert Logan meghalt, de főleg azért, mert halálra vagyok rémülve.

Egy lány nekem jön, és elkaszál. Sikerül úgy elesnem, hogy Art maradjon felül, így neki nem esik baja. Nevet, azt hiszi, ez valami játék. Nyitom a szám, hogy ráüvöltsek a lányra, de ekkor látom, hogy a nyakából ömlik a vér, s karjával a levegőt csapkodja. Felbukik. Ide-oda hánykolódik, aztán egyszer csak nem mozdul többé.

Elfordítom a fejem, nehogy meglássam az arcát. Nem akarom tudni, ki az. Most csak arra akarok összpontosítani, ami minden másnál előbbre való: eltűnni innen, mielőtt a szörny végezne velem.

Zihálva felpattanok a földről. Tekintetem azt kutatja, merre találok egérutat. Nehéz megmondani. Fejetlenség és zürzavar vesz körül. Két, három, négy halott gyereket látok - aztán nem számolom tovább. Nem akarom tudni, hányan vannak.

A szörny épp egy fiút gyűr maga alá - Dave English az, aki úgy félt a haláltól. A bestia ujjai mélyen Dave hasába fúródnak, de közben a szeme ide-oda cikázik a gyerekek között, mintha máris ki akarná szemelni a következő áldozatát. Vagy mintha keresne valakit.

Már épp rohannék tovább, amikor mozgást érzek a szürke fénytáblában. Egy férfi lép ki rajta. Egy szőke nő követi. Mögötte egy másik nő száriban. Aztán meg egy fekete bőrű férfi.

Az indiai nő szitkozódik, amikor meglátja a holttesteket. Felemelt kézzel, villámló szemmel megindul a szörny felé.

- Sharmila! Ne! - kiáltja az első férfi. Öreg ember. Rövid szakállt visel, fekete haja borzas és piszkos. Ruhája elnyúlt, rongyos.

- Véget kell vetnünk ennek! - kiált vissza az indiai nő.

- Ne! - ismétli a férfi, és a hangján érezni, hozzászokott, hogy engedelmeskednek neki.

- Mester... - szólal meg bizonytalanul a második férfi. Soha nem láttam még ilyen fekete bőrszínt, mintha az éjszaka szülte volna ez az ember.

- Tudom, Raz - csattan fel az első férfi. - De nem szabad megölnünk.

- A gyerekek - förmed rá fogát vicsorgatva az indiai nő. - Nem nézem végig tétlenül, hogy ez a démon sorra lemészárolja az összes gyereket. Micsoda szörnyűség!

- Igaza van, mester - mondja a fekete férfi.

- Jól van, na - morogja a rongyos ruhájú. - Ahányat csak tudunk, megmentünk közülük. Ne mondják, hogy barbárok vagyunk - teszi hozzá nevetve, majd int a többieknek, hogy szóródjanak szét. - Tereljük Hullát az ablakhoz, és kényszerítsük rá, hogy visszatérjen! Majd később megkeressük.

Hirtelen felbukkanásuk és szurreális beszélgetésük olyannyira elképeszt, hogy csak állok ott mozdulatlanul, ahelyett hogy elmenekülnék. A szörny - egy *démon*, a nő állítása szerint - leugrik Dave Englishről, és egy lány után iramodik. A lány olimpiai bajnokhoz méltó vágtában menekül előre, de a szörny lába hosszabb, így másodpercek alatt beéri. Már nyúl is utána hosszú, szőrös ujjával... de visszahököl, amikor a lába alatt felrobban a föld.

Éles füttyszót hallatva hátranéz. Meglátja a négy embert, akik átjöttek a fénytáblán (vagy ablakon, ahogy a férfi nevezte). Dühösen mered rájuk, fehér szeméből süt a harag és a gyűlölet. Azok kétfelől közelítenek hozzá, csak az ablak felé vezető utat hagyják számára szabadon. Világoskék villám cikázik sisteregve a fekete férfi ujjai hegyéből - gyanítom, a földet is ő robbantotta fel, hogy elterelje a szörny figyelmét, és megmentse a lányt.

Art nagyot harap a jobb karomba. Ez az első eset, hogy megharap. Úgy megdöbbenek, hogy a fenekemre huppanok és elejtem. Nagy puffanással ér földet, majd a hasára fordul, és boldogan gagyogva, négykézláb mászni kezd a démon felé. Biztosan valami óriási játéknak nézi. Azért harapott meg, hogy elengedjem, mert játszani akar vele.

- Art! - üvöltöm. - Gyere vissza! Az egy...

A démon észrevesz bennünket. Fehér szeme megállapodik Arton. Harsány, éles füttyt hallat, majd hihetetlenül hosszú léptekkel futni kezd felénk. Jóformán arra sincs időm, hogy megijedjek - már itt is van. Lehajol, fél kézzel felkapja Artot, s közben sziszeg, mint egy fészekre való vipera.

- Ne! - kiáltom sírva.

Minden félelmemről megfeledkezem, egyedül csak Art-tal törődöm, és nekiugrom a démonnak. A bal oldalát találom el. Messziről úgy láttam, bőr fedi a testét, de most rájövök, hogy inkább a rovarok törékeny páncéljára hasonlít.

Öklömmel belevágok, mire gyűrött darabkák válnak le róla zizegve. Torkomszakadtából ordítok, mint mindig, amikor verekednem kell.

Szőrös karjait ráncigálom - mintha hínárpázmákat húzkodnék -, s kétségbeesetten kapkodok Art után. A démon sziszegve félrelök. Teljes súlyommal rázuhanok a jobb karomra. Alám csavarodik, és reccsen egyet. Felüvöltök a fájdalomtól, de villámgyorsan lefordulok róla, és minden erőmet összeszedve újból felpattanok. Tántorgok, de mindenre el vagyok szánva, csak hogy megmentsem Artot.

A démon már nincs ott. Száguldva közeledik a szürke ablak felé, Art fejével lefelé, lábával vadul kalimpálva lóg a karjai között.

- Beranabus! - kiáltja az indiai nő.
- Hadd menjen! - szól a négytagú csapat vezére.
- De a gyerek...
- Nem a mi gondunk.

- *Art!* - ordítom, s könnyek potyognak a szememből. Reménytelen ügy, mégis a démon után vetem magam, és erőért, gyorsaságért fohászkodom, hogy el tudjam kapni, még mielőtt odaér az ablakhoz.

A démon megáll a szürke fénymező előtt, és visszanéz a négy felnőttre. Sziszeg, és csúfondárosan megrázza feljüket Artot. Kézszőrei körbecsavarodnak Art bokáján, és felkígyóznak a lábán. Art göcögve rángatja a szörny lelógó fülét; nem is sejti, milyen nagy veszélyben van. Eldobja narancssárga üveggolyóit - jobb játékot talált náluk.

Az indiai nő vicsorogva kinyújtja egyik kezét a démon felé. A szavak, amelyeket mormolni kezd, valamiféle varázsigének hangzanak. Mielőtt a végére érne, a szörny beugrik az ablakon, és eltűnik a szürke fényben. Visszatér a pokolbéli világba, ahonnan jött, és magával viszi Artot.

*

Térdre rogyok, s döbbsen bálulom az ablakot. Körülöttem sikoltozás, zokogás, jajgatás. Vér- és halálbűz. Kiáltások a falu felől: halálra rémült felnőttek rohannak vérző gyerekeik felé, de már nem tudnak segíteni, csak a vért törölgethetik le róluk.

A szörny után érkezett négy ember összegyűlik az ablak mellett. A fény újból lüktetni kezd. A mező széle a lüktetés ritmusára begyűrődik, és kifehéredik. A négyek vezére megáll az ablak előtt.

- Gondolod, hogy vár bennünket a túloldalon? - kérdezi a fekete bőrű férfi.
- Csak egy módon tudhatjuk meg - vonja meg vállát a vezér.

Előrelép, és eltűnik, ahogy az imént a démon. A szőke nő, majd a fekete férfi követi. Az indiai nő végignézi a kínok mezején. Tekintete megállapodik rajtam. Összerezzen. Szóra nyitja a száját. Meggondolja magát, és belép a fénybe.

*

Kába vagyok. Remegek a soktól és a jobb karomban érzett fájdalomtól. Némán meredek a szürke fényre, amely egyre gyorsabban pulzál, miközben a határai felbomlanak. Mindjárt összeomlik, szétesik apró fényfoltokra.

Újabb és újabb sikolyok jelzik, amint a szülők rátalálnak gyerekeik földi maradványaira. Kórussá dagadó jajveszékélésük a gyötrelmek falaként magasodik körém. Néhány gyerek még mindig futva menekül. Nem tudják, hogy vége, hogy a szörny elment, hogy utolsó áldozata Art volt.

A villódzó ablak felé támolgok. Hinni akarom, hogy van még remény, hogy az indiai nő mindjárt újból felbukkan Arttal a karjában. Nem veszíthetem el Artot. Nem tűnhet el örökre. Ő az öcsém.

Észreveszem az ablak előtt, a földön, az üveggolyókat. Fölkapom őket, jól megnézem narancssárga közepüket, majd becsúszatom mindkettőt nadrágom bal zsebébe. Kábult vagyok. Alig veszek tudomást törött karom sajgásáról.

Anyára és apára gondolok, mit fognak csinálni, ha majd hazaérnek a gyászoló Paskintonba, s megtudják, hogy Artot elrabolták. Anya utolsó szavai itt visszhangoznak a fejemben: „Vigyázz az öcsédre!” Apa a földkerekség legjobb bátyjának nevezett, s azt mondta, én jobban tudok vigyázni Artra, mint ők.

De nem vigyáztam rá. Hagytam, hogy egy démon elragadja.

Belebálulok a szürke fény kellős közepébe. Már nem látom magam körül a mezőt, nem hallok a sikolyokat. Csak az ablakra összpontosítok. Egy hang sutog bennem, az a hang, amelyet már egy éve nem hallottam. Megmondja, mit kell tennem. Örültség, amit javasol. Vissza kéne utasítanom. De képtelen vagyok rá.

Az ablak lassan becsukódik. Bármelyik másodpercen eltűnhet. De ha előrelépek, mielőtt becsukódna... ha üldözőbe veszem a démont... talán megtalálom Artot, megmenthetem, és hazahozhatom.

Örültség! Art valószínűleg már halott, lemészárolta a démon. Különbem sem tudom, mi lehet az ablak túloldalán. Nyilván még több démon, olyanok, mint amelyik magával vitte Artot. Majdnem biztos, hogy engem is megölnének. De ha nem, akkor sem tudnék visszajönni, miután az ablak szétesett. Anya és apa elveszítené mindkét gyerekét. Kétszeres lenne a csapás. Hagynom kéne az egészet. Ügyet sem kéne vetnem a hangra, és öngyilkossággal felérő javaslatára.

De nem tehetem. Mert engem fognak hibáztatni. Nem szándékosan, de a vád ott lesz a tekintetükben. „Nem vigyáztál rá - mondja majd a tekintetük. - Az öcséd volt. Nem védted meg őt. Hagytad elmenni. A te hibád.”

Az ablak szélei befelé görbülnek. Villózik a szürke fény. Fogy az idő. Döntennem kell.

Hátranézek, hátha becsukódik az ablak, mielőtt bármit is tehetnék, hátha ezzel a csalással megfoszthatom magam a lehetőségtől, hogy Art után menjek. Ám miközben a fejem elfordul, a lábam előrelép. Ösztönösen lépek át az ablak szürke fényfoltján - a gyilkos démon világába.

Járok a vízen

A szürkesség pár másodpercig tart. Mintha köd venne körül, de nem nyirkos, és nem is hideg. Aztán a köd felszakadozik, és fák között találom magam. Kicsavarodott, elgörbült törzsű, hitvány fák erdejében.

Sivító fák erdejében.

Először arra gondolok, valami más keltheti a rémes zajt, amely olyan, mintha autók fékcsikorgása közepette valaki fémet fűrészelné. Az agyam azt mondja, valószínűleg munkások dolgoznak a közelben, vagy valami vadállat vonít. Ám aztán észreveszem, hogy a fák mozognak, bágyadtan hajladoznak. Sötét, foltos kérgükön lyukak tátonganak. És a sivítás ezekből a lyukakból jön. Semmi kétség.

Próbálom megtalálni a helyzet logikus magyarázatát, ahogyan Mr. Spock szokta. Nyilván a szél hangja ez, ahogy átsüvit a lyukakon. Igen ám, csak hogy szélségszerű van. És tudom - *tudom* -, hogy maguk a fák adják ki ezt a hangot. Élnek. Szenvednek. A düh, a gyűlölet - és igen, az éhség - vonítása az, amit hallok.

Keresem az ablakot, de nincs ott semmi. Vagy nem látszik erről az oldalról, vagy szétomlott darabokra, mialatt a fákat bámultam.

Tétován lépek egyet előre. Halk loccsanás hallatszik. Lenézek. A lábam alatt, amerre a szem ellát, víz borítja a földet. Újra a fákra nézek. Nem látok gyökereket. Mind a víz alatt vannak.

Leguggolok, hogy megnézzem, milyen mély a víz.

Csak hogy sötét és zavaros, s a fák eltakarják a világosságot. Beledugom az ujjamat. Besiklik az első ujjpercemig, a másodikig, aztán egészen a tenyeremig. A csuklómig bemerítem a kezemet, s még akkor sem érek szilárd talajt. Rámérek a kezemre, aztán a lábamra. Biztosan valami emelvényen állok, gondolom, de közben tudom - mint a fák esetében is -, hogy nem így van.

A víz felszínén állok!

Gyorsan felegyenesedem. Megint rám tör a félelem: mindjárt beleesem a vízbe, és megfulladok. Amikor a lábamat megmozdítom, felcsap a víz, mégsem süllyedek el. Hátrafeszítem a jobb lábfejemet, és beledugom. Elmerül benne. Ám amikor visszahúzódom, és lerakom a sarkamat, fenn maradok a víz tükrén.

Lépek egyet. Kettőt. Hármát. Nem olyan, mintha szilárd talajon járnék. Inkább mintha egy felfújható játék várban lépkednék. Hihetetlen, de a víz megtart.

Elmosolyodom a helyzet képtelenségén, de nyomban elakad a lélegzetem a jobb karomba hasító fájdalomtól. Teljesen megfeledkeztem arról, hogy eltört. A váratlan fájdalomhullám eszembe juttatja, hogy megsérültem. Még sohasem törtem el a karomat. Kevésbé fáj, mint gondoltam volna, de azért nem valami kéjmámor.

Megyek tovább, óvatosan, hogy lehetőleg minél kevésbé mozgassam fájó karomat. Mondani könnyebb, mint betartani - a vízfelszín egyenetlen, nehéz egyensúlyozni rajta. Nem olyan ez az érzés, mintha folyton elesés fenyegetne, de időnként el-elbillenek jobbra vagy balra. Muszáj használnom a karomat, hogy megtartsam az egyensúlyomat, s ettől újra meg újra beléhasít a fájdalom.

Szándékosan nem töprengek azon, hogy vajon hol lehetek, s miként tudok járni a vízen. Most nem foglalkozhatok effélékkel. Azért vagyok itt, hogy megkeressem Artot. Semmi más nem számít. Ráérek majd álmélnodni, ha már mindketten biztonságban hazaértünk Sallyhez.

Persze, mintha lenne rá esélyed - vihog bennem egy hang gúnyosan.

Nem veszek róla tudomást. És nem hagyom, hogy a fák vonítása kiborítson. Imbolyogva lépkedek tovább, hogy megtaláljam elrabolt testvéretem.

*

A víz eláztatta a cipőmet és a zoknimat, s kúszik felfelé a nadrágom szárán. Észre sem veszem. Fontosabb dolgok miatt fő a fejem.

Nyoma sincs a négy embernek, sem a démonnak, sem Artnak. Nem tudhatom azt sem, hogy merre mentek. Ha közönséges erdőben lennénk, rábukkanhatnék a lábnyomaikra. De a lépteim nyomán keletkező vízfodrokat leszámítva a felszín sima és jeltelen.

Semmilyen állatot sem láttam eddig. Csak a fákat. Nincs rajtuk egyetlen árva levél sem. Halottnak hinném őket, ha nem sivítának szünet nélkül, méghozzá irgalmatlan visszhangot verve. Olyan lármát csapnak, hogy majd beszakad a dobhártyám.

Most mi lesz? - kérdezi a hang a fejemben.

- Megyek tovább - felelem hangosan. Megpróbálom túlkiabálni a fák sivítását. - Itt kell lenniük valahol. Megtalálom őket.

Nem feltétlenül. Lehet, hogy átléptek egy másik ablakon. Vagy nem is ugyanoda érkeztek, ahová te.

- Megtalálom őket - erősködöm.

És ha nem? Nincs mit enned. Nincs úti célod - az erdő mindenhol ugyanilyen. És hogyan fogsz aludni? Ha lefekszel, nem biztos, hogy megtart a víz. De ha mégis, a csontodig átáztat.

- Megalhatok egy fa ágai között.

Lehet, hogy emberevők - veti fel a hang.

- Ne beszélj ostobaságot - motyogom minden meggyőződés nélkül. - És ha vannak halak a vízben, fogok egyet, és megeszem.

Vagy AZ esz meg TÉGED - jegyzi meg a hang. - *Cápák is lehetnek benne. Víziszörnyek. Várják a zsákmányt. Aztán lecsapnak rá. Akár ebben a pillá...*

- Pofa be - mordulok rá.

*

- Art! - kiáltom. - Art!

Semmi válasz. A fák visítozása valószínűleg akkor is elnyomná a hangját, ha itt lenne a közelben, és kiáltani próbálna. Reménytelen ügy. Sohasem fogom megtalálni. Azóta talán már meg is halt, darabokra tépte a démon. Meg kéne keresnem a hazavezető utat. Ideje, hogy szerencsétlen öcsém helyett most már magammal törődjek.

Csakhogy képtelen vagyok így gondolkodni. Nem is fogok. Hinnem kell benne, hogy él. A gondolat, hogy Art nélkül menjek haza (még ha tudnám is, hogyan), olyan szörnyű, hogy nem is foglalkozom vele.

Fogalmam sincs, mióta vagyok itt. Nem működik az óráim - megállt, amikor átléptem a szürke ablakon. Talán pár órája. Átnedvesedett a ruhám, fázom, el vagyok keseredve, egyedül vagyok. Minden erőmmel próbálok nem gondolni Loganre és a gyerekekre, akiket a démon megölt. Összerázkódom, valahányszor megjelenik lelki szemeim előtt a vérengzés képe. Erőnek erejével kényszerítem magam, hogy másra gondoljak. Nincs időm az öldöklésen rágódni. Arra kell összpontosítanom, hogy megtaláljam Artot.

Egy-két méterrel előttem néhány kicsi narancssárga fényfolt villog. Nem sokkal a megérkezésem után kezdtek pulzálni. Mellém szegődnek, s most együtt járjuk ezt a vizes erdőt.

Valami tisztásfélre érzek. A ritkásabban álló fák fölött látom a homályos, bíborvörösben játszó eget. Tőlem balra halvány fénnel világít a nap - és jobbra egy másik nap is szórja erőtlen sugarait!

Megdörzsölöm a szemem, és megint odanézek. A napok továbbra is ott vannak. Nem olyan fényesek, mint az általam jól ismert nap. Kisebbség, fakóbbak. A kettős nap látványa kevésbé lep meg, mint illene - a víz és a vonító fák már megsejtették velem, hogy nem a saját világomban vagyok. Vajon milyenek itt a nappalok és éjszakák? Van-e éjszaka egyáltalán?

Miközben felfelé bámulok, elvonul mellettem egy sor pulzáló fényfolt. Mindnek más a színe, alakja és mérete, s lassan siklanak ugyanabba az irányba. Körülnézek, és látom, hogy más fényfoltok is úsznak a fák ágai között, méghozzá tőlem balra, egy távoli pont felé. Út híján eddig céltalanul bolyongtam. Most úgy döntök, követem a mozgó fényeket.

*

Körülbelül egy óra elteltével megpillantom a négy embert, akik a démont követve átléptek az ablakon. Egy tisztáson állnak, a szakállas öreg valamivel távolabb a többiektől. Úgy látom, valami varázslatot mormol, miközben két kezével kígyózó mozdulatokat végez.

Feléje tartanak a mozgó, lüktető fények. Összegyűlnek előtte a levegőben, s egymás mellé sorakozva ablakot formálnak, éppen olyat, mint az a másik volt, ott a faluszei mezon.

Közelebb lopózom, anélkül, hogy észrevennének.

- ...most is azt mondom, meg kellett volna ölnünk - jelenti ki épp az indiai nő. - Nem volt helyes hagyni, hogy legyilkolja a gyerekeket, és elvigye az egyiket. Meg kell védenünk az embereket. Ez a kötelességünk.

- A mester tudja, mit csinál - feleli a fekete férfi. - Nem engedte volna szabadjára a démont, ha nincs rá jó oka.

- Hozzá fogsz szokni, hogy időnként meghalnak emberek - szólal meg a fiatal szőke nő. - Beranabus nem foglalkozik egyes emberek életének megmentésével. Efféle csekélyiségekre nincs ideje.

- *Csekélyiségek?* - méltatlankodik a hindu nő. - Szerinted egy emberélet elpusztítása csekély...

- Nem - vág a szavába a fiatal nő. - Ez Beranabus véleménye. Azt állítja, hogy mi egy nagyobb cél szolgálatában állunk, a küldetésünk nem kevesebbre szól, mint az egész emberiség megoltalmazására. Nem izgathatjuk magunkat minden egyes ember miatt, akit démonok ölnek meg, s nem vesztegethetjük az időnköt az elkóboroltak felkutatására. Nem bánja, ha csináljátok, de nekünk...

- Dolgozni szeretnék! - csattan fel az idősebb férfi, Beranabus, és dühös képpel feléjük fordul. - Ha abbahagynátok ezt az üres locsogást, talán képes lennék... - Ekkor észrevesz, és elakad a szava. - Hát ez meg ki az ördög?

A többiek védekezésre készen megperdülnek. Amikor meglátnak, mozdulatlanra merevednek.

- Nem látszik démonnak - szólal meg elsőnek a fekete férfi.

- Nem mindegyik látszik annak - mondja ádáz arccal a fiatal nő. - Néhány emberi alakot is képes felvenni. Nem árt az óvatosság.

Felemeli a jobb kezét. Erőt érzek az ujjhegyeiben. Erőt, amely *engem* vesz célba.

- Ne! - kiáltom. - Ne bánts! Nem vagyok démon! Kernel Fleck vagyok!

A fiatal nő ujjai begömbölnének. Mégsem bocsátja ki rám a varázserejét.

- Nem úgy beszél, mint egy démon - mondja a homlokát ráncolva.
- Ez az a fiú a faluból - állapítja meg az indiai nő. - Ő volt azzal a gyerekkel, akit Hullá elrabolt. - Rám mosolyog. - Szia.
- Szia - cincogom elszoruló torokkal.
- Mi keresnivalója van itt? - fortyan fel Beranabus.
- Szerintem átjött utánunk az ablakon - vélekedik az indiai nő. - Talán, hogy megkeresse az öccsét? - És fél szemöldökét felvonva, kérdően néz rám.
- Igen. A szörny... a démon... elrabolta az öcsémet, Artot. Azért jöttem, hogy visszavigyem.
- Képtelenség - horkan fel Beranabus. - Azóta már rég megölte és felfalta.
- Beranabus! - sziszegi az indiai nő. - Ne mondj ilyet!
- Miért ne? Ez az igazság.
- Nem tudhatod. De még ha igaz volna, sem kellene ezt mondanod. Előtte... - És fejével felém int.

Beranabus elneveti magát.

- Ha a fiú volt olyan vakmerő, hogy utánunk jöjjön, elég bátor ahhoz is, hogy megtudja az igazságot. Így van, fiam? Nem kell hazudnunk. Te is azt szeretnéd, ha őszinték lennénk hozzád, igaz?
- Art nem halt meg - mondom remegő hangon. - Él. Vissza fogom szerezni.
- Visszalopod Hullától? - nevet fel újra Beranabus. - Bátor vagy, de ostoba. Akkor sem találod meg, ha életed végéig keresnéd. Úgyhogy igazán nem számít, él-e, vagy sem, nem gondolod?
- Így hívják a demont? - érdeklődöm, elengedve a fülem mellett a kérdésért. - Hullá?
- Igen. De ezzel nem sokra mégy. Mit akarsz tenni? Feljelentet odthon, a rendőrségen?
- Vissza kell küldenünk a fiút - közli a többiekkel a fiatal nő határozottan. - Nyissunk egy másik ablakot! Küldjük vissza!
- Nincs rá időnk - jelenti ki Beranabus. - Hullá tudja, hogy a nyomában vagyunk. Menekül. Minél messzebbre jut, annál nehezebb lesz megtalálnunk.
- Nem számít. Muszáj...
- Őt üldözik? - vágok közbe izgatottan. - A szörnyet, aki ellopta az öcsémet?
- Igen - válaszolja csillogó szemmel Beranabus.
- Akkor veletek tartok. Engedjétek meg, hogy én is menjek. Amikor megtaláljátok, s ha Art még akkor is... értitek... akkor vissza tudom szerezni. És hazaviszem.
- Nem - vágja rá az indiai nő. - Túl veszélyes lenne. Nem tudod, minek tennéd ki magad... Mit is mondtál, mi a neved?
- Kernel. Kernel Fleck.
- Az én nevem Sharmila. - Mosolyog. - Haza kell menned, Kernel. Ha megtaláljuk az öcsédet, utána küldjük, ígérem.
- Nem - makacsolom meg magam. - Én is segítek megkeresni.
- *Segítesz?* - rántja föl egyik szemöldökét derűs képpel Beranabus. - És mégis hogy gondolod ezt a *segítséget*?
- Azt... azt nem tudom. Talán segíthetek a varázslásban? Vagy a fényekkel?
- Miféle fényekkel? - ráncolja a homlokát Beranabus. Az előtte összekapcsolódó fényfoltokra mutatok. Oda néz, ahova mutatok, és homlokán még jobban elmélyülnek a ráncok. Rájövök, hogy ők sem látják a fényeket. Mielőtt azonban elkezdhetnék magyarázkodni, megszólal a fekete férfi.
- Sharmilának és Nadiának igaza van, mester. Vissza kell küldenünk ezt a gyereket. Ha nem tesszük... ha engedjük, hogy itt maradjon a víz és a sikoltozó fák e lidérces világában... mi sem leszünk különbek, mint a démonok, akiket üldözünk.

Beranabus elfintorodik.

- Szép szónoklat volt, Raz, én azonban sohasem állítottam, hogy kicsivel is különb lennék, mint a Démonvilág. Azt mondtam, itt hagyjuk, és ez az utolsó szavam. Igazam van, Nadia?

Szigorúan néz a fiatal nőre.

Ő dacosan állja a tekintetét pár pillanatig, aztán lesüti a szemét.

- Semeddig sem tart kinyitni egy ablakot... - mormolja. - Én is megtehetem, amíg ti Hullát keresitek.
- A tájékozódás nem az erősséged - szögezi le Beranabus. - Miből gondolod, hogy megtalálnád a megfelelő helyet?
- Megpróbálnám - erősködik Nadia. - És még ha a pontos helyet nem is találnám meg, visszaküldhetném a saját világunkba. Onnan már önállóan is hazatalálna.

Beranabus gondolkodik kicsit, aztán vállat von.

- Legyen hát! Vesztegesd vele az időt, ha akarod! De térj ki az utamból, nehogy megghiúsítsd a...
- Nem megyek vissza! - kiáltom. - Azért jöttem, hogy megkeressem Artot, és nélküle nem megyek haza!
- Kernel - szólít meg a fekete férfi, Raz. - Nem tudod, mi történik itt. Gyerekeknek nincs itt semmi keresnivalójuk. Haza kell menned. Ugye, Sharmila?

- Igen - feleli az indiai nő, és olyan szigorúan néz rám, mint egy felmérgetett tanár. - Szavamat adom, hogy ha élve megtaláljuk, hazaküldjük az öcsédet. Érd be ennyivel!

- Bízz bennem - veszi át szomorú mosollyal a szót a fiatalabb nő, Nadia -, és ne akarj itt maradni! Követtél minket egy másik univerzumba - a Démonvilágba. Pokoli hely ez. Amit itt látsz, még nem is olyan rossz, de hamarosan sokkal, de sokkal vadabb helyre fogunk érni. Ne akarj ott is velünk lenni! Én semmi pénzért sem lennék itt, ha volna más választásom.

- Nem érdekel - mondom a könnyeimmel küszködve. - Art a testvérem. Anya megmondta, hogy vigyázzak rá. Nem megyek haza nélküle. Nem mehetek - teszem hozzá elcsukló, halk hangon.

Sharmila pillantása ellágyul a szájalomtól.

- Ne haragudj, Kernel! Nyersen beszélünk veled, de meg kell értened: lehetetlenség, amit kívánsz. Nem maradhatsz itt. Semmit sem érnel el vele. Haza kell menned. A szüleid kétségbe fognak esni, mert azt hiszik majd, hogy mindkettőtöket elveszítették. Ez nem lenne rendes dolog, igaz?

- Igaz, de... - Nem találom a megfelelő szavakat.

- Elég a fecsegésből - mordul fel türelmét veszítve Beranabus. - A fiú maradni akar... ti haza akarjátok küldeni... a helyzet könnyen megoldható.

Kezével egy gyors mozdulatot tesz felém. Hirtelen fölrepülök a levegőbe. Nagy erővel egy fának vágódom. Ijedtemben - és még inkább a törött karomba hasító fájdalomtól - felkiáltok. Lefelé zuhantomban észreveszem, hogy a fa ágai megmozdulnak. Elkapnak. Körém csavarodnak. Szorítanak.

Villanásnyi időre látom, amint Sharmila elindul, hogy kiszabadítson. Beranabus keze egyetlen mozdulatával megállítja. Az ágak egyre szorosabban fonódnak rám. A fa még hangosabban vonít, mint eddig. Följebb emel. A kérgében tátongó lyukak egyre nagyobbra nőnek. Mindjárt szétmorzsol, és lenyel a fa. Pár pillanat, és végem: megöl és felfal ez a magát fának álcázó szörny.

Egy lobbantást érzek belül. Ráüvöltök a fára, és teljes erőmből az arcomhoz legközelebb eső ágba mélyesztem a fogaimat. A fa felsikolt. Leharapom a gallyat. És még egyet. A bal karom szabaddá válik. Forróság önti el a tenyeremet. Elkapok egy ágot, s érzem, hogy a kezemen át valamiféle erő hatol be a fa szöveteibe.

A fa felüvölt fájdalmában, és elenged. Lezuhanok, belecsapódom a vízbe, alámerülök, csapkodva, köpködve evickélek a felszínre. Aztán újból elmerülök. Ezúttal ott is maradok - érzem, hogy húz lefelé a víz. Ráeszmélek, hogy az is él, akárcsak a fák. És éppoly éhes, éppúgy ölni vágyik.

Nem hagyom, hogy a pánik úrrá legyen rajtam. Ráparancsolok a lábamra, hogy hagyja abba a vad rúgkapálást. A lábfejem felé irányítom a tenyeremben összegyűlt erőt. Elképzelem, hogy rakéta vagyok, s a kilövés pillanatában kiszabadulok a víz fogságából. Pár másodpercig nem történik semmi. Összepréselődik a tüdőm. Rángatózik a szám.

És ekkor örült sebességgel megindulok fölfelé, s valósággal kirobbanok a vízből. Fuldokolva köhögök, reszketek, de szabad vagyok. Két lábbal állok a víz felszínén, amely ezúttal megtart. Iszonyú fájdalom nyilall a törött karomba, de gyorsan ráirányítom az erőt, és érzéstelenítem.

Szembefordulok Beranabusszal. Dühös vagyok rá, amiért a fához vágott, és kis híján megölt. Kész vagyok rátámadni, erőmmel összezúzni őt.

Beranabus nevet. A többiek döbbenet merednek rám, az öregember azonban csak nevet.

- Gondoltam! - kiált fel nagy vígan. - Sejtettem, hogy ez a kölyök nem holmi egyszerű hús-vér ember. Közönséges gyerek nem lép át csak úgy a saját világából a Démonvilág univerzumába. Ilyen örült csak az lehet, aki közénk tartozik. Be vesszük a csapatba.

- Ne! - kiáltja Sharmila.

- De... mester... ez csak egy gyerek - motyogja Raz.

- Nem jó ötlet - teszi hozzá Nadia.

- Nem érdekel - hárítja el tiltakozásukat egy kézlegyintéssel Beranabus. Rám mosolyog, de afféle vérszomjas kalózvigiyorral. - Itt akarsz maradni, hogy segíts megkeresni Hullát? Fel akarod kutatni az öcsédet, hogy megmentsd, ahogyan a hajdani lovagok tették? Jól van, fiam, legyen, ahogy kívánod! - Felém nyújtja a karját, noha túl messze vagyunk egymástól ahhoz, hogy kezet foghassunk. - Mostantól közénk tartozol, Kernel Fleck. Démonvadász vagy. Isten hozott a tanítványok csapatába!

Démonok és tanítványok

Beranabus továbbra is a varázslatán ügyködik. Megpróbálja kinyitni azt az ablakot, amely majd elvezet bennünket Hullához. Nadia szerint ezer és ezer ehhez hasonló démoni világ létezik. Hullá jóformán bármelyikben lehet.

A tanítványok félkörében guggolok. A víz miatt nem tudunk leülni. Látom rajtuk, hogy fáradtak és nyugtalanok. Sharmila hosszú ideig gyözködte Beranabust, hogy küldjön vissza. Felelőtlennek és gonosznak nevezte. Beranabus csak szitkozódott, és azt felelte, ne akarja Sharmila megmondani neki, hogy mit tegyen. Majd ha annyi idős lesz, mint ő, és látta mindazt, amit ő látott, kioktathatja - de csak akkor. Mialatt Beranabus dolgozik, alaposabban megnézem a tanítványokat. Sharmila a legidősebb, ötven, vagy annál is több (igaz, soha nem tudtam valami jól megbecsülni, hogy ki hány éves). A homloka közepén egy festett vörös pont virít. Tudnom kéne annak a pöttynek a nevét, de nem jut eszembe. A bőre ráncos. Fekete szeméből szelídség sugárzik. Hosszú, színes szárijja több helyen elszakadt, s az alja körben csupa vér és piszok.

Raz kövér, fekete férfi. Hihetetlenül sötét a bőre. Ha holdtalan éjszakán becsukná a szemét, láthatatlanná válna. Sűrű, göndör a haja. Nem túl magas. Harmincvalahány éves lehet. Nagyon finom öltönyt visel. Azt hiszem, gazdag - olyan embernek látszik, aki ritkán végzett kétkezi munkát életében. Cipője nincs - egyik tanítvány sem hord cipőt és zoknit.

Nadia körülbelül húszéves lehet. Rövid, szőke haja és kék szeme van. A bőre nagyon csúnya. Csupa pattanás és aknés heg. Az arca barátságtalan, vonásai kemények. Akkor sem lenne különösebben szép, ha neki lenne a világon a legmakulátlanabb bőre. Telt idomú, de a karja és a lába sovány, csontos. Farmernadrágot és sötétzöld blúzt visel. Boldogtalannak látszik, mintha sokat szenvedett volna.

Észreveszi, hogy figyelem, és elmosolyodik. Az egész arca megváltozik. Most sokkal szebbnek tűnik.

- Különös napokat élsz át, Kernel Fleck, igaz?

- Még most sem értek mindent - motyogom. - Ami azt illeti, egy szót sem értek az egészből.

Nadia nevet.

- Legalább őszinte vagy. - Körmét rágva töpreng, mit is mondjon. Végül az öregemberre mutat. - Ő Beranabus. Varázsló. Nem sok akad belőlük a világon. Rengetegen képesek valamilyen varázslásra, ha úgy hozza a helyzet, de csak kevesen születnek teljes varázserővel.

- Ő a mesterünk - veszi át a szót Raz, és rajongva néz Beranabusra. - Ő tartja össze a csapatot, tőle kapjuk az utasításokat, ő mutatja nekünk az utat.

- Önző és vakmerő bolond - ellenkezik dühösen Sharmila. - Fikarcnyit sem törődik mások életével. Állítása szerint az a küldetése, hogy megmentse a világot, nekem azonban vannak kétségeim. Nem bízom benne, és neked is azt tanácsolom, Kernel, hogy légy óvatos!

- Miért, nem ő a vezéreték? - kérdezem zavartan.

- De igen. De kényszerűségből követjük, nem saját jószántunkból. - Razra néz, és elmosolyodik. - Kivéve egyeseket.

Raz és Sharmila vitába kezdenek Beranabus hibáiról és erényeiről. Nadia hallgatja egy darabig, aztán arrébb araszol, és a fejével int, hogy kövessem.

- Nekik ez még újdonság - mondja csendesen, amikor hallótávolon kívülré érünk. - Beranabus mindig is legendás alak volt számukra. Nem sok időt töltöttek a közelében, ezért nem tudják, hogyan reagáljanak a... furcsaságaira. Raz egyenesen bálványozza, Sharmila pedig folyton kritizálja. Beranabus azonban nem törődik azzal, hogy ki mit mond vagy gondol, fő, hogy mindenki engedelmeskedjen a parancsainak.

- Te régóta vagy már vele? - kérdezem, s ő bólint. - Talán ő az apád, vagy ilyesmi?

Nadia nevet.

- Dehogya. Csak... - Elhallgat, egy újabb körmét kezdi rágni. - Mi már mind átéljük azt, amit most te. Sharmila, Raz és én valaha normális életet éltünk. Éreztük, hogy nem vagyunk teljesen ugyanolyanok, mint a többi ember, de volt családjunk, munkánk, voltak barátaink, álmaink. Hétköznapi emberek voltunk. Boldogok. Aztán, így vagy úgy, tudomást szereztünk a Démonvilágról.

- A démonokról?

- Igen. Ez a rendes nevük... Démonvilág. A saját bonyolult univerzumukban élnek. Itt vannak, amióta csak az emberiség létezik, vagy még annál is régebben. Gonosz, gyilkos teremtmények, akik a kínzásban és öldöklésben lelik kedvüket. Egyre azon mesterkednek, hogy bejussanak a mi világunkba, de legtöbbjük vagy túl gyenge, vagy túl erős.

- Túl erős? - nézek rá értetlenül.

- Egy ablakon át jutottál el ide - magyarázza Nadia. - Ilyen ablakokon át lehet közlekedni a világok között, de ezek mérete nem léphet túl bizonyos határokat. A nagyobb, erősebb démonok nem férnek át rajtuk. Vannak persze más utak is. Létre lehet hozni alagutakat is, de ez elég ritkán fordul elő.

A lényeg az, hogy a démonok léteznek, és semmit sem szeretnek jobban, mint átlépni a mi világunkba, és embereket öldögni. Rendszerint pár percnél tovább nem képesek megmaradni a mi univerzumunkban, úgyhogy csak néhány ember meggyilkolására van idejük. Az évszázadok során százezrek vérént ontották ki, de mindent összevetve, a fizika törvényeinek oltalma alatt elég olcsón megúsztuk.

Nadia egy pillantást vet Beranabus felé, aki még mindig azon ügyködik, hogy megtalálja Hullát. A fényfoltok már nem suhannak felé, de nagyon sok összegyűlt körülötte, s most különböző sebességgel lüktetnek a levegőben. Miközben a varázsigéket kántálja, a darabok egymásba kapcsolódnak, és összefüggő mezőt alkotnak Beranabus előtt. Furcsa, hogy csak én látom a fényeket, de nem teszem szóvá, nehogy megzavarjam Nadia gondolatmenetét.

- Évszázadokkal ezelőtt néhány mágus - ők olyan emberek, akik értenek a varázsláshoz, de nem igazi varázslók - elhatározta, hogy harcba indul a démonok ellen - meséli tovább Nadia. - Tanulmányozták azokat a rendellenességeket, amelyek azt megelőzően mutatkoznak, hogy egy démon behatol a mi világegyetemünkbe. Úgy gondolták, ha előre meg tudnák jósolni a bestiák jövetelét, feltartóztathatnák őket, vagy ha már beléptek a világunkba, megküzdhetnének velük. Összeverbúvártak más mágusokat is, aztán elmentek Beranabushoz, és megpróbálták...

- Várj csak! - vágok a szavába. - Azt mondtad, ez évszázadokkal ezelőtt történt.

- Igen.

- De... - Rámeredek a szakállas, öreg varázslóra. Hatvannál valamivel többnek látszik, de semmiképpen sem több száz évesnek, még ha létezne is ilyen hosszú életű ember - ami lehetetlen.

- A démonok univerzumában másképp telik az idő - magyarázza Nadia. - Múlhat lassabban vagy gyorsabban, attól függően, hogy épp hol vagy. De rendes körülmények között lassabban múlik. Egy itteni óra a Földön egy napig vagy tovább is eltarthat. Egy hét lehet egy év is. Előfordulhat, hogy három-négy évet eltöltesz itt, és egy új évszázadba térsz vissza a Földre. Vagy leélsz itt tíz évet, és amikor visszamész, ott mindössze egy hét telt el közben.

Ám az emberek nem képesek ebben a világban életben maradni. Még az igazi varázslók is áldozatul esnek a démoni erőknek. Többen megpróbálták meghosszabbítani az életüket azáltal, hogy eljöttek ide, de mindőjüket darabokra szaggatta a Démonvilág. Beranabus az egyetlen kivétel. Ő olyan erős, hogy egyenrangú ellenfélként küzdhet meg a démonokkal, s így életben tud maradni közöttük. Több száz éves. Legalább.

Raz és Sharmila időközben abbahagyta a vitatkozást. Raz közelebb húzódik mesteréhez, hátha segítségre lesz szüksége. Sharmila odaguggol mellé, és hallgatja, mit mesél Nadia.

- A Démonvilággal megküzdési akaró mágusok felvették a kapcsolatot Beranabusszal. Ő akkor már régóta harcolt mindenféle démonokkal, de rendszerint ebben az univerzumban. Kötelességének tartotta megakadályozni, hogy az erősebb démonok alagutakat építsenek, amelyeken át beléphetnek a mi világunkba. Figyelmét a démonmesterekre összpontosította - azokra, akik elpusztíthatják a világunkat, ha sikerül utat találniuk hozzánk.

- Te harcoltál valaha démonmesterrel? - kérdezi Sharmila Nadiától.

- Még nem - válaszolja a fiatalabb nő, s egy pillanatra mintha zavarba jönne. Elhallgat, és újra vadul rágni kezdi a körmét.

Sharmila megszorítja a vállát, aztán ő folytatja a mesélést. A hangja halk, de határozott.

- A mágusok megkérték Beranabust, tanítsa meg őket a fortélyaira. Tanulmányozni szerették volna a módszereit, hogy felvehessék a harcot az erősebb démonokkal is. De ő közölte velük, hogy nem lesz a tanáruk. A mágusok azonban nem tárgytak. Örökké a sarkában voltak. Könyörögtek, hadd tanulhassanak tőle, hadd segíthessenek neki.

Végül Beranabus megunt a zaklatást, vagy talán úgy gondolta, mégis hasznukat veheti, és igent mondott. Néhány útjára magával vitte őket szerte az univerzumban, bemutatta, hogyan kell harcolni, segített nekik, hogy jobban megismerjék az ellenséget. A mágusok továbbadták újonnan szerzett tudásukat, másoknak is megtanították, hogyan rombolhatják szét az ablakokat, még mielőtt azok teljesen összeállnának, s hogyan küzdjenek meg a már átjutott démonokkal. Ámbár gyakran jobb nem szemtől szemben megtámadni az ablakon belépő demont, elég csak arra törekedni, hogy minél kisebb legyen a veszteség. - Elhallgat, ránt egyet a vállán, majd folytatja: - Nekünk ez a módszer nem tetszik, de ezt kell tenni. Túl kevesen vagyunk ahhoz, hogy kockáztassunk. Jobb, ha elkerüljük a nyílt összecsapást, és megakadályozunk egyéb behatolásokat, mint ha elvérzünk a harcban, és utat engedünk a kényükre-kedvükre garázdálkodó démonoknak. Vannak, akik nem értenek egyet ezzel, és felveszik a harcot a Démonvilággal, de nem sokáig tartanak ki.

- Te magad is harcoltál, amikor fiatalabb voltál - veti közbe Nadia, Sharmila pedig rábólint. - Ezért sorozott be Beranabus. Te és Raz harcoltatok már démonok ellen. A mester tudja, hogy visszaélhet a nemeslelkűségetekkel. - Fanyar kis nevetést hallat, és sötét pillantást vet Beranabus felé.

Rájövök, hogy nem szereti az öreg varázslót. Még az is lehet, hogy gyűlöli őt. De akkor miért dolgozik neki? Mielőtt megkérdezhetném, Nadia ismét fölveszi a mese fonálát.

- A mágusok tanítványoknak nevezték magukat, hogy kifejezzék tiszteletüket Beranabus iránt. Ő nem törődött ezzel, de a mágusok számára fontos volt. Ma is az. Követőik megtartották ezt a nevet. A tanítványok soha sincsenek sokan - egyszerre legföljebb negyvenen-ötvenen lehetnek. Járják a világot, sorra megüsitik a kisebb démonok terveit, felkutatják azokat az embereket, akikben megvan az övékhez hasonló erő, besorozzák, kiképezik, és a Démonvilág elleni harcba küldik őket.

- Legtöbbször a mestertől függetlenül tevékenykedünk - mondja Raz, mire mindannyian felkapjuk a fejünket.

Fölöttem áll, mosolyogva dörzsöli össze a kezét. - Voltaképpen be sem mutattak bennünket egymásnak. A nevem Raz

Warlo. Ő Sharmila Mukherdcsi. Ő pedig Nadia Moore. Örülünk - ezt bizvást mondhatom mindhárman nevében -, hogy megismerhettünk, és minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni, hogy barátok és szövetségesek között érezd magad. Sharmila kurtán felnevet.

- Te mindig olyan diplomatikus vagy, Raz.

- Valamelyikünknek muszáj annak lennie - nevet vissza rá Raz, majd leguggol közénk. - Mint mondtam, a tanítványok többnyire a mester parancsa nélkül lépnek akcióba. Ő hagyja, hogy szabadon, saját belátásunk szerint cselekedjünk. Olykor kapunk tőle egy-egy feladatot, például, hogy egy adott térségben figyeljünk démoni tevékenységre utaló jeleket, vagy jöjjünk el vele harcolni ebbe az univerzumba. De legtöbbször a magunk útját járjuk.

- Szerencsés vagy - sóhajt keserűen Nadia, és újabb ádáz pillantást lövell Beranabus felé.

- Te az ő... rabszolgája vagy? - kérdezem némi habozás után.

- Akár az is lehetnék - veti oda, majd fájdalmas mosollyal folytatja. - Nem. Beranabus tényleg egy szemét alak, de ha akarnék, elmehetnék. Én más vagyok, mint Raz, Sharmila és a többi tanítvány - tehetségesebb vagyok náluk. Nem feltétlenül erősebb és hatalmasabb, de tudok... -A hangja elhalkul, és Razra, majd Sharmilára néz, akik kíváncsian bámulnak rá. Ezt még ők sem hallották. Nadia elfintorodik. - Nem titok. Beranabus csak azért nem mondta el nektek, mert nem volt rá idő. Nem fogja bánni, ha elárulom. És szerintem el is kell mondanom, mert téged és Razt is érint. Ezért vagytok itt.

- Erre tényleg kíváncsi vagyok - jegyzi meg Sharmila, és bár Raz nem szól semmit, látom, hogy neki is furdálja az oldalát a kíváncsiság.

Nadia megdörzsöli a karját; látom, hogy reszket.

- Régóta együtt vagyok Beranabusszal, lehet már hét vagy nyolc éve is, ámbár az emberek világában ez sokkal hosszabb időt jelent. Amikor Beranabus besorozott, még épp csak divatba jött a hangosfilm. 1929-et írtunk.

Leesett állal bámulunk rá. Sharmila a szájához kapja a kezét. Raz úgy pislog, mint egy bagoly.

- 1929-et? - visszhangozom. - De hiszen olyan fiatal vagy!

- A hét-nyolc év túlnyomó részét itt töltöttem, ahol - mint mondtam - másképpen múlik az idő.

- Úgy érted, kihagytad a második világháborút? - hűledezik Raz. - A rock and rollt? A Beatlest?

- A micsodát? - néz rá ártatlan szemeket meresztve Nadia.

- A Beatlest. A világ legnagyobb együttesét. Ők a... - Elakad a szava, nem tudja, hogyan magyarázza meg a Beatlest valakinek, aki 1929-ből jött.

- Szegény lány! - sóhajt fel Sharmila, s a szánalom könnyeket csal a szemébe.

- Azért nem olyan szörnyű - vonogatja a vállát feszengve Nadia. - Amikor visszamegyünk az emberek világába, egy barlangban lakunk, amely már sok évszázadon keresztül szolgált támaszpontként Beranabus számára. Amióta csatlakoztam hozzá, nem láttam a kinti világot. De nem irigykedem, és nem is bántam meg semmit.

Igyekszik úgy tenni, mintha őszintén így érezne, de nyilvánvaló, hogy rettenetesen boldogtalan.

- Miért? - kérdezi halkan Raz. - Miért kérte tőled a mester ezt a nagy áldozatot? Milyen képességed van?

- Jövendőmondó - feleli kuncogva Nadia. - Már gyerekként is tudtam jóslni. Cigánylánynak öltözve olvastam az emberek tenyeréből, tealevelekből, kristálygömbből - bármiből. Amikor a szüleim rájöttek, hogy ezzel pénzt tudok keresni, berendeztek nekem erre a célra egy szobát a házunkban. Később elküldtek egy vásároló társasággal. Saját sátram volt. A plakátokon ezzel a névvel hirdettek: Hadia Le Tarot. Jó móka volt, ámbár néha ijesztő - láttam, hogyan fognak meghalni az emberek. Elvárták, hogy csak jót mondjak nekik, de ha valami olyat láttam, ami felzaklatott, nem mindig tudtam eltitkolni. Ebből rendszerint bajom lett.

Nem tudom, hogyan talált rám Beranabus. Egy éjjel megjelent, és magával rángatott ebbe az örületbe. Halálra voltam rémülve. Nem tudtam, kicsoda, és mit akar tőlem. És az a rengeteg démon...

Összerázkódik, és dühös szemeket mereszt Beranabusra. Próbálom elképzelni, milyen lehetett neki. Nem nehéz, hiszen többé-kevésbé egy csónakban evezünk mi ketten. De én legalább magam döntöttem úgy, hogy idejövök.

- Idővel megtudtam, miért hozott magával - folytatja Nadia. - Megérzek olyan dolgokat, amelyek még nem történtek meg. Sok ember állítja, hogy van ehhez tehetsége, de én azon kevesek közé tartozom, akik valóban rendelkeznek ezzel a képességgel. Beranabus azt mondja, az olyanok, mint én, még a varázslóknál is ritkábbak.

- Mennyit látsz a jövőből? - kérdezi Sharmila, némi éllel a hangjában. - Meg tudod mondani, mikor fogunk meghalni? És hogyan?

Nadia megrázza a fejét.

- Még nem. Összpontosítanom kell, hogy ilyesmibe bepillantást nyerhessek. És nem szeretnék. Nem akarom tudni az efféle részleteket.

- Azt mondd, látod a jövőt - mondja lassan Raz. - De ha ez így van, akkor bizonyára tehetsz is azért, hogy megváltoztasd.

- Nem látok mindent pontosan. Például láthatom, hogy tűzben fogsz meghalni, de nem tudom, hogy ez mikor és hol következik be. A képeket, amelyeket meglátok, nem lehet semmiféle módon befolyásolni. Ha megjelenik előttem egy kép valamely jövőbeli eseményről, az azért van, mert a dolog valamilyen módon már megtörtént. Nem lehet meg nem történtté tenni, sem elhárítani. Mégis a hasznunkra lehet ez a képességem. Jobban mondva Beranabus hasznára. - Elhallgat, rámered a körmeire. A bal keze kisujján lévön kívül már az összesét lerágta. Azt talán egy különösen stresszes pillanatra tartogatja. - Van egy fegyver - suttogja olyan halkan, hogy közelebb kell hajolnunk hozzá. - Egy démoni fegyver. Lehet, hogy csak szóbeszéd, de lehet, hogy valóban létezik. Ezt Beranabus sem tudja. Úgy nevezik,

hogy Kah-Gash. A legenda szerint ősrégi, még a Démonvilág fogalmai szerint is. Évmilliókban mérhető a kora. Valamikor évezredekkel ezelőtt darabokra tört, s azóta nem tudni, hol van.

- Hány darabra? - kérdezi Raz.

- Nem tudjuk. Szerintünk a démonok között sincs, aki tudná. De egyes démonmesterek azóta is keresik őket. Beranabus is a fegyver darabjait keresi. Mert akármilyen legyen is a Kah-Gash, a legenda szerint világegyetemet elpusztító ereje van. Azt mondják, hogy vagy a Démonvilágot és az összes démont törli el, vagy a mi világunkat, minden lakójával együtt.

- Miféle fegyvernek lehet ekkora ereje? - kiáltja Raz levegő után kapkodva. - Még egy atomrakéta sem képes elpusztítani egy egész világot.

Nadia vállat von.

- Ha ismerném a választ, többet tudnék, mint Beranabus vagy a Démonvilág bármely lakója. Annyit mindenesetre tudok, hogy valamelyik darab hamarosan meglesz. Láttam. - Rágni kezdi a bal kisujja körmét. - Amióta Beranabus idehozott, szüntelenül a Kah-Gashra kell összpontosítanom. Naponta órákat töltök azzal, hogy töprengjek rajta, végigfuttatom a nevét a gondolataimon, hogy rájöjjenek, hol lehetnek a darabok.

Pár napja volt egy megérzésem arról, hogy a közeli jövőben fel fog bukkanni egy darabja. Felsejlett előttem egy démon - Hullá. Szavak villantak be a gondolataimba: „A démonolvaj fog vezetni benneteket. Keresd meg a tolvajt!”

„Keresd meg a tolvajt!” - Ezt mondta Mrs. Egin, amikor úgy ki volt borulva, közvetlenül azelőtt, hogy felrobbant!

Már nyitom a szám, hogy elmondjam nekik, de Sharmila megelőz.

- Hullá lopta el a kisbabát. Kernel öccsét.

Nadia bólint.

- Beranabus ujjongott örömeiben, amikor ez történt. Az, hogy Hullá démonolvaj, igazolta, hogy jó nyomon járunk.

- Erről van hát szó - böki meg Raz a jobb karomat. (Már nem fáj. A varázslat meggyógyította.) - Nadia és a mester, miután már Sharmilát elhozta, bő egy napja eljött értem is. A mester azt mondta, szüksége van rám, de nem említette, hogy mit kíván tőlem. Most már értem. Arra kellek, hogy segítsék megkeresni a Kah-Gasht.

- Én viszont nem értem, mi múlik itt rajtad vagy rajtam - mondja homlokát ráncolva Sharmila. - Mi is szerepeltünk a látomásodban, Nadia?

- Nem.

- Akkor miért kellett minket is belekeverni? Ha Beranabus már ennyi év óta kutatja egymaga azt a fegyvert, miért fordul most hozzánk segítségért?

- Azért, amit láttam és megéreztem - mormolja Nadia. - Ha ezt az utat járjuk, lesz egy összecsapás. Villanásnyi képeket láttam egy, a miénknél nagyobb erővel folyó csatáról. - Elveszi az ujját a szájától, és tenyerét a térdére fekteti. Újra beszélni kezd, tekintete lassan végigsiklik rajtunk. - Beranabus nem beszélt erről nektek, mert nem volt rá ideje. De egyébként is kétlem, hogy elmondta volna, nehogy elijesszen benneteket.

- Én nem félek semmiféle harctól - horkan fel Raz.

- Én igen - közli Sharmila. - De ettől függetlenül harcolni fogok, ha Beranabus kéri. Ő is tudja. Korábban is harcoltam már, akárcsak Raz. Azt mondtad, ezért választott minket.

- Igen. De nem csak csatát éreztem. - Nadia lesüti a szemét, és a térdén nyugvó, enyhén remegő kezét nézi. Szigorú tekintettel mered rá. Amikor megszűnik a keze remegése, fölneéz rá, és száraz, minden érzelemtől mentes hangon a szemünkbe mondja: - Halált is éreztem.

Megnyíló ablakok

Nadia elnémul. Elfordított arccal guggol. Raz és Sharmila jól látható nyugtalansággal félrevonul, és suttogva megtárgyalja a hallottakat. Én maradok a helyemen, figyelem a munkájába merült Beranabust. Nem dül fel különösebben Nadia jóslata. Amúgy is kész örület ez az egész. Senkit nem érhet meglepetésként, hogy meg lehet halni egy ilyen helyen.

Beranabus nem boldogul az ablakkal. A fényfoltok a helyükre illeszkednek ugyan, de nagyon lassan. És bár az egymás mellé rakott darabok túlnyomó többsége egy ütemre pulzál, vannak kivételek. Ha látná a fényeket, könnyű dolga lenne, de nem látja. Bonyolult, időrabló varázslat segítségével kell megépítenie az ablakot.

Nem értem, hogyan lehetséges, hogy a varázsló és a társai nem látják a fényeket. Sokkal nagyobb erővel bírnak, és tapasztaltabbak is nálam. Miért én vagyok hát az egyetlen, aki látja, hogyan épül fel az ablak?

Amíg ezen morfondírozom, néhány újabb fényfolt illeszkedik a helyére. Remegés fut át a fénytáblán. A különféle színek néhányszor egyszerre rezdülnek, aztán valamennyi sárgára vált, és abbahagyja a pulzálást.

- Á! - mordul fel Beranabus. Megfordul, tapsol, hogy felhívja magára a figyelmünket, majd int az immár mindnyájunk számára láthatóvá vált sárga fényablak felé.

Raz és Sharmila gyanakodva közeledik hozzá. Nadia nem mozdul.

- Tudod, mi van a túloldalon? - kérdezi Sharmila.

- Egy másik világ - feleli Beranabus.

- Nem tudnád valamivel pontosabban meghatározni?

A varázsló vállat von.

- Hullát kerestem, nem egy pontosabban meghatározott világot. Amíg át nem megyünk az ablakon, nem áll módomban megmondani, hová érkezünk. - Felvonja egyik busa szemöldökét. - Ideges vagy, Mukherdzsi kisasszony?

- Nadia mesélt nekünk a látomásairól - mormolja lesütött szemmel Raz. - A Kah-Gashról és a kutatásodról. Azt mondta, harc lesz és halál.

- Mikor tanulja már meg befogni a száját az a lány? - fortyan fel Beranabus. Szúrós szemmel néz Nadiára, aztán megint ránt egyet a vállán. - Valahányszor démonnal kerülsz szembe, mindig kilátásba helyezed a halált. Nincs ebben semmi újdonság.

- Azt mondta, hogy ezúttal biztosan számolni kell vele - ellenkezik Sharmila. - Ez azért más.

- Nem mondhatnám - állítja Beranabus. - Nadiának sejtelve sincs, ki fog meghalni. Bármelyikünk lehet - te, ő, én, a fiú. Lehet, hogy mindannyian. - Az ablakra néz, és összevonja a szemöldökét. - Ha akartok, elmehettek. Nincs időm gyáva alakokra. De gondoljátok meg! A Kah-Gash egy egész univerzumot képes elpusztítani. Ha meghátráltok, és a fegyver darabja, amelyet keresünk, a Démonvilág birtokába kerül...

- Tényleg hiszel a Kah-Gash létezésében? - kérdezi Sharmila.

- Igen.

Sharmila és Raz szorongva összenéz, aztán Raz bólint, majd - néhány másodpercnyi szünet után - Sharmila is követi a példáját.

- Hát te, Fleck? - pillant felém apró, fekete szemével Beranabus.

Most először nézem meg alaposabban. A bőre sápadt, csupa pizsok. Ezer ráncból szabdalta arcán régi sebhelyek nyomai látszanak. Ápolatlan fekete hajában szürke és fehér sávok virítanak. Szakálla egyenetlenül van lenyírva. Többi testrészével ellentétben a keze tiszta, de az ujjizületeire feszülő bőrön szederjes foltokat és elhalványult forradásokat látni. A ruhája poros, piszkos. A gomblyukába tűzött apró virág egyáltalán nem illik a képbe. Több foga hiányzik, s ami még megmaradt, az is csorba, szuvas. Úgy büzlik, mint a romlott étel. Nem tetszik nekem, és nem bírom benne. De ő az egyetlen reményem, hogy megtalálhatom Artot.

- Jövök - válaszolom, s igyekszem, hogy a hangom határozottabbnak tűnjön, mint amilyennek érzem magam.

- Tehát eldöntöttük - szögezi le Beranabus, és átlép a sárga ablakon. Sharmila rögtön indul utána, őt követi Nadia - kelletlenül, elszontyolodva.

- Csak ön után - mondja Raz, és hátra vág.

A sárga fényablak felé fordulok. A démonokra gondolok, amelyek talán odaát várnak ránk. Nagy levegőt veszek. Átlépek.

*

Kietlen sivatag. Éjszaka van, de a tömérdek csillag fényénél tisztán ellátok minden irányba. Beranabus varázsereje segítségével, szemlehunyva, tökéletes mozdulatlanágban állva keresi Hullát. Pár perc elteltével megrázza a fejét.

- Elhaladt itt, de nem állt meg - mondja.

Jobbra-balra himbálja a felsőtestét, a tenyerébe köp, talpával elsímítgatja a homokot, majd újabb varázslatba kezd, hogy még egy ablakot kinyitva kövesse a démont egy másik világba, bárhol legyen is az, amelyikbe innen átszökött.

A körülöttünk lévő fényfoltok egyenletesen világítanak, amikor Beranabus hozzáfog a varázsláshoz. Nem sokkal azután, hogy keresni kezdi Hullát, több folt villogva megindul egy pont felé. Miközben Beranabus kántál, más fények is pulzálni kezdenek, és újabbak úsznak felé messzebből, hogy elfoglalják helyüket a diribdarabokból összeálló fénytáblában. Beranabus a varázsereje segítségével rakosgatja össze őket. De ha látná a fényfoltokat, ahogyan én, és közvetlenül a kezével mozgatná...

Arra gondolok, talán föl kellene ajánlanom a segítségemet, de félek, hogy kinevetne, így megtartom az ötletet magamnak. Hirtelen ráeszmélek, hogy időtlen idők óta nem ettem, nem ittam, mégsem érzek sem éhséget, sem szomjúságot. Megemlítem ezt Ráznak, aki mellettem fekszik, és ujjával szórakozottan rajzolgat a homokba.

- Ez nekem is feltűnt - bólogat. - És bár már egy-két napja itt vagyok, nem érzem, hogy álmos lennék. Ebben az univerzumban másképp működhet a szervezetünk. Ez itt a mágia világa, és mágiával hihetetlen dolgokat lehet művelni. - Int egyet a homoktenger felé, amelyből erre lassan kiemelkedik egy homokvár tornyokkal, sáncárokkal, a bástyákon apró homokkatonákkal.

- Hű, a mindenit! - álmélkodom. - Gondolod, hogy én is tudnék...?

- Próbáld meg! - feleli. - Mostanáig én sem tudtam, hogy képes vagyok rá.

Izgatottan leülök, és elképzelek egy, még az övénél is nagyobb és grandiózusabb várat. Intek a homoktenger felé, hogy megidézzem a mesterművet.

Nem történik semmi.

Csalódottan arra gondolok, hogy bizonyára túlságosan becsvágyó voltam, és elképzelek egy jóval kisebb várkastélyt kevesebb toronnyal és kisebb létszámú katonasággal. Most sem történik semmi. Egyre lejjebb adom, mind kevesebbet és kevesebbet kívánok, míg végül már beérném a lehető legegyszerűbb homokvárral is. A homok redőket vet, majd a felszínre köp egy nyamvadt kis homokgömböt.

- Ne izgasd magad! - nevet Raz. - Kinek-kinek máshoz van tehetsége. A varázserő mindenkiben egyéni módon mutatkozik meg. Én homokvárakat tudok létrehozni. Te talán alakváltó vagy. Esetleg esőcsináló.

- Komolyan?

- Bármilyen lehetséges.

Becsukom a szemem, és arra gondolok, vajon miféle állattá szeretnék változni.

*

Később. Nincs szerencsém az alakváltoztatással és az esőcsinálással sem. Ha csakugyan van valamiféle varázstehetségem, az nagyon különleges lehet!

Beranabus keményen dolgozik az ablakon, amely lassanként elkészül. Nadia mellett fekszem, a közelünkben van Sharmila és Raz is. Nadia a Beranabusszal eltöltött éveiről, a démonok módszereiről mesél, és arról, hogyan kell harcolni ellenük.

- Hol vannak? - kérdezem, amikor kis szünetet tart. - Ez a második világ, ahová elkerültem, és a fákat leszámítva egyetlen démont sem láttam.

- Nagyon sürgős, hogy láss egyet? - kuncog Sharmila.

- Nem. Csak kíváncsi vagyok. Hol élnek?

- Bárhol lehetnek - válaszolja Nadia. - A homokban. Körös-körül, láthatatlanul. A világ túloldalán. Lehetnek ezerszám, és lehet csupán egy. Változó. Egyes démonok külön világot teremtenek maguknak. Mások...

- A démonok tudnak világokat teremteni? - vág közbe Raz.

- Az erősebbek igen. A legtöbb csak a már létező birodalmakat őrjönti végig, de a démonmestereknek van akkora erejük, hogy új világokat vagy akár önálló világegyetemeket teremtsenek.

- A csillagokat is ők teremtik? - kérdezem.

- Azok nem csillagok - feleli zord mosollyal Nadia. Rámeredünk, aztán föl az égre. Telis-tele van fényesen szikrázó pontokkal. Nem olyanok, mint a mi univerzumunk csillagai - nagyobbak, fényesebbek, és sok közülük meteorként száguld az égbolton. De akkor sem lehetnek mások, mint...

- Azok démonok - jelenti be Nadia.

- Lehetetlen! - tiltakozik Sharmila.

- Pedig azok.

- De... - Sharmila elszörnyedve néz föl az égre. - Ha innen is látjuk őket, akkor... iszonyú nagyok lehetnek!

- Úgy van.

- Démonmesterek? - faggatja tovább Raz.

- Néhányan talán, de a többség mindössze hihetetlenül nagy démon, amely az egeket járva keresi, kit kínozhatna meg és pusztíthatna el. A mifélenekkel rendszerint nem törődnek - túl parányiak vagyunk -, de olykor egyik-másik kedvet kap hozzá, hogy mint egy hangyát, összemorzsoljon minket. - Szárazon kuncog. - Ha észreveszitek, hogy valamelyiknek ez a szándéka, meneküljete, amilyen gyorsan csak tudtok. Egy csillag méretű démonnal szemben mást úgysem tehetnek.

Tátott szájjal bámulok Nadiára, aztán föl a szörnyekkel teli égre. Ez a hely hirtelen sokkal veszélyesebbnek tűnik, mint még pár perce gondoltam.

*

A következő világ egyetlen óriási, tű alakú sziklaszirte. A csúcsa körülbelül húsz méter átmérőjű göröngyös síkság. Forró szél zúg körülöttünk, azzal fenyeget, hogy felkap és lehajít bennünket a szirtől.

Beranabus szitkozódva meglapul. Követjük a példáját.

- Már jártam itt - mondja, amilyen halkán csak tudja, de azért úgy, hogy meghallhassuk az üvöltő szélben. - Nem állt szándékomban visszatérni.

A hangjából kiérződő nyugtalanság nagy hatást gyakorol ránk, még Nadiára is, aki varázsszavakat kezd mormolni. Biztosan minket akar megvédeni. Vagy legalábbis saját magát.

- Amilyen hosszan csak tudom, nyitva tartom a másik világra nyíló ablakot - mondja Beranabus. - Így ha megtámadnának bennünket, át tudunk... - Elhallgat.

A sárga fényablak egy villanással kialszik.

Beranabus felhőrdül, arcán egy pillanatra undor cikázik át.

- Mi történt, mester? - kérdezi Raz idegesen.

- Törbe csaltak minket - válaszolja Beranabus, és feltűri a zakója meg az inge ujját. - Hullá csapdájába kerültünk.

- Itt van? - néz körül szorongva Sharmila.

- Nincs. Nem szívesen látott vendég ebben a világban. De nyilván értesítette a Kallint. Már vártak bennünket. Megsemmisítették az ablakot.

- A Kallint? Kik ők? - ordítja túl a szelet Raz.

- Másszatok ki a szikla peremére! Nézzétek meg! - mondja Beranabus, majd elfordulva tőlünk leül törökülésben. - Nadia, állítsd csatasorba őket! Segíts nekik harcolni! Időre van szükségem. Félek, hogy nem leszek képes elég gyorsan új ablakot építeni, de ne adjuk olcsón az életünket!

Varázsigéket mormoló szája iszonyú sebességgel mozog. Körülötte fényfoltok pulzálnak és hunyorognak, majd, ha nem is sokkal, de valamivel gyorsabban, mint eddig, egymás mellé úsznak.

Összenézünk, és kúszva megindulunk a tűszikla pereme felé. A szél még jobban felerősödik. A földre lapulva araszolunk egyre kijebb. Émelygek. Nem akarok lenézni a mélybe. De muszáj.

Szerencse, hogy nincs tériszonyom, mert rettentő szakadék tátong alattunk. Iszonyú mélység! Nem látni a szikla alapzatát. Olyan, mintha a levegőben lógna, és tulajdonképpen lehet, hogy csakugyan így van. A démoni varázslatok világában vagyunk. Ki mondta, hogy tű alakú sziklaszirteknek a földben kell gyökerezniük?

De nem a gyomorszorító mélység a legrosszabb. A sziklafalon egyre följebb és följebb siklanak... valamik. Százával és ezrével közelednek a hosszú testű, fekete, szőrös, pókszerű kis lények. Nem lehetnek pókok, mert nincs lábuk. Úgy mozognak, mint a giliszták. Egész hadseregnyi közeleg felénk. Ők a Kallin.

Az egyik csúfság hátrahajol, és ránk emeli az arcát. Tucatnyi parányi szemet és egy széles száját látok. Mialatt nézem, a száj kinyílik, sokkal de sokkal szélesebbre, mint amekkora a lény teste. Elővillannak tépőfogai. Annyi, hogy meg sem tudom számolni.

Valami a vállamhoz ér. Felordítok. Megperdülök. De csak Nadia az. Megragad, mielőtt lezuhannék a tűszikla csúcsáról, és beljebb vonzol, oda, ahol Sharmila és Raz várakozik.

- Bajban vagyunk - állapítja meg. - Ezrével jönnek, nem tudunk megküzdeni velük. Csak abban reménykedhetünk, hogy valamiképpen megállíthatjuk őket. Energiapajzsra van szükség.

- Az visszatartja őket? - érdeklődik Raz.

- Hamarosan megtudjuk. Van még pár percünk, lássuk, mit tudunk bevetni ellenük. Mindnyájan hozzatok létre saját pajzsot! Képzeltétek magatokat egy energiabuborék közepébe! Engedjétek beáramlani a varázserőket! Ha már van valami fogalmam az erőtkről, tudom, milyen varázsigét kell használnom, hogy egyesíthessem mindannyiunk varázserejét.

Sharmila és Raz becsukja a szemét, és összpontosít. Azt sem tudom, mit csinállok, de követem a példájukat. Koncentrálok, s miközben igyekszem nem a Kallinra, hanem csakis az energiapajzsra gondolni, imádkozom, hogy ezúttal több sikerrel járjak, mint a homokvárral.

- Lássuk, mink van! - szólal meg pár másodperc elteltével Nadia.

Kinyitom a szemem, és látom, hogy behúz egyet Raznak. Ökle Raz arcától jó néhány centiméterre áll meg. Újra próbálkozik - ugyanazzal az eredménnyel. Elégedetten felfordul. Aztán megüti Sharmilát. Ökle lelassul, de nem ütközik akadályba. Könnyedén sűrölja Sharmila állat, s bár okoz sérülést, behatol az energiamező mögé.

- Próbáld megerősíteni! - mondja. Aztán másodszor is megüti. Ezúttal is keresztüljut Sharmila pajzsán, de már nehezebben. Tűrhető, üzeni az arcán átcikázó grimasz.

- Most te következ - néz rám. Kezét ökölbe szorítja, s már ütné... aztán megáll. Kinyújtja jobb mutatóujját. Szelíden megbök vele. Megnyomja az orromat. Mosolyog. - Úgy látom, ez nem jött össze.

- Nem tehetek róla - morgok. - Nem szoktam varázsolni. Nem tudom, hogyan kell.

- Oké - mondja, és megcsavarintja az orromat. - Te leszel a második védvonalunk. Figyeled, nem törtek-e át valahol a démonok. Ha valamelyik átszakítja a falat, minden erőddel azon légy, hogy megöld! Mi azalatt betömjük a rést.

- Hogyan öljem meg őket? - kérdezem.
- Varázslattal. Eltaposod, megfőjtod, energiasugarat bocsátasz rá - amit épp természetesnek érzel. De varázslatnak kell lennie. Pusztán fizikai erővel nem lehet démont ölni.
- Mi lesz, ha ez sem jön össze? Ha nem tudok varázsolni?
- Kernel! - rivall rám. - Hisztizésre nincs időnk! Tégy meg mindent, ami tőled telik, mint amikor megszabadultál a démonfától!

Félrevonja Sharmilát és Razt, hogy felkészítse őket. Amíg ők a mágikus pajzsokról tanácskoznak, én a meredély széléhez kúszom, hogy megnézzem, mennyit haladt fölfelé a Kallin. Már sokkal közelebb vannak, mint pár perce. Most, hogy jobban látom őket, nem is olyan kicsik. Fél-egy méteresek lehetnek. Halk, sziszegő hangjuk alig hallható a süvítő szélben.

Arra gondolok, könnyebb lenne, ha levetném magam innen. Nem akarom, hogy rám másszanak, és tépőfogaikkal ízekre szaggassanak. Egyetlen lépés vagy ugrás... pár másodpercnyi, legfeljebb pár percnyi szabadesés... és megszűnik minden szorongás. Csak az a baj, hogy nincs hová zuhanni. A démonok univerzumának ezen a táján talán nincs is szilárd talaj. Könnyen lehet, hogy visszapattannék, vagy a végtelenségig csak zuhannék... sikoltozva... vergődve.

- Már majdnem fölérték! - kiáltom, elhessegetve sötét gondolataimat. - Fél perc, és mind ránk szabadulnak.

- Gyere vissza - szól Nadia.

A tanítványok Beranabus köré gyűltek, aki minden figyelmét a lassan formálódó ablakra összpontosítja. Lekuporodom Raz mellé; az ő közelében nagyobb biztonságban érzem magam, mint Sharmila mellett, hiszen ő erősebb pajzsot tudott emelni.

- Kezdődik - mondja Nadia remegő hangon, félig lehunytt szemmel.

Sharmila és Raz szemhéja is lejjebb ereszkedik. Egyméternyire előttünk remegni kezd a levegő. Aztán semmi. Kíváncsi vagyok, létrejött-e a varázslat, védve vagyunk-e, vagy sem. Azután meglátom az első Kallint, amint átevickél a szikla peremén, és tátott szájjal, vérszomjas, dühödt rikoltással ránk veti magát.

Serpenyő

A démon mint egy kilőtt nyílvevő, egyenesen nekem repül. Sikoltás készül előtörni a torkomból, de mielőtt kiszakadhatna belőlem, a Kallin egy láthatatlan falnak csapódik, és lepattanva szőrös démontársai közé zuhan. Azok dühödt fogvicsorgatással nekiesnek, és nyomban darabokra tépik. Szanaszét röpködnek az első Kallin testének véres darabjai.

Teljes erőmből Razhoz lapulok, miközben a démonok bekerítenek bennünket, s fogukkal a pajzshoz kapkodva, rajta és körülötte csúszva-mászva, tekergőzve keresik a gyenge pontot. Másodpercek alatt teljesen ellepik az energiafalat, eltakarják előlünk az eget, már-már vaksötétségbe burkolnak minket. Én látok a pulzáló foltok fényénél, de a többiek úgy érezhetik magukat, mintha megvakultak volna.

Nadia csettint az ujjával, mire egy tűzgömb jelenik meg a feje fölött. Jobb volt a sötétség. Így most tüzetesebben szemügyre vehetjük a Kallint: látjuk hosszú, szőrös testüket, a merev, hegyes szőrszálakat, amelyeken haladnak, természetellenesen hatalmas szájukat és tépőfogaikat. Habzó szájjal, nyálcsorgatva másznak a bennünket védő pajzs felszínén, amely percekben belül olyanná válik, mintha egy összeköpködött, rondasággal bemázolt ablaküvegen át néznénk őket.

Raz erősen izzad. És Sharmila meg Nadia is. Remegnek, de nem a félelemtől, hanem az erőfeszítéstől, hogy fenntartsák a pajzsot. Nehéz dolguk van. Nem hiszem, hogy pár percnél tovább bírják. Beranabusra nézek és az ablakra, amelyen dolgozik. Még sehol sem tart vele. Az a néhány perc nem lesz neki elég.

Az egyik Kallin átdugja a fejét a falon. Diadalmasan felvisít, nagy csattanással összezárja a fogsorát, és megpróbál a testével is átnyomakodni. Testem megfeszül, felkészülök a harcra, de ekkor Nadia kurta varázsigét kiált, mire a pajzs hirtelen összezárul a démon körül, és lenyisszantja a fejét.

A fej leesik a földre, de a fogsor továbbra is össze-összezsattan. Tépfogai segítségével vonszolja magát előre, többtucatnyi szeme dühösen villog. Térdre esem a fejjel szemben, s próbálok valami bűbajt bevetni ellene. Ám ehelyett rémületemben elhányom magam. A démon makogva - még így is tud hangot kiadni - mászik felém a hányadékon át. Undorodva, rémülten figyelem. Épp amikor ki akar gázolni a tócsából, támad egy ötletem. Kinyújtom a kezem, egy ujjal megérintem a hányadékot, és megtöltöm varázserővel, amely valami ismeretlen forrásból árad a testemen keresztül.

A hányadék bugyborékol, és savvá változik. A Kallin feje vadul rázkódni kezd. Kétségbeesésében az egyik felső tépfogát hevenyészett ugrórúdnak használva, kilendíti magát a tócsából. Ököbe szorítom a kezem, s a félelemtől üvöltve visszalököm a fejet. Marja a sav. Néhányszor még megrázkódik, aztán buborékokat vetve véres, szőrökkel tűzdelt kulimásszá olvad.

Szétárad bennem a hatalom és a diadal mámore. Megöltem egy démont! Varázslattal elpusztítottam a csúf rondaságot! Herkules, Sámson és Thor vagyok egy személyben! Az ezernyi Kallinra tekintve kutatom a következő betolakodót, hogy elbánjak vele is, mint semmivé olvadt társával.

- Csak gyertek! - acsarkodóm. - Majd adok én a ronda Pofátoknak!

- Elemében van a fiú - jegyzi meg Raz, és vacog a foga az erőfeszítéstől.

- Nem hiszem, hogy... ennyire... lelkesedik a harcért... ha majd beomlik a pajzs... és mindannyian egyszerre... zúdulnak ránk - mormolja Sharmila.

Nadia nem szól semmit. Tágra nyílt szemmel bámul előre, ragyás arca verítékben fürdik. Halálra van rémülve.

Akkorára nő az önbizalmam, hogy feledve az imént még hányásig fokozódott félelmet, magamhoz ragadom a kezdeményezést. Odafordulok Beranabushoz, aki az ablakot próbálja összerakni, és pár másodpercig figyelem a lüktető fényeket. Aztán türelmemet veszítve felnyúlok, és elpöckölök egy fényfoltot a már összeillesztett darabok felé. A folt elsiklik előlem, és becsusszan a helyére. Indítom a többit is. Nem nagy ügy. Hozzá sem kell érnem a fényekhez - az ujjaim útmutatása nyomán már meg is indulnak, súlytalanul lebegve. Gyerekjáték.

- Mit művelsz? - förmed rám Beranabus.

- Hamarabb meg tudom csinálni, mint te - vetem oda, s újabb fényfoltokat terek az immár gyorsan formálódó ablakhoz.

- Csak megzavarsz - morog Beranabus. - Hagyj békén, mert...

- Túlságosan lassú vagy! - kiáltom. - Nem látod a fényeket. Én látom. Engedd, hogy én csináljam. Meg tudom csinálni...

Elhallgatok. Körülöttem a fények abbahagyták a pulzálást. Egy másodpercre páni félelem fog el. Nem tudom befejezni az ablakot! Aztán rájövök, mi történt.

- Hová akartál ablakot nyitni? - zihálom. Beranabus megpróbál vitába szállni velem.

- Mondd meg! - üvöltök rá torkomszakadtából. Beranabus sanda pillantást vet rám.

- Hullát kerestem - mondja.

Visszagondolok a démonra, amely ellopta az öcsémet. Felidézem hosszú lábát, zömök testét, vaskos, szőrös ujjait. Arcát, amely félig emberi, félig kutyapofára emlékeztető. Lelógó fülét, tágra nyílt fehér szemét.

A fényfoltok újra lüktetni kezdenek. Türelmetlenül felnyúlok, és egymás után a helyükre téve a darabokat összeállítom az ablakot. Magam sem tudom, hogyan, vagy miért megy ez nekem, de tudom, hogy igazam van. Nem

voltam én bolond soha. Nem csupán a képzeletem játszott velem. Megvolt az oka annak, hogy láttam a fényeket, és most már világos, hogy mi ez az ok. Az én varázserőmmel nem lehet homokvárakat vagy védőpajzsokat emelni, viszont tudok ablakot nyitni más világokba!

Beranabus némán mered rám. Nem látja a fényeket. Csak a két kezemet látja, amelyek villámgyorsan röpködnek ide-oda a levegőben, mintha valami eszelős karmester lennék. Tudja - reméli -, hogy nem játszom el az egyetlen esélyünket az életben maradásra.

- Mester! - kiáltja Raz.

- Csitt - hallgattatja el Beranabus. - Hagyd dolgozni! Ha meg tudja csinálni azt, amire gondolok...

- De a pajzs! - kiáltja Raz. - Nem tudjuk tovább tartani! Érzem, hogy rögtön összeomlik!

Beranabus gyorsan elmormol egy varázsigt, és érzem, hogy a pajzs megvastagodik körülöttünk. A démonok kiáltozása és a szél süvítése valamelyest tompábban hallatszik.

- Nyugalom - szól hozzám Beranabus. - Most, hogy semmi másra nem kell figyelnem, sokáig fenn tudom tartani a pajzsot. Van idő.

Nem felelek, és nem is lassítok. Túlontúl izgatott vagyok. Látom, hogyan áll össze az ablak. Életemben először úgy érzem, tudom, ki vagyok, és hol a helyem a világban. Van célom. Tudom, mire születtem. Ez az én különleges képességem. Amely miatt mindeddig félnótásnak éreztem magam. Pedig valójában óriási hatalmam van. Amely egyben a végzetem.

- Mit csinál? - kérdezi Nadia.

- Olyasmit, amit még senkitől sem láttam - válaszolja halkán Beranabus. - Még a leghatalmasabb démonmesterektől sem.

- Nem lehet, hogy valami roham jött rá? - tudakolja Sharmila.

- Ha igen, akkor mindannyian meghalunk - nevet Beranabus.

- Nekem ez nem tetszik, mester - aggályoskodik Raz. - Rábizzuk az életünket egy gyerekre...?

- Sokszor a gyerekek az igazi megmentőink - feleli Beranabus. - Mivel nem ismerik a világegyetemekben uralkodó szabályokat, olykor a fejük tetejére állítják őket. Reménykednünk kell, Raz Warlo. - A hátamban érzem perzselő tekintetét. - Csak a fiú maradt nekünk, semmi más.

Nem gondolok rettentő felelősségemre. Csakis a fényfoltokra összpontosítok, amelyek itt pulzálnak körülöttem. Egyre több siklik a kezem ügyébe a kinti világból, át a Kallin sorain, keresztül a pajzson. Semmi sem tarthatja visz-sza, nem bolygathatja meg, nem térítheti el útjukból a fényeket. Csak én. Én vagyok a gazdájuk. Én parancsolok nekik. Bármit megtehetek velük, amit csak akarok.

A kezem úgy mozog, hogy szemmel nem is lehet követni. A fénytábla egyre nő, már több mint fél méter széles, egy méter magas... egy méter húsz... egy ötven... Miután egy kéken világító hatszöget a helyére illeszték, az összes folt egyszerre villan párat, majd fakófehér színt ölt az egész.

- Szent ég! - kapkod levegő után Raz.

- Nem hiszem el! - kiáltja Sharmila.

- Nem! - nyögi elképedve Nadia. Beranabus csak kuncog.

- Gratulálok, Kennel - mondja.

- Kernel - javítom ki, és fölnezek szakállas arcára, apró fekete szemére. - Kernel Fleck. A fények mestere.

A fejét oldalra billentve fejezi ki elismerését a teljesítményem és a képességem felett. Soha nem éreztem még ilyen erősnek és különlegesnek magam. A többiek tátott szájjal néznek hol rám, hol az ablakra.

- Hogyan? - kérdezi Nadia.

- Lesz még idő a kérdésekre később, amikor már nem vagyunk démonok ezreivel körülvéve - válaszol Beranabus, mielőtt szóra nyithatnám a szám.

A Kallin vonagló soraira néz. Mosolyog. Aztán belép a fényablakba.

Büszke mosollyal nézek a többiekre. Már ők is mosolyognak.

Utolsó pillantást vetek a Kallinra. Dühükben, hogy kimenekülünk a csapdájukból, még hangosabban rikoltoznak, mint eddig. Ujjammal nevetve csettintek feléjük, majd a fényablak felé fordulok, hogy lelkesen kövessem Beranabust. Nincs a világmindenségben olyan hely, amely ennél rosszabb lehet - gondolom magamban.

Tévedek!

Tűz

Rögtön látom, hogy bajban vagyunk. Beranabus a legkülönbébb démonokkal csatázik - kígyótestű, karmos kezű, tigris-, oroszlán-, keselyűfejű lényekkel, amelyek karmukkal, fogaikkal tépik, szaggatják. Hihetetlen sebességgel mozognak. Beranabus villámokkal veri vissza a támadást. Pár démon már darabokban hever körülötte. Csakhogy rengetegen vannak.

A távolban megpillantok egy másik ablakot, épp egy démon lép ki rajta. Nem vagyok benne biztos, de azt hiszem, Hulla az! Elönt az izgalom, már indulnék az ablak felé, ám ekkor észrevesz az egyik démon. Felrikolt, mint egy ragadozó madár. Pikkelyes farkával csapkodva felém indul. Megdermedek. Újjonnan meglelt önbizalmam rögtön elillan. A démon mögé pillantva látom, hogy az ablak felbomlik, s vele együtt a reményem is szertefoszlik. Csak állok mozdulatlanul, védtelenül.

Raz lép ki mögöttem az ablakból. A meglepetéstől és a félelemtől felordít, majd elém ugrik, és a karjánál fogva megragadja a támadni készülő demont. Fogát a torkába mélyeszti, kiharap belőle egy nyálkás húsdarabot, majd kiköpi. Száját a vergődő démon torkán tátongó lyukhoz illeszti. Belefúj - de a szájából nem levegő árad ki, hanem varázslat. Behatol a nyílt sebbe. A démon szétrobban. Raz félrelöki a maradványait, s indul, hogy elbájon a soron következővel. Sharmila érkezik, a nyomában Nadiával. Sharmila elakadó lélegzettel, rémülten kapkodja a fejét, de aztán erőt vesz magán, és Raz mellé lép. Egy sakálfajú démon ráugrik. Sharmila hasba vágja. Ahogy hozzáér, ujjából tűz csap ki. A démon pillanatokon belül lángolva fetreng a porban. Nadia káromkodva megindul előre, majd visszanéz rám.

- Csukd be az ablakot!

- De... vissza kell mennünk... Nem maradhatunk itt...

- Ahogy eljöttünk, leomlott a pajzs - kiáltja. - Ha nem csukod be, a Kallin utánunk jön!

Rossz érzés hátat fordítani a küzdőknek, de nem engedhetem el a fülem mellett Nadia szavait. Rámeredek a fehér fényablakra, nem tudom, mitévő legyek. Megpróbálkozom hát azzal, ami legelőször az eszembe jut. Benyúlok az ablakba, hogy szétszedjem. A kezem azonban átsiklik a fényen, és nem történik semmi.

Nem látok át az ablakon, de elképzelem a túloldalon nyüzsgő Kallint. Bármelyik pillanatban felbukkanhatnak. A legszívesebben elfutnék, menteném az irhámát...

Nagy levegőt veszek, és végig gondolom a problémát. Összerakni könnyű volt a fényfoltokat, nyilván szétszedni is könnyű. De hogyan?

A kezem újra előre lendül, de félúton megállítom. Hunyorítva vizsgálom az ablakot. Összefüggő fényfálnak tűnik, de ha hunyorítok, vékony vonalakat látok ott, ahol a foltok eredetileg egymáshoz illeszkedtek. Apró repedések hálózák be szinte láthatatlanul az ablakot. Elgondolkodva végighúzom a mutatóujjamat egy, a középtájon lévő nagyobb folt körvonalán. Azután odacsúsztatom az ujjamat a folt egyik oldalához, és megpróbálom elmozdítani.

A folt kilazul, elsiklik az ujjamtól, s közben eperszint öltve villogni kezd. Néhány pillanat múlva abbahagyja a villogást, megáll a levegőben, majd elúszik.

Sorra szabadítom ki az ablak mozaikdarabkáit. Amikor már vagy tucatnyit eltávolítottam, a maradék magától szétesik. A foltok visszakapják eredeti színüket, s egyetlen lassú méltóságteljes robbanásban szétszóródnak.

Büszkélkednék, de nem érek rá. Megnézem, mi a helyzet a démonokkal. Nincsenek annyian, mint a tűsziklán voltak, de nagyobbak és erősebbek, és nincs idő védőpajzsot emelni.

Valamennyi szörny ott tolong Beranabus és a tanítványok körül. Néhány közülük elkapja, és a földre teperi Razt. Súlyos öklei le-lecsapnak, miközben lyukat próbál harapni a démonok torkán. Ám azok veszett kutyákként marcangolják. Az egyik majdnem teljes egészében letépi a jobb lábát, s elégedett üvöltéssel falni kezd. Egy karmos mancs lecsap Raz fejére, és leszakítja a fél arcát. Raz sikoltana, de már nincs nyelve.

A szájalommal vegyes rettenet kiáltása tör fel a torkomból, de semmit sem tehetek a nagydarab feketéért, aki olyan rendes volt hozzám, s aki alig pár perce megmentette az életemet. Erősebb nálam. Tudja, hogyan kell démonokkal harcolni. Igazi mágus. Ha ő nem tud elbánni ezekkel a szörnyekkel, mi reményem lehet nekem?

Pillantásom Razról a többiekre siklik. Több mint egy tucat démon hadakozik Beranabusszal. Öten támadnak épp Sharmilára. Nadia valamivel többet tart sakkban azáltal, hogy varázsserejével felrobbantja előttük a földet, s közben olyan veszett gyűlölettel üvöltözik, mint én szoktam verekedés közben.

Két démon farkával csapkodva, acsarkodva, karmát és fogait meresztve egyenesen felém tart.

Kétségbeesésemben felnyúlok egy bíborvörös és egy narancssárga fényfolt felé, s tenyeremet összezsapva egymáshoz hajtom őket. Vakító vörössárga villanásban ütköznek össze. Az ösztön, amely erre sarkallt, azt is megsúgja, hogy csukjam be a szemem.

Amikor pár pillanat múlva odanézek, a démonok a fájdalomtól és az ijedtségtől üvöltve hevernek a földön - szemük megolvadt az üregében!

Döbbenet fog el az erőtől, amelyet elszabadítottam. Lassanként visszatér az önbizalmam. Újra én vagyok Kernel Fleck - a Démonvilág legyőzője!

Ekkor azonban az egyik démon kikaparja üres szemgödréből a maradék ragacsos masszát. Démoni varázsereje segítségével új szemgolyót növeszt! Ráeszmélek, hogy csak lelassítottam a támadásukat, de nem tettem végleg harcképtelenné őket. Más univerzum - más szabályok.

Újra rám tör a pánik. A tanítványok sorsa megpecsételődött, Beranabusnak vége. Hullá újabb csapdát állított nekünk, és innen nincs menekvés. Választanom kell: meghalok a többiekkel együtt, vagy elmenekülök.

Nem gondolok konkrét pontra. Minden azt sikoltja bennem: „*Valami biztonságos hely!*” Miután nem történik semmi, gyorsan hozzáteszem: „A Föld! Egy nagyváros!” Fényfoltok vibrálnak egy ütemre körülöttem. Örült iramban lökdösöm össze őket. Nem nézek fel, nem is gondolok a démonokra, amelyek akár rám is ronthatnak közben. Csak a fényekre figyelek.

Gyorsabban dolgozom, mint a túsziplán, már megtanultam a módját, s érzem, amint az erő pezsegve árad szét bennem. Ekkor a szemem sarkából meglátom, hogy egy démon elindul felém... Összerezzenek, de folytatom a Munkát. A démon egyre közelebb ér hozzám... egyre közelebb... Azok egyike, amelyeket megvakítottam. Bosszúért liheg. Másodpercek kérdése, és rám veti magát. Feléje kéne fordulnom, hogy védekezzek, de a kezem megállíthatatlanul jár tovább. Semmit sem tehetek.

Valaki félrelöki a démont. Az felhördül, aztán felordít. Nem látom, mi történik vele, nem nézek oda. Tovább dolgozom az ablakon. Patakokban folyik rólam az izzadság. Kiszárad a szám. Nyűszítve sírok.

Érzem, hogy valami mellém lép. Hangos kiáltás tör fel a torkomból. El vagyok készülve a legrosszabbra. De nem démon az. Nadia.

- Siess! - sziszegi. - Tűnjünk el innen!

- Igyekszem - nyögöm, s a kezem jár, mint a motolla.

Nadia hátát a hátamnak verve véd a démonoktól. Gyorsabban dolgozom - alig várom, hogy elmenekülhessek innen valami normális és valóságos helyre, ahol nincsenek démonok.

A fényfoltok néhány pillanatig egy ütemre lüktetnek, majd vörösre váltanak. Egy új ablak nyílik ki.

- Nadia! - kiáltom.

- Szép munka. - Beranabus nevét üvölti, majd Sharmiláét.

Körülnézek. Nem látom Beranabus - teljesen körbezárták a démonok. Sharmila is vesztesre áll - épp hat démon támad rá, és noha néhányat sikerül lángra lobbantania, nem képes visszaverni őket. Fél karja könyökből hiányzik. Számos súlyos sebből vérzik. Hangosan zihál, tekintete olyan, mint a rémült lóé, amelyet utolért a vihar.

Raz halott. Két démon letépte a fejét. A szemem láttára hasítják ketté, aztán ki-ki elvonul a maga fél koponyájával, és bűdös pofájukat belenyomva kinyalogatják Raz agyát.

Újra felfordul a gyomrom, de ezúttal nincs idő kidobni a taccsot.

- Menjünk! - ragadja meg Nadia a jobb karomat.

- Mi lesz a többiekkel? - kiáltom.

- Nem segíthetünk rajtuk.

- De...

Döbbenet meredek rá. Noha eredetileg úgy terveztem, hogy egyedül mentem az irhám, most, hogy tőle hallom ugyanazt, már nem fülök hozzá a fogam. A zárkózott, nyers Beranabus sorsa nem érdekel különösebben, de Sharmila igazi barátként bánt velem. Megpróbálta megakadályozni, hogy Hullá ellopja Artot. Segítenünk kell neki, ki kell szabadítanunk, magunkkal kell vinnünk.

- Én megyek - vic sorog rám Nadia. - Csinálj, amit akarsz! - Elengedi a kezemet, átlép az ablakon, és egy pillanat alatt eltűnik.

Tétovázom. Nem tudom eldönteni, hogy a menekülés vagy a nemeslelkűség mellett döntsek-e. Ekkor egy démon észrevesz, és felém siklik. Keselyűfeje van. Csőréből Raz agyának darabkái potyognak a földre.

Valami elpattan bennem. Győz a gyávaság. Szégyenkezés nélkül hátat fordítok a démonnak - s vele együtt Beranabusnak és Sharmilának is -, és beugrom az ablakba Nadia után.

Kétségek között

Forgalmas nagyvárosi utca. Nadia a járdán fekszik. Mellette feltápáskodik egy nő és egy gyerek. Ledönthette őket a lábukról, amikor megérkezett ebbe a világba. Az emberek tátott szájjal bámulnak ránk és a vörös fényablakra. Az autók lelassítanak, a sofőröket és utasaikat lenyűgözi a látvány.

- Csukd be! - üvölti Nadia.

Nem kell kétszer mondania. Gyorsan szétszedem az ablakot, mielőtt még utánunk jöhetne a keselyűfejű démon.

Nadia már talpon van. Mihelyt eltűnik a vörös fény, kézen fog, és futásnak ered. Keresztülcikázunk a döbbsen ácsorgó tömegen. Senki sem próbál megállítani bennünket.

Befordulunk egy sarkon, s végigrohanunk egy újabb forgalmas utcán. Nadia minduntalan összerezzen a harsogó dudálásoktól, de egyébként ügyet sem vet az autókra amint átvezet a túloldalra. Újabb utcasarok, majd megint egy- végül, egy csendes sikátorba érve megáll, elengedi a kezem, lekuporodik egy fal tövébe, nekitámasztja a fejét, felnéz a felhőtlen kék égre, és felujjong.

- Megcsináltuk! Zseni vagy, Kernel! Kihoztál minket! - Örömkönnnyekkel a szemében néz rám. - Nem tudom, hogyan hálálhatnám meg neked.

Rámosolygok, aztán összevont szemöldökkel, nyugtalanul körülkémlelek.

- Minden rendben - nyugtat meg Nadia. - Nem tudnak utánunk jönni. Biztonságban vagyunk. Élünk!

- Raz nem - jegyzem meg halkán. Nadia arcáról lehervad a mosoly.

- Kár. Kedveltem Razt.

- És mi lesz Beranabusszal meg Sharmilával? - Elönt a büntudat. - Elmenekültünk. Otthagytuk őket a démonokkal. Vissza kéne mennünk, és...

- Nem! - csattan fel Nadia. - Nem megyünk vissza! Villog a szeme. Gyorsan hátralepek - úgy fest, mintha rám akarna támadni. Észreveszi, hogy megijedtem, és lecsillapodik.

- Ne félj! Nem bántalak. De nem megyünk vissza. Nem érnénk el vele semmit.

- De hát... a többiek...

Vállat von.

- Beranabus minden bizonnyal túléli. Rosszabb helyzeteket is átélt már. Valahogy majd kimenekül onnan. Ami Sharmilát illeti... - Sóhajt. - Lehet, hogy Beranabus megmenti. Lehet, hogy nem.

Felnéz az égre. Egyik ujját könnyedén végighúzza pattanásos, aknés hegekkel teli arcán.

- Meleg van. Tavasz vége vagy nyár lehet. Talán június. A kedvenc hónapom. Akkor születtem, és Beranabus is júniusban vitt el. Kint sétáltam a gyönyörű júniusi napfényben, a születésnapomról ábrándoztam, az ajándékokról meg a jövőről. Alig vártam, hogy végre felnőtt legyek. Csúnya, esetlen kislány voltam, de apám azt mondta, én vagyok a rút kiskacsa, aki egy szép napon gyönyörű szép hattyúvá fog válni.

Épp erről álmodoztam, amikor Beranabus egyik pillanatról a másikra eltűntetett. Berángatott a Démonvilág univerzumába. Elmagyarázta, milyen fontos vagyok, milyen sok emberéletet tudnék megmenteni, mennyi jót tudnék tenni. Nem adott választási lehetőséget. Megfosztott a boldog jövőről szőtt álmaimtól. - Nadia arca elkomorul. - Nem lett volna szabad olyan fiatalon magával vinnie. Még nem láttam eleget a világból. Ha idősebb korban jön el értem, boldogan mentem volna vele. De ahogy csinálta... úgy rabolt el, ahogy a démon az öcsédet... nagyon rossz volt. Nem értesz egyet velem, Kernel?

Bizonytalanul nézek vissza rá. Most, hogy megemlítette Artot, ráeszmélek, hogy nemcsak Beranabust és Sharmilát hagytam cserben, hanem az öcsémet is. Sorsára hagytam őt abban a lidérces univerzumban. Kiszolgáltatva Hullá kényére-kedvére.

- Vissza kell mennünk - mondom halkán.

Nadia nem hallja, vagy úgy tesz, mintha nem hallaná.

- Kíváncsi lennék, hol vagyunk - mondja épp vidáman. - Londonban? New Yorkban? Párizsban? Bécsben? Annyit változott a világ, amióta elmentem, hogy valószínűleg azokat a városokat sem ismerném fel, amelyekben fiatalabb korban jártam. De biztosan vannak olyan részek, amelyek ugyanolyanok maradtak. Remélem, ez itt...

- Nadia - szakítom félbe. - Vissza kell mennünk! Meg kell keresnünk őket. Segítenünk kell nekik, ha még harcolnak, ha pedig sikerült elmenekülniük, akkor csatlakoznunk kell hozzájuk.

- És ha meghaltak? - kérdezi. Nem néz rám.

- Nem tudom. Azt hiszem, akkor egyedül kell Art keresésére indulnunk.

Nevet.

- Bátor vagy, Kernel, de ostoba. Beranabus nélkül öt percig sem maradnál életben abban az univerzumban. Ablaknyitásban jó vagy, de harcban nem. Mihez kezdesz, ha ráakadsz Hullára? Játszi könnyedséggel ízekre szaglatna.

- De... Art... muszáj...

- Az öcséd halott - mordul rám Nadia. - Talán még abban az első világban megölte őt Hullá, s megetette a holttestét valamelyik fával.

- Nem - nyögök fel. - Él. Érzem.

- Érezni *akarod* - javít ki. - Életben akarod tudni őt, ezért bebeszéled magadnak, hogy életben van. De gondold csak végig! Miért ne ölte volna meg Hulla? Épp menekült. Nem volt ideje dajkát játszani egy sivalkodó kiskölyök mellett.

Egy gördeszkás gyerek fordul be a sikátorba, és elhúz mellettünk. Nadia tágra nyílt szemmel mered a gördeszkára - nagyjából így nézhetett annak idején élete legelső démonjára is.

- Annyi minden kimaradt az életemből - motyogja. - Amíg én harcoltam, a világban zajlott az élet. Milyen sok helyen járhattam volna. Mennyi mindent csinálhattam volna. Igaz, hogy repülőgéppel ma már bárhová el lehet jutni?

- Nadia - próbálkozom újra -, Beranabusnak szüksége van ránk. Nem hagyhatjuk magára.

- Miért ne? - vág vissza. - Alig öt perce ismered. Úgy bánt veled, mint egy rabszolgával. Nem tartozol neki semmivel. Miért dobnád el az életedet miatta?

- Szükségem van a segítségére, hogy visszakapjam Artot. Én nem tudok...

- Ne beszélj többé úgy az öcsédről, mintha élne - kiáltja Nadia. - Fogadd el, hogy meghalt! Lépj tovább! Hazamehetsz, segítek megkeresni a szüléidet. Felejtse el a Démonvilágot! Tégy úgy, mintha csak egy rossz álom lett volna! Én is így teszek.

- Nem lehet - mondom konokul. - Art él, és meg fogom találni.

- Visszamész? - néz rám gúnyosan. - Szembeszállsz a démonokkal? Meghalsz, ahogy Raz is meghalt? Amikor az első ablakon át követtél bennünket, fogalmad sem volt, hová érkezel. Most már többet tudsz. Csakugyan lenne bátorságod önként átlépni egyik univerzumból a másikba?

- Kénytelen vagyok rá - mormolom. - Art miatt.

- Nem hiszem - jelenti ki Nadia hűvösen. - Elmenekültél. A harc ideje elmúlt. Büntudatod van, amiért nem álltál Beranabus mellé, és most jóvá akarod tenni a hibádat. De ha végiggondolod, belátod majd, hogy ez örülség. Nem szabad visszamenned. És nem is fogsz. Itt maradsz, ebben a világegyetemben, ahol biztonságban vagy. Mint én.

Lehajtom a fejem, a könnyeim végigcsorognak az arcomon. Minden szava igaz. Félek. Nem akarok visszamenni. Gyáva nyúl vagyok.

De minden gyengeségem ellenére vissza kell mennem. Mert jobban szeretem Artot, mint amennyire a démonoktól félek.

- Gyere velem! - fog kézen Nadia. Mosolyog, a haja csillog a napfényben, most valahogy szebb, mint eddig bármikor.

- Ha akarod, visszaviszlek a szüléidhez, de maradhatsz velem is. A nővéred leszek. Beutazhatjuk együtt a világot. A képességgemmel rengeteg pénzt kereshetek. A legjobb szállodákban fogunk lakni, hatalmas óceánjárókkal bejárjuk a tengereket, repülőgéppel szállunk fönt az égen. Megadok neked mindent, amit csak akarsz. Mesés életünk lesz. Szorongás, rettegés és démonok nélkül.

Lassan ingatom a fejem.

- Nem lehet - súgom rekedten. - Art a testvérem. Nem hagyhatom sorsára.

Nadia a homlokát ráncolja, és elengedi a kezemet.

- Menj hát a magad feje után, te bolond! De ha majd ott haldokolsz egy rusnya démon alatt, amely úgy játszik a beleiddel, mint macska a pamutgombolyaggal, jusson eszedbe, amit felajánlottam neked.

Sarkon fordul, és határozott léptekkel elindul.

- Nadia! - kiáltok utána. - Hová mész?

- Oda - mondja, és körbemutat.

- Ne hagyj itt! - jajdulok fel. - Nem tudom, hol vagyunk. Segíts megtalálni Beranabust! Azután elmehetsz, csak még...

Befordul a sarkon, és eltűnik a szemem elől. Egyedül maradok a sikátorban.

*

Ülök a porban. Kezem a térdemen. Fejem a kezemen. Sírok. Egy óra telhetett el, amióta Nadia elment. Egyre az jár a fejemben, hogy vissza fog jönni, hogy rájön, nem hagyhat engem egyedül. De nem jön. És minél tovább gondolkozom azon, amit mondott, és amilyen arccal mondta, annál kevesebb esélyt látok arra, hogy visszatérjen. Nadia gyűlölte azt az életet, amelyet Beranabus ráerőszakolt. Csak azért tartott az öreg varázslóval, mert nem volt más választása. Én kiutat kínáltam neki, és ő megragadta az alkalmat.

Amikor végül elapadnak a könnyeim, felállók, és körülnézek. Most, hogy visszatértem a saját világomba, megéheztem, de nincs időm enni. Meg kell találnom Beranabust - ha még életben van.

Fényfoltok tucatjai lebegnek a levegőben körülöttem, de egyik sem pulzál. Megtorlóm az arcomat, és összpontosítok.

- Beranabus - mormolom, magam elé idézve az arcát rongyos öltözkét, a gomblyukába tűzött virágot, a kezét. Újra és újra elismétlem a nevét, s várom, hogy a fények lüktetni kezdjenek.

Nem történik semmi. A foltok továbbra is egyenletes fénnel világítanak.

Meghül a ver az ereimben. Beranabus meghalt volna?

- Art - mondom gyorsan, és felidézem testvérem arcvonásait. Erősen összpontosítok a nevére és az arcára, de a fények nem változnak.

A gyomrom görcsbe rándul a félelemtől. Mindketten meghaltak? Lemészárolták őket a démonok? Csak ez történhetett. Különböző pulzálnának a fények, s elvezetnének hozzájuk.

Épp mielőtt teljesen hatalmába kerítene a vakrémület, eszembe jut még valami. Magam elé képzelem Hulla rettenetes arcát, és ismételtetni kezdem a démon nevét. Semmi.

Akkor múlik csak el a félelmem, amikor rájövök, hogy itt nyilván másképp működnek a fények. Nem kezdenek rögtön lüktetni, ha egy személyre vagy helyre gondolok. Elképzelhető, hogy a varázsló és az öcsém még életben vannak.

Óriási megkönnyebbülést érzek - egy pillanatra. Mert ha itt másként működnek a fények, akkor hogyan fogom megtalálni Beranabust és Artot? Egyáltalán: hogyan nyitok ablakot a Démonvilágba?

Nem tudok visszamenni.

Punkok

Bolyongok a nagyváros utcáin. Hosszú ideje nem jártam már ilyen, emberektől zsúfolt, zajos helyen. Amíg Paskinton-ban laktam, hiányzott a nagyvárosi élet. Csak a jó dolgokra emlékeztem - a mozikra, az uszodákra, parkokra, az iskolára. Megfeledeztem a forgalomról, a napot eltakaró magas épületekről, a magányról.

Amikor a városban laktam, mindig anyával, apával, valamelyik tanárral vagy bébiszitterrel voltam. De egyszer egy osztálykiránduláson elvesztem a múzeumban. Egy óra is beletelt, mire megtaláltak. Most felidéződik bennem, mit éreztem akkor. Nagyon megijedtem, azt hittem, hogy örökre elvesztem. Biztosra vettem, hogy valamelyik parkban egy padon, vagy egy híd alatt kell töltenem az éjszakát a többi hajléktalan csavargó között. Félelmetes volt.

Ez most még annál is félelmetesebb. Akkor legalább tudtam, melyik városban vagyok, de ez a hely itt bárhol lehet a világon. Egyik utcanév, egyik épület sem ismerős. Meg kellene kérdezni egy felnőttet, hol vagyok, de nem akarok idegennek tűnni. Ha odamegyek egy ismeretlenhez, és kiderül, hogy eltévedtem, azt sem tudom, melyik városban vagyok, az illető egyenesen a rendőrségre visz. És bár énem egy része épp ezt szeretné - a rendőrök gondoskodnának róla, hogy hazakerüljek -, nem választhatom ezt a megoldást. Ha rendőrök vigyáznak rám, nem folytathatom felkutatását.

Nem adom fel, meg fogom keresni az öcsémet. Lehet, hogy a fények itt nem úgy működnek, mint abban a másik univerzumban, de továbbra is látom őket. Kell, hogy legyen valamiféle módszer, amellyel pulzáásra készíthetem a fényeket.

Amíg ezen tépelődöm, tovább bolyongok a városban. Feszülten figyelem az emberek beszédét. A legtöbben ugyanazt a nyelvet beszélik, amit én, de a kiejtésük furcsa. Újra eszembe jut, milyen jó lenne megkérdezni, hol vagyok, de nem lehet.

Egyre éhesebb vagyok. Vízet ittam a szökőkútnál, de ennem nincs mit. Elhaladok egy bódé előtt, amelyben hot dogot és sóspercet árulnak. Már végigkutatam az összes zsebemet, de egy fillérem sincs. Megfordul a fejemben, hogy elcsenek egy sóspercet, de ha a tulaj rajtakap, nagyon nagy bajba kerülök.

A gyomrom korog, a szemembe könny szökik. Megyek tovább.

*

Újra jár az órák. Legalább két órája kószálok céltalanul a városban. Alkonyul. Nemsokára beesteledik. Hol fogok aludni?

Ideje leülni, és átgondolni a helyzetet. Egy kis parkban találok egy padot. Vacogok. Nincs különösebben hideg, de egy szál pólóban vagyok. Kevesen járnak a parkban. Egy nő elmegy mellettem, és jól megnéz magának. Aggódok, nehogy megálljon, és megkérdezze, minden rendben van-e velem. Nem tudom, mit mondanék neki. Sohasem tudtam ügyesen hazudni. Szerencsére továbbmegy; nyilván úgy döntött, semmi köze hozzám.

Megpróbálom megfogalmazni valamennyi problémámat, hogy egyenként végiggondolhassam őket. A legfontosabb az, hogy visszajussak a Démonvilágba. Ezzel még várnom kell. Mindenekelőtt tisztáznom kell, hol vagyok. Hol fogok ma éjjel aludni? Honnan kerítek ennivalót?

Vegyük sorra egyenként! Vajon hol lehetek? A járókelőktől nem kérdezhetem meg, de valami megoldásnak lennie kell. Elmehetnék például egy könyvtárba. Ha tudnám, hol keressem. De most, ahogy higgadtan végiggondolom a dolgot, látom már, hogy van más lehetőség is. Bemegyek egy telefonfülkébe, és megnézem a telefonkönyvben. Vagy egy újságnál elolvasom a helyi lapok nevét.

Még egy kis kuncogásra is futja, amikor rájövök, milyen egyszerűen kideríthetem, hová kerültem. Ez bizakodással tölt el, és derülátóbban veszem sorra a többi gondomat. A szemeteskukákban biztosan találok valami ennivalót. Nem túl gusztusos dolog, de annyit össze tudok szedni, hogy ne éheznek tovább.

Alvóhelyet találni már rázósabb ügy. Rejtőzzenek el egy könyvtárban vagy múzeumban? Vagy talán egy bútorüzletben? Meglapulok valahol, amikor zárnak, aztán ha már mindenki elment, előjövök, és megalszom egy kanapén.

Nem rossz terv, csak az a baj, hogy már minden üzlet bezárt. Holnap talán végre tudom hajtani, de ma nem megy. Lehet, hogy ma éjjel a szabad ég alatt kell aludnom. Összeszedek egy csomó újságot, s magam köré csavarom. Remélem, nem lát meg rendőr. Reggel majd keresek valami alkalmasabb helyet.

Mialatt ezt végiggondolom, a szemem sarkából meglátok egy pulzáló fényfoltot. Odakapom a fejem. Nem az első eset. Így reagálok minden, az üzletekben vagy az utcasarkokon villogó fényre. Mindig újra feltámad bennem a remény, hogy talán a mágikus fényfoltok valamelyike lesz az.

Dühös vagyok magamra, amiért hülye fejjel századszor is bedőlök ugyanannak a trükknek. Már fordítanám el a fejemet, miközben fogadkozom, hogy legközelebb több eszem lesz, amikor hirtelen belém hasít a felismerés...

Itt nincs sem üzlet, sem utcasarok, ahonnan idelátszana az a villogó fény.

Újra elnézek balra, ezúttal lassan. Nem hagyom, hogy úrrá legyen rajtam az izgalom. Lehet, hogy valaki épp erre biciklizik, vagy egy madár kapott fel a csőrébe egy darab alufóliát, vagy...

De nem. Ez egy háromszög alakú, sárga fényfolt, s a levegőben lebegve sodródik át a parkon.

Felpattanok, ennivalót és alvóhelyet feledve sietek a fény után. Már nyúlok is érte, ahogy a kisbaba kap a cumija után, aztán meggondolom magam. Semmi értelme megbolygatni, hiszen nincs több pulzáló fényfolt, amit hozzáilleszhetnék. Inkább követem, és megnézem, hová vezet - abban a reményben, hogy mellém szegődik a szerencse.

*

A park végébe érve a fény átsiklik a kerítés rúdjai között. Át kell másznom a kerítésen. Kis híján felnyársalom magam a hegyes tüskéken, de végül csak a pólóm szakad el a hátamon. Mennék a fény után, át a park mögötti úton, de egy közeledő autó sofőrje rám dudál, hogy lépjek vissza. Türelmetlenül várok, amíg elhalad, aztán sietek a fény után. Szerencsére nem mozog túl gyorsan, így hamarosan utolérem. Ballagok a fényfolt mellett, egészen addig, amíg el nem tűnik egy ház falában. Egy percig csüggedten bámulom a falat, aztán visszanézek, s megpróbálom felbecsülni a fény útját. Ferde vonalban haladt a parktól idáig. Ha továbbra is ugyanezt az irányt követi, akkor tőlem jobbra egy meghatározott pontban fog újra előbukkanni az épület túloldalán.

Megkerülöm az épületet. Szaladok oda, ahol becslésem szerint a fénynek ki kell lépnie a falból. Ökölbe szorított kézzel várok, s magamban számolom a másodperceket. Öt... nyolc... tíz... tizenöt... huszonegy...

Huszonháromnál tartok, amikor újra feltűnik a fény, valamivel odébb, mint gondoltam. Fülig érő szájjal ügetek oda, s a fényfolt mellé szegődve lépkedek tovább egészen a következő házig, amelyet gyorsan megkerülök, hogy megint megvárjam, amíg a fény ismét felbukkan.

*

Végül egy raktártelepnél szem elől veszítem. Ezt nem tudom megkerülni annyi idő alatt, amíg a fény újra előkerül. De nincs baj, mert észreveszem, hogy több fényfolt is közeledik különböző irányokból, és egy bizonyos, tőlem több száz méterre lévő pont felé halad. Az épületek miatt nem látom a helyet, ahol találkoznak, de érzem, hogy hol lehet. Mellékutcaikon átvágva sietek arrafelé.

Tíz perc múlva befordulok egy sarkon, és látom, hogy egy csapatnyi fényfolt behatol egy éttermekből, kocsmákból és üzletekből álló ház sor közepén terpeszkedő jókora épület falán. Az épület előtt emberek állnak, arra várnak, hogy bejuthassanak. Közelebb érve azt is látom, hogy főleg bördzseki, szakadt farmeres, neccharisnyás tinédzserek. Sokuk fején haj gyanánt ríktó színű tüskék meredeznek, és fülükből, orrukban, szájukban láncok fityegnek. Ijesztően néznek ki. Annyira persze nem ijesztőek, mint a démonok, de ahhoz képest, hogy emberek, elég rémitőek.

Hallom, hogy odabent szól a zene, és rájövök, hogy itt valami koncert zajlik. Nyers, kellemetlen a zene, fülsértően hangos és nagyon gyors ritmusú. Még ilyen messziről is cseng tőle a fülem.

Közelebb megyek, megállók. A kapuban két férfi áll rendes utcai ruhában. Ők szedik be a pénzt azoktól, akik be akarnak menni a koncertre. Kis csoportokban engedik be a fiatalokat. Miközben nézem őket, elzavarnak egy lányt és három fiút, akik erre heves ordítózásba kezdenek. A lány azt kiabálja, hogy már elmúltak tizennyolc évesek. Az egyik őr nevetve szól vissza, hogy mutassák a személyijüket, vagy tűnjenek el.

Ez nem lesz könnyű. Ha őket nem engedték be, akkor egy magamfajta még kevésbé fognak. Blöffölnöm kell. Azt fogom mondani, hogy a papám - vagy inkább a bátyám - odabent van. Lehet, hogy nem válik be, de meg kell próbálnom.

Hallgatom, mit beszélnek a tinik a koncertről, gyűjtögetem az infókat. Punkkoncertnek nevezik. Több zenekar is fellép. Ilyenek, hogy Kampó, Gömbvillám, Kárhozat. Amikor úgy gondolom, hogy eleget hallottam, vakmerőn a sor elejére lépek, és a kidobóemberekre mosolyogva udvariasan megkérdem:

- Bocsánat, itt lép fel a Kampó?

A két férfi gyanakodva méreget.

- Aha - veti oda mogorván az egyik. - De csak tizennyolc éven felüliek mehetnek be.

- Tudom - vágom rá gyorsan. - De bent van a bátyám. Meg kell őt találnom. Anya és apa ma éjszaka nem lesz otthon. Úgy volt, hogy a bátyám odaadta nekem a hátsó ajtó kulcsát, de biztosan magával hozta. Kulcs nélkül nem tudok bemenni. Beugorhatok annyi időre, hogy elkérjem tőle? Aztán már jövök is ki.

A két férfi egymásra néz, aztán az egyik megkérdi:

- Hogy hívják?

Már majdnem rávágom, hogy Art, de az nem eléggé hétköznapi név. Úgyhogy inkább Johnt mondok.

- Milyen John? - faggat tovább az őr.

Mivel a Fleck sem hétköznapi vezetéknev, rávágom az elsőt, ami eszembe jut.

- Smith.

- John Smith - nevetik el magukat mindketten.

- Micsoda pofátlan kis kölyök! - mondja egyikük.

- Az, de annyira azért nem, hogy beengedjük - feleli a másik, és hüvelykujjával rám bök. - Ügyes trükk volt. Most pedig szedd a lábad, és tűnés!

- Nem értik? - kiáltom kétségbeesetten. - A kulcs nélkül nem tudok hazamenni! Meg kell...

- Megnézhetem, tényleg benn van-e a bátyád - vág közbe az egyik. - De ha bemegyek, és a szólításomra egy John Smith sem jelentkezik - vagy egyik sem a testvéred -, akkor nagyon megharagszom. Szóval gondold végig a dolgot, aztán mondd meg: menjek, vagy maradjak?

- Nem muszáj magának mennie. Majd én megkeresem. A bátyám egy kicsit... kicsit süket. Nem hallja meg, ha a nevét kiáltja. Nekem kell bemennem, hogy megkeressem...

A kidobóember közelebb lép, lehajol, és halk, fenyegető hangon, pár trágár szó kíséretében közli, hogy takarodjak.

Aztán visszamegy a helyére, és int a sorban következő punkoknak.

Ezt elszúrtam. Megsemmisültem, a punkok gúnyos fütyögésével mit sem törődve elsomfordálok. Keresek egy csendes helyet, ahol kitalálhatom, mivel próbálkozhatnék újra.

*

Újabb fények úsznak be az épületbe, ezúttal gyorsabban. Miután a koncert véget ér, könnyebben beszökhethetnék, de nem hiszem, hogy annyi időm lenne. Elindulok hát, hogy keressek egy másik ajtót - úgy okosodom, hogy hátul lennie kell valahol egy vészkijáratnak.

Az üzletek és kocsmák hátul egy szűk, koszos sikátorra nyílnak. Amerre nézek, szemeteszsákok, üres kartondobozok, üvegek és konzervdobozok hevernek. Felszáradt verés hányásfoltok, kutyaszar. Átgázolok a sok mocskon, s közben igyekszem kitalálni, melyik épületben lehet a koncert. A zaj után megyek, és kisvártatva egy jókora, kétszárnyú kapu előtt állok, amely berezonál az iszonyatos hangerőtől.

Megpróbálom kinyitni, de belülről elreteszelték. Rángatom, lökdösöm, rugdosom, öklözöm, mindhiába. Nézem, van-e valahol egy ablak, amelyen bemászhatnék. Találok kettőt, de be vannak falazva.

Visszamegyek a kapuhoz. Nem maradhat zárva egész éjjel. Előbb-utóbb csak ki kell jönnie a sok embernek. Biztos vagyok benne, hogy a koncert végén ki fogják nyitni, de lehet, hogy akkor már késő lesz - addigra kihunyhatnak a fények. Csak abban reménykedhetem, hogy valaki időközben kijön friss levegőt szívni, vagy hányni.

A kaputól jobbra látok néhány szemeteskukát. Lekuporodom mögéjük, és várok. Azt tervezem, hogy amint kinyílik az ajtó, besurranok rajta. Nem valami nagyszabású haditerv, de más nem lévén, csak ebben bízhatok.

*

Tíz perc telik el így. Tizenöt. Húsz. Harminc. Már teljesen átfagytam. Nem hiszem, hogy a nap bármikor is besütne ebbe a rémes sikátorba. Folyik az orrom. A kezem fejével megtörlöm, de nem sokat érek vele.

Már nagyon gyorsan mozognak a fények, és egyre több áramlik be a falakon és a tetőn keresztül. Azt hiszem, hamarosan ki fog nyílni egy ablak. Lehet, hogy van odabent egy Mrs. Egin-féle boszorkány, vagy talán a zene idézi meg a démonokat - úgy képzelem, ezt a fajta lármát a Démon-világ is kedveli. Lehet, hogy néhányan eljönnek közülük meghallgatni a koncertet.

Elvagyorodom, amikor elképzelem Hullát és a keselyűfejű démont, amint átlépnek a két világegyetemet összekötő ablakon, hogy a punkokkal táncoljanak. Még akkor is vigyorgok, amikor kinyílik a kapu, és kilép rajta két fiú. A metálzene vad hullámai kizúdulnak a sikátorba. Nyomban riadókészültségbe helyezkedem, s fohászkodom, hogy forduljanak balra, hogy észrevétlenül besurranhassak.

Ehelyett azonban megállnak, és jobbra-balra kémlelnek. Egyikük, egy farmernadrágos punk, a bőrdzsekije alatt nem visel pólót. Vékony fekete sálja a nyaka köré csavarva, tüskés haja lilára van festve, s az orrában karika lóg. Vézna. Nem sokkal idősebb nálam. A másikon egyenruha-féleség van, hozzá csizma és baszk sapka. Valamivel öregebb, mint a punk, és sokkal testesebb. Tetovált betűk díszelnek az ujjizületein, de innen nem tudom elolvasni őket.

- Ez lesz az egérút, ha menekülni kell - mondja éppen. A kapu félig becsukódik mögöttük, így elviselhető szintre csökken a zene dübörgése. - Ha üldözőbe vesz, szétválnak. Te méssz balra, én jobbra. A szállodánál találkozunk.

- Tudunk nála gyorsabban futni? - kérdezi a punk.

- Attól függ. Vannak köztük lassúak, és vannak gyorsak. Ha nem tudjuk megakadályozni, hogy átjöjjen, akkor megpróbáljuk felvenni a harcot, de ha túl erős, pucolnunk kell.

- Nem szeretek elmenekülni - mondja a punk.

- Én sem - mordul rá az egyenruhás -, de néha nincs más lehetőség. A démonok könyörtelen fajzatok. Némelyikkel ugyan el tudnánk bántani, de vannak...

A démonok említésére óriási megkönnyebbülés fog el. Kirontok a kukák mögül. Az egyenruhás fickó hátrál egy lépést, öklét védekező mozdulattal maga elé kapja.

- Nyugi - veregeti meg a vállát a punk. - Csak egy kis srác.

Az egyenruhás a homlokát ráncolva néz rám.

- Hát te mit csinálsz itt? Jegy nélkül akarsz belőgni a koncertre? Nem fog menni. Húzz el innen, te kis...

- Bocsánat - szakítom félbe -, de... tudom, hülyén hangzik... de hallottam, hogy démonokról beszéltetek, és...

- Nem hallottál semmit! - förmed rám az egyenruhás srác. - Tűnj el, de gyorsan, mert...

- Várj egy percet - vág a szavába a punk, és világoskék szemével rám sandít. Fejével int, hogy folytassam.

- Hát... mint mondtam... hallottalak beszélgetni titeket, és... szóval... ti ketten... egész véletlenül... szóval ti tanítványok vagytok?

A két fiú néma döbbenettel mered rám. Aztán az egyenruhás körülnéz, fölkap egy fémdarabot, és ki támasztja vele az ajtót. Aztán hosszú léptekkel elindul felém. A punk egyikét lépéssel lemaradva követi.

- Ki vagy te? - mordul rám az idősebbik.

- A nevem Kernel Fleck. Beranabusszal voltam. Vissza szeretnék menni hozzá, és... Tudjátok, kire gondolok? Ti...?

A két fiú szótlanul összenéz. Már kezdem azt hinni, hogy tévedtem, hogy valamit félrehallottam, vagy hogy a Démonok csak egy másik banda neve. De ekkor az egyenruhás srác vállat von, a punk pedig a kezét nyújtja.

- Igen - mondja, és megrázza a kezem. - Tanítványok vagyunk. Ő Shark, a Cápa. Az én nevem pedig Dervish. Dervish Grady. Meg ne próbálj elsütni valami poént a keringő dervisekről! - teszi hozzá figyelmeztetőleg. És mosolyog.

Szörnykása

Dervish faggatni kezd, hogy megtudja, miért vagyok itt honnan ismerem Beranabust. De Cápa közbevág:

- Bármelyik pillanatban megtámadhatnak bennünket Fel kell készülnünk rá.

Kitárja a kaput, és int, hogy lépjek be. Odabent sötét van, és fülsiketítő a zaj. A termet zsúfolásig megtöltik a punkok.

Főleg fiúk, Dervish-korúak, vagy valamivel idősebbek. A zenekar tőlünk jobbra, egy kis emelvényen játszik. Úgy tépik-nyúzzák a gitárokat, ütik-verik a dobfelszerelést, mintha mindjárt vége lenne a világnak, s addig még mindenképpen be akarnák fejezni a számot. Az énekes szitokszavakat üvölt a mikrofonba, mindkét középső ujját feltartva mutogat a közönségnek, és ordibál. A punkoknak tetszik a dolog. Úgy táncolnak, mint az örültek, ugrálnak, vagy egymásba kapaszkodva vadul forognak. Néhányan verekednek, de szinte csak játékból. Többükből folyik a vér, de nem bájlik - csak annál színesebb a buli.

Több itt a szegecs, a testékszer és a tetkó, mint amennyit egész életemben láttam eddig. Erről eszembe jut Cápa kézfeje, és odapillantok. A nevét tetováltatta rá mindkettőre: az ujjaira került egy-egy betű, a hüvelyk- és mutatóujja közötti területen pedig egy fekete és egy fehér, tátott száju, villogó fogú cápa képe.

- Pont úgy hangzik, mint egy fogorvosi fűrő sívítása - üvölti oda morc képpel Dervishnek. - Neked tényleg tetszik ez a szar?

- Ez az új hullám - vigyorog Dervish. - A változás zenéje. Anar-hi-jaaaaaaa! - És a levegőbe öklöz.

- Nőj már föl! - mordul rá Cápa, aztán lepillant rám. - Neked tetszik?

- Még soha nem hallottam ehhez hasonlót - felelem. - Megfájdul tőle a fejem.

- A kölyöknek több esze van, mint neked, Grady - nevet Cápa.

A szám véget ér, és az együttes rövid szünetet tart, hogy az egyik gitáros kicserélhesse összetört gitárját. Dervish a pillanatnyi csendet kihasználva elmond nekem egyet-mást.

- Valaki idehív egy démont. Az elmúlt egy-két hétben egyfolytában próbáljuk megakadályozni. Fogalmunk sincs, ki lehet a hívó, csak annyit tudunk, hogy az átlépés itt fog megtörténni, ma éjjel. Ha nem tudjuk meggátolni, megöljük vagy visszatoloncoljuk a démont.

- Nem fogjuk tudni megölni - vélekedik Cápa. - Nem vagyunk elég erősek ahhoz, hogy végezzünk vele. A Démonvilág univerzumában talán sikerülne, de itt legfőljebb abban reménykedhetünk, hogy vissza tudjuk üzni.

- Sokszor csináltatok már ilyet? - kérdezem.

- Én igen. Gradynek ez lesz az első akciója. - Rácsap Dervish karjára. - Nem tudom, képes lesz-e helytállni.

- Miattam ne fájjon a fejed - morogja Dervish. - Megteszem, amit kell.

- Tudom - kuncog Cápa. - De most próbáljuk megkeresni azt a démonbarát szemétládát, habár szerintem nem fogjuk megtalálni, amíg...

- Ott van - vágok a szavába, s rámutatok a színpad közelében álló középkorú férfira.

Punknak öltözött, ennek ellenére nem illik a képbe. Vékony, izmos, indiánfrizurás férfi. Szünet nélkül mozog a szája. Feléje tart az összes fényfolt. Mind ott pulzál körülötte egy már majdnem teljes ablakalakzatban.

- Honnan tudod? - néz rám gyanakodva Cápa.

- Nem érdekes. Ő az. Mindjárt elkészül. Pár perc, és kinyílik az ablak.

Cápa elkáromkodja magát, aztán elindul az indiánfrizurás férfi felé. Dervish a nyomában, én pedig szaporán ügetek Dervish mögött. Mialatt átfurakodunk a tömegen, a banda rázendít egy új, még gyorsabb számra, s a terem megvadul. A punkok eszelős ugrálásba kezdenek körülöttem, összeütköznek, keresztülesnek egymáson, ütik-vágják-rúgják, akit csak érnek.

Engem is leütnek, végigvágódom a földön. Valaki rátapos a jobb kezemre. Felüvöltök a fájdalomtól. Fel akarok állni, de újból leütnek. Zihálva küzdök és kapálózom, nehogy a tömeg a végén még halálra taposson.

Hirtelen ott terem Cápa, s öklével vág rendet a punkok között. Dervish felránt a földről, és a hátára kap. Erősebb, mint amilyennek látszik.

- Kapaszkodj - mondja, s kíméletlenül törtetünk az utat vágó Cápa nyomában.

Helyzetemet kihasználva odaszórok néhány punknak, s megpróbálok bosszúból betörni pár orrot. Aztán eszembe jut, hogy most egy sokkal fontosabb küldetésben járok, és figyelmemet újra a színpad felé fordítom. Innen jobban rálátok a démonhívóra. Látom, hogy egész testében remeg.

Habzik a szája. És e pillanatban az ablak fényfoltjai pulzálni kezdenek.

- Késő! - kiáltom. - Mindjárt kinyílik!

- Nem! - mennydörgi Cápa, és vállával félrelök az útból egy tagbaszakadt punkot. - Meg tudjuk csinálni! Nem hagyom, hogy...

Robbanás. A színpad egy része a levegőbe repül, szilánkokkal és szögekkel szórja be a legközelebb állókat. Kétségbeesett sikolyok. Az egyik gitáros térdre rogy, arca merő véres massa. Az énekes mindebből semmit sem vesz észre. Annyira belefeledkezett a számba, hogy a saját hangján kívül semmit sem hall.

Az indiánhajú közelében egy ibolyaszínű fényablak világít. A férfi büszkén, sértetlenül áll mellette. Két ujját a szájába veszi, és éleset füttyent.

Egy démon ugrik ki az ablakból. A teste mint egy óriáscsirkeé. Három disznófeje van. Olyan komikus, hogy akár nevetni is lehetne rajta, de ekkor kinyitja egyik száját, és leköpi az egyik közelben álló punkot. A köpet telibe találja a fiú arcát, és bugyborékolva leégeti róla a húst. A punk összeesik, sikoltana, de nem tud.

Dervish pár perce anarchiáért kiáltott - most megkapja. Eddig a féktelen, vonagló tánc és verekedés tombolt a teremben, de amikor a punkok meglátják az akcióba lendülő demont, teljesen megörlönek. A teremben eluralkodik a pánik. Sikoltozva tódulnak a kijáratok felé. Az indiánfejű nevetve lép a démon mellé.

- Most meglátjuk, kinél van az erő! - üvölti túl a tébolyult sikoltozást. - Eddig más talpát nyaltatok, más előtt hajlongtatok. Ennek mától vége! Most megtanultok tőlem rettegni. Mostantól ez itt az én világom. És ti mind...

Tovább nem tudja folytatni. A démon, úgy látszik, nem ismeri a hála fogalmát, mert leköpi őt is. A férfi hátratántorodik, a savas nyál máris kikezdte az arcát: leolvasztja a húsát és a porcos részeket, kirágja a csontját, elfortyogatja az agyát. Ki mondta, hogy nincs a földön igazság?

A megvadult tömeg hátraszorít, mozdulatlanságra kárhoztat bennünket. Cápa dühében és elképedésében üvöltve próbálja félrelökődödni őket, de nem bír a bepánikolt punkok áradatával. Újra a földön vagyok, és érzem, amint a sokaság összezárul körülöttem. Biztos vagyok benne, hogy halálra taposnak.

Dervish azonban nem veszi el a fejét. Varázslatot érzek a levegőben - szinte tapinthatóan szivárog be az ablakon át. Dervish rácsatlakozik, s néhány nyers, parancsoló szót kiált. Hirtelen kiürül körülöttünk a tér, a punkokat egy láthatatlan erő löki félre. Itt állunk hárman egy ugyanolyan mágikus energiapajzs védelmében, mint amelyet Nadia és a többiek emeltek a tűszikla csúcán.

- Cápa - ordítja torkaszakadtából Dervish, és fejével a démon felé int, amely már a harmadik punkot köpte le, és e pillanatban épp az indiánhajú maradványai fölé hajol. Szürcsölve szívja vissza a nyálát meg azt a ragacsos kását, amely az imént még az ember koponyája és agya volt.

- Megyek - mordul fel Cápa, és előrelép. Merít a varázserőből, a teste megfeszül, felugrik a levegőbe, s a démon mellett ér földet. Mielőtt az felocsúdná, Cápa megragadja az egyik fejét, durván elcsavarja előbb balra, aztán jobbra, és letépi a nyakáról.

A démon felrikolt, és két megmaradt szájával Cápa felé köp - ő azonban elhajol az egyik köpés elől, miközben a másikat varázserővel megtöltött keze egy mozdulatával eltéríti - a letépett fejet - amely még mindig mozog - áthajítja az ablakon, majd megragadja a következőt. A démon azonban ezúttal kitér a tetovált ujjak elől, és malacvisítással vegyes kotkodácsolás közepette szárnyra kap.

Az épület fő homlokzatán lévő ablakok egyike felé veszi az irányt. Mielőtt odaérne, és kirontana rajta, hogy legyilkolja a punkokat, akik az elképedt kidobóemberek mellett elrohanva kiözönlöttek az utcára, Dervish villámgyorsan elmormog néhány varázsigét. Az ablak üvege acéllá változik. A démon nem látja. Kotkodácsolva nekiugrik, hogy a következő pillanatban az acéltábláról lepattanva hangos puffanással a padlóra zuhanjon.

Dervish varázserejével utat vág a démon felé a tömegben. Mialatt az zavarodottan rázza két fejét, ő egyenesen a szörny és a bejárati ajtó közé rohan.

- Biztos, hogy nem tudjuk megölni? - kiáltja Dervish barátjának.

- Biztos! - bömböli Cápa.

- Akkor kényszerítsük, hogy menjen vissza az ablakba! - Rám villantja a szemét. - Kernel, el tudod állni az útját, hogy ne juthasson el a hátsó ajtóhoz?

- Nem hiszem - motyogom. - Nem vagyok valami jó verekedő...

- Nem kell verekedned - nyugtat meg. - Csak tégy úgy, mintha tudnád, mit csinálsz, mintha te lennél a leggonoszabb fickó ebben a teremben! Vágj fenyegető képet! Hörögj! Morogj! Üvölsz! Ha megtámadna, jövök, és közbelépek.

Megbízom Dervishben, pedig alig ismerem. Fiatalabb, mint Cápa, de úgy beszél, mintha ő lenne az idősebb. Leheletnyi tévovázással bár, de megteszem, amire kér, és oldalazva elindulok balra, az általa vágott ösvényen. Félúton közte és Cápa között megállók, széttárom a karom, dühösen a démonra meresztem a tekintetem, és úgy teszek mintha sokkal erősebb és magabiztosabb lennék, mint amilyen valójában vagyok.

A démon már áll. Folyik a vér a nyakából, ahonnan a harmadik feje hiányzik. Megmaradt két szája epét nyáladzik, ahol lecseppen, sísteregve lyukat éget az öreg padlódeszkába. Kiköp Dervish felé, ám ő legyint, mire a köpet szétrobban. Dervish valami varázsigét kántál, s a falból kiugró téglák nekivágódnak a démon testének és két fejének.

A szörny félreüti őket, aztán Dervishről Cápára, majd rám néz. A gyenge láncszemet keresi. Tekintete megállapodik rajtam, a legkisebben. A legszívesebben futásnak erednék, mint a punkok, de nem hagyom, hogy a félelem legyűrjön. Inkább előrelépek, és csúfondáros pillantást vetek a démonra, hogy támadásra ingereljem.

A blöff beválik. A démon ingerült kiáltást hallatva meglódul az ibolyakék fényablak felé, el az énekes mellett, aki lehuny szemmel óvókat a mikrofonjába, s fogalma sincs, mi zajlik körülötte. Cápa káromkodik, mintha véletlenül hagyta volna szabadon az ablakhoz vezető utat. A démon után veti magát. A bestia felgyorsít, odaér az ablakhoz, és mivel azt hiszi, győzött, hisztérikus vihogással visszanez Cápára, és beugrik a biztonságot jelentő fénybe.

- Micsoda csapat! - ujjong Cápa, de még nem mozdul az ablaktól, hátha vissza talál jönni a démon. - Láttátok, hogy iszkolt a kicsike? Jól elintéztük, mi?

- Hú, milyen izgi volt - mormolja Dervish, és miközben odalépked az ablakhoz, megolvasztja a falat az első és hátsó kapunál, hogy minél több punk kitódulhasson a szabadba. Ez még mindig könnyebb, mint idebent helyreállítani a

rendet. - Még soha nem éreztem magamban ekkora erőt. Nem is tudtam, hogy ilyen nagy dolgokra vagyok képes. Az a varázslat a levegőben... ahogy meríteni tudtam belőle... hihetetlen!

- Egészen rákaptál az ízére - kuncog Cápa. - Pedig előtte milyen ideges voltál. Persze érthető. Mindannyiunknak át kell esnünk a tűzkeresztségen. De ahogy látom, vevő vagy a melóra. Mostantól démonverő leszel, mi?

- Talán - vigyorog Dervish, és büszkeséggel vegyes ámulattal néz mindkét kezére. - Közben nem is igen gondolkoztam. Olyan volt, mintha a testemből valaki más irányított volna.

- Jó ötlet volt az acélablak - mondja elismerően Cápa. - Nagyobb képzelőtehetséged van, mint nekem. Én megpróbáltam volna visszatartani.

- Mennyi ideig marad nyitva a másik világba vezető ablak? - kérdezi Dervish.

- Talán pár percig - feleli Cápa. - A biztonság kedvéért itt maradunk, amíg be nem csukódik, aztán eltűnünk innen. Próbáld megmagyarázni egy rendőrnek, hogy démonok ellen vívott nagyszabású háborúban veszel részt! Meglátod, mire jutsz vele!

Dervish ártatlan kíváncsisággal szemléli az ablakot. Ujjait belemártja a fénybe, felüvölt, amikor eltűnnek, gyorsan visszarántja a kezét, s örömeiben, hogy a helyükön maradtak, megtáncoltatja őket.

- Először én is ezt csináltam - kacag Cápa.

- Átléptél oda valaha? - kérdezi Dervish.

- Egyszer. De rögtön vissza is jöttem. Nem akartam ott ragadni.

- Mit láttál?

- Ugyanolyan világot, mint a miénk, csak...

- Nekem át kell mennem - vágok a szavába.

Már el is feledkeztek rólam. Most mindketten rám bámulnak.

- Beranabushoz - mondom. - Vissza kell mennem hozzá. Elfelejtettétek?

- Át akarsz lépni az ablakon? - néz rám aggodalmas képpel Cápa.

- Nem akarok. De kénytelen vagyok. A démonok világába kell mennem, hogy megkeressem Beranabust.

- És mi lesz, ha a túloldalon démonok várnak rád? - veti fel Dervish.

- Nincs más választásom - vonom meg a vállam, s közben sírni volna kedvem.

- Miért nem jön el Beranabus érted? - tudakolja Cápa.

- Lehet, hogy eljön. De nem vagyok biztos benne, hogy olyan könnyen megtalálna engem, mint én őt. Mennem kell - ismétlem meg sietősen, mert jól tudom, hogy az ablak bezárulhat, mialatt mi itt beszélgetünk. - Egy démon elrabolta az öcsémet. Meg kell mentenem.

Lépek egyet az ablak felé. Cápa utánam nyúl tetovált lapátkezeivel, és megállít.

- Szó sem lehet róla, hogy átengedjek egyedül egy ilyen kis vakarcsot - mordul rám. Amikor látja, hogy erre fancsali képet vágok, elmosolyodik. - Inkább veled megyek, hogy lássam, nem esik-e valami bajod. Dervish? - vonja föl kérdőn az egyik szemöldökét.

Dervish ismét megnézi magának az ablakot. Idegesen megnyalja a szája szélét. Aztán gyorsan bólint.

- Igen. Miért is ne? Szombaton úgysem lehet itt semmit csinálni.

A szemem megtelik örömkönnnyekkel.

- Köszönöm - motyogom.

- Ne hálálkodj! - húzza el az orrát Cápa. - Inkább készülj fel a harcra!

Azzal megragadja a pólómat a nyakamnál, és áthajítja az ibolyakék fényablakon, vissza, a Démonvilág katlanába.

A kelleetlen tanítvány

Egy habos felhőre érkezem. Balra egy résen át lelátok a mélyen alattam lévő földre. Görcsbe ugrik a gyomrom, amikor elképzelem, hogyan fogok átzuhanni a párárétegeken, le a kemény földre, ahol rögtön palacsintává lapulok. A felhő azonban megtart, éppúgy, mint a víz abban az első világban. Cápa lép ki mellém, majd rögtön utána Dervish. Rémülten felordítanak, amikor meglátják, hol állunk. Már fordulnak is, hogy visszabújjanak az ablakba.

- Semmi vész! - kiáltom. - Nem fogunk leesni.

Megállnak, habozva néznek rám, aztán rájönnek, hogy igazat mondok - hisz különben már le is estünk volna.

Az immár kétfejű démon egy másik felhőn van, előttünk. Amikor észrevesz bennünket, ijedtében felnyüszít, és szökdécselve elugrál. Cápa már indulna utána, de Dervish visszahívja.

- Nem azért jöttünk, hogy egy elbitangolt démont kergessünk, hanem hogy megkeressük Beranabust.

Cápa grimaszol, nincs ínyére, hogy futni hagyjuk a démont. Aztán sóhajtván hozzám fordul.

- Oké, kölyök. Mondd el, mi a terved! Hogyan akarod megtalálni?

- Nyitok egy másik ablakot - válaszolom, amikor az ablak, amelyen át idejöttünk, szétesik. - Csak adjatok pár percet, amíg megtalálom a foltokat.

- Foltokat? - ismétli Dervish.

Nem válaszolok neki. Körülnézek, és örömmel fedezem fel, hogy rengeteg fényfolt úszik körülöttünk a levegőben, felidézem Beranabus alakját, halkán mormolom a nevét. Reménykedem, hogy életben van, és hogy van erőm pulzálásra bírni a fényeket.

Néhány másodperc telik el. Semmi. Mielőtt erőt vehetne rajtam a pánik, a bal lábfejem mellett pislákolni kezd egy rózsaszínű négyeszőg. Aztán egy barna nyolcszőg. Hamarosan tucatszám villognak a fényfoltok, és én boldogan munkához látok.

Hallom, hogy ezalatt Dervish és Cápa beszélget. Dervish a hidegre panaszkodik. Bőrdzsekije túl szűk, nem tudja rendesen begombolni - a divat miatt hordja, nem azért, hogy melegítsen -, és csupasz mellkasa megfagy ebben a jeges magasságban.

- Használd a varázserőd! - tanácsolom neki, visszaemlékezve arra, amikor ösztönösen meggyógyítottam törött karomat. - Megmelegszel, ha elképzeled, hogy meleged van.

Dervish hiszi is, nem is, de azért tesz egy próbát, és pár perc múlva már ragyog az arca, még a dzsekijét is leveszi, és a derekára köti.

- Hosszú időt tölthetél itt, hogy ennyi mindent tudsz -vélekedik Cápa.

- Ami azt illeti, nem hinném, hogy fél napnál több lehetett - felelem. - Ámbár hosszabbnak tűnik. Később, ha lesz rá időnk, mesélek róla.

Kezem alatt simán összeáll az ablak. Nem sietek. Kellemesen érint, hogy már nem érzek sem éhséget, sem fáradtságot. Csodálom ennek a világegyetemnek a működését. Elmerengek azon, hogy vajon le tudnánk-e lebegni innen a földre, de e pillanatban egyszerre kezd lüktetni valamennyi folt, és a barnás színben fénylő ablak kinyílik.

- Tessék - mondom önelégülten.

- Nem hittem volna, hogy ilyen gyorsan és egyszerűen lehet ablakot nyitni - ámul Cápa.

- Pofonegyszerű, csak tudni kell a módját.

Cápa mellém lép, és visszanéz Dervishre.

- Felkészültél a túra következő szakaszára?

- Ühüm - dünyögi bizonytalanul Dervish. - Tudod, hogy ez hová vezet? - néz rám.

- Nem. De Beranabus ott lesz. Amikor otthagytam, nagy bajban volt, egy csapat démonnal harcolt - folytatom habozva. - Lehet, hogy segítenünk kell neki. Készüljetek fel rá, rendben?

- Igenis, főnök - nevet Cápa.

- Kösz, hogy figyelmeztetsz bennünket - teszi hozzá Dervish, és a bal oldalára áll.

Cápa elfoglalja helyét a jobbomon. Egyszerre lépünk át az ablakon.

*

A világ ugyanaz, ahol Nadiával cserbenhagytuk Beranabust. Éjszaka van. Három hold fénylik az égen; közelebb vannak, mint az én világomban lévő hold a Földhöz. Túl fényesek ahhoz, hogy láthatnánk, röpködnek-e óriási démonok a fejünk felett.

Holttestek hevernek a kemény, sárga földön. Démonok oszlásnak indult, rothadó tetemei. Vagy a démonhullák bomlanak fel hamar, vagy ezen a helyen gyorsabban múlik az idő, mint az emberek világában.

Észreveszem Beranabust, aki épp egy ablakon dolgozik. Sharmila nem messze tőle, egy frissen emelt földkupacon ül. Sejttem, hogy Raz végső nyughelye lehet az. Nyilván ő és Beranabus - vagy talán egyedül ő - sirt ásott az elesett tanítványnak.

Összeszorul a torkom, amikor eszembe jut, hogyan halt meg Raz, de sírásra nincs idő. Nem hittem volna, hogy így napirendre tudok térni egy barátom halála fölött, de itt kénytelen vagyok sok mindent megtanulni. Többek között azt, hogy amikor nagy a baj, olyankor csak az élőkkel szabad törődni. Még most is hiszek benne, hogy Art életben van. Csak órá kell gondolnom. A halott Raz Warlóért már úgysem tehetek semmit.

- Beranabus! - kiáltom. - Én vagyok az, Kernel. Visszajöttem.

A varázsló odakapja a fejét, és Sharmila is felugrik. Hitetlenkedve merednek rám, majd a velem lévő két fiúra. Aztán Beranabus hurrázni kezd - amióta ismerem, először viselkedik úgy, mint egy közönséges ember -, hozzám rohan, fölkap, és megpörget a levegőben.

- Kernel Fleck! - harsogja. - Te kész csoda vagy! Napok óta kínlódom, hogy ablakot nyissak hozzád. És tessék, hipp-hopp, egyszer csak itt teremsz, épen és egészségesen! Évszázadok óta nem találkoztam hozzád fogható remek fickóval!

Leültet a földre, és azon kapom magam, hogy vigyorogva nézek rá. Azelőtt egyáltalán nem bírtam e hóbortos varázslót. De most látom, hogy neki is éppúgy vannak érzelmei, mint más normális embernek. Csak éppen a legtöbbünkénél jobban leplezi őket.

- Szervusz, Beranabus - lép előre kezét nyújtva Cápa. Beranabus a homlokát ráncolja, kurtán kezét ráz vele.

Aztán rábök, és azt kérdezi:

- Polip?

- Cápa - nevet Cápa.

- A! Tudtam, hogy valami ilyesmi. - Zavartan néz Dervishre.

- Ó Dervish Grady - mutatja be Cápa. - A legújabb tagunk.

- Egy új tanítvány - mormolja Beranabus, és biccent Dervish felé. - Mennyi van összesen?

- Ha maga nem tudja, akkor szerintem senki sem - feleli Cápa.

- Sohasem értettem a számokhoz - rándít egyet a vállán Beranabus. - Mindenesetre üdvözöllek a csapatban, Grady. Remélem, tovább kitartasz, mint egyesek. - És pillantása Raz sírjára villan.

- Örülök, hogy újra látlak, Kernel - lép hozzám Sharmila, és megölel. Elcsigázottnak és szomorúnak látszik, de a csata óta már visszaillesztette a karját, és begyógyította a sebeit.

- Nagyon örülök, hogy ti győztetek - suttogom.

- Rettenetes harc volt. Végzetes sérüléseket szenvedtem. Ha nincs Beranabus, meghaltam volna.

- Úgy van, úgy van, többet tudok bármelyik doktornál - szól türelmetlenül Beranabus, aztán azt kérdezi: - És mit tudsz a másik tanítványomról? Hol van Nadia? Nyilván nem halt meg.

Hallgatok. Legszívesebben azt fülleném, hogy megölte egy démon. Nem akarom megmondani neki az igazat, de rám szegezi apró, fekete szemét, és képtelen vagyok hazudni.

- Nem akart visszajönni - mondom nagy sokára. - Otthagyt. Elment egyedül. Elege lett a démonokból.

Beranabus arca elfeketedik a dühből.

- Megnyúszom! Keresd meg! Nyiss ablakot hozzá! Most rögtön.

- Nem hiszem, hogy ezt kéne tenned - szólal meg Sharmila. - Nadia szabad ember. Ha el akar...

- Nem érdekel, mit akar - mennydörög Beranabus. - Szükségünk van rá. Nyisd azt az ablakot, Kernel, és ne tégy úgy, mintha nem tudnád, hogyan kell! Tudni fogom, ha hazudsz. És megbüntetek érte.

Már majdnem kimondom, hogy tehet nekem egy szívességet, nem vagyok a szolgája, de az a fekete szempár olyan dühvel szegeződik rám, hogy elmegy a bátorságom.

- Megpróbálom - motyogom szerencsétlen képpel. - Nem biztos, hogy sikerül, mert nem ebben a világegyetemben van, de megpróbálom. Ha tényleg ezt akarod!

- Akarom! - mordul rám nyersen és ellenségesen Beranabus.

Miközben kiűzők az agyamból minden gondolatot, és csak Nadia képére koncentrálok, a legnyomorultabb, legaljasabb áruónak érzem magam.

*

Várjuk Beranabust. Azt mondta, a miénk és e másik világ közötti időkülönbség miatt néhány órának fogjuk érzékelni a távollétét, ami neki mindössze pár percig tart majd. Fél szemem mindig az ablakon van, amelyet nyitva tartok. Nem nagy ügy. Amikor látom, hogy egy-két fényfolt vibrálni kezd, és ki akar úszni a táblából, visszanyomom a helyére.

Csevegéssel ütik el az időt. Sharmila mesél Dervishnek és Cápának a Kah-Gashról, Beranabus kutatásáról és a küldetésben betöltött saját szerepéről. Én beszámolok arról, hogyan keveredtem bele ebbe az egészbe, és bemutatom, hogyan tudok ilyen gyorsan ablakokat összeállítani, még ha nem is lehet megmagyarázni, miért csak én látom a fényfoltokat.

Cápa és Dervish viszonzásul elmeséli az élete történetét. Cápa már évek óta tanítvány, másokkal együtt azon dolgozik, hogy megakadályozza a démonok átjárását az emberek világába. A hadseregben szolgált, amikor rájött, hogy különleges képessége van. Egy falut megtámadott négy démon. Ő és az alakulata megpróbálta feltartóztatni őket. Az esetnek tanúja volt egy tanítvány. Amikor látta, hogyan harcol Cápa, rájött, hogy varázsereje van. Kivonta az

öldöklésből, és elmondott neki mindent a Démonvilágról. Cápa összes bajtársát megölték, ő pedig tanítvány lett, de a halottak iránti tiszteletből továbbra is viseli az egyenruháját.

Dervish új szereplő a játékban. Cápa fedezte fel pár hónapja, mialatt abban a városban, ahol összetalálkoztam velük, egy démoni behatolást próbált épp megakadályozni. Sikerült is neki, hála Dervishnek, aki történetesen épp a közelben volt, amikor egy ablak kinyílni készült. Láta, hogy Cápa bajban van, odarohant, hogy segítsen neki, és varázserejével, amelyről addig nem is tudott, leütötte a nőt, aki ki akarta nyitni az ablakot. Ezzel vége is lett a régi életének.

- Rendszerint így toborozzák a tanítványokat? - kérdezem. - Egy támadás során valaki rájön, hogy varázserővel rendelkezik, és azután egy tanítvány megkéri, hogy csatlakozzon hozzájuk?

- Nagyjából - válaszolja Cápa. - Sok embernek van varázsereje, de általában csak akkor derül rá fény, amikor megjelennek a démonok. Az ablakok kinyílásakor beáramlik a világukból valamennyi varázserő, amelyet a hozzánk hasonló emberek minden előkészület nélkül és akaratlanul is meg tudnak csapolni. Évtizedek óta próbáljuk valamiképpen tetten érni és továbbfejleszteni ezt az erőt, de eddig nem jártunk sok sikerrel.

- Mindenki csatlakozik, amikor megtudja, hogy megvan benne ez az erő? - kérdezem.

- Nem - rázza a fejét Sharmila. - Sokan visszautasítják a hívást. Nem hibáztatom őket. A mi életünk veszélyekkel teli, kemény és magányos.

Cápa megvetően felhorkan.

- Ha rajtam múlna, többségüket erőszakkal is besoroznánk, és kényszerítenénk őket, hogy harcoljanak.

- Nem lenne tisztességes - ellenkezik Sharmila.

- Itt nem a tisztességről van szó - érvel Cápa -, hanem egy háború megnyeréséről. Háború idején az ember nem futamodhat meg a kötelessége elől. Az dezertálás.

- Ezt tette Nadia - mondom halkán, és összenézek Sharmilával.

Mindketten aggódunk, vajon mi fog történni, amikor Beranabus utoléri őt.

*

Nadia bezuhan az ablakon, és elterül a földön. Úgy üvölt, hogy rossz hallgatni, és megpróbál visszaugrani a fénymezőbe. Mielőtt átérekne, megjelenik Beranabus. Visszalöki, s közben vicsorog, mint egy vadállat.

- Elég! - ordítja.

Nadia, kezét a fényablak felé nyújtva, mindenáron ki akar bújni mellette, de Beranabus elállja az útját, és mint egy római császár tornyosul a visító és jajveszékélő Nadia fölé.

A lány még a mágiát is beveti, hogy elmozdítsa, de a mester egy energianyalábbal félrependíti, és áll, mint a cövek.

- Kernel! - kiáltja az öreg. - Szedd szét az ablakot!

- Nem biztos, hogy...

Rám vicsorog, amiből megértem, hogy mindjárt én következem, ha nem engedelmeskedem. Büntudatosan, félve oldalgok el Nadia és Beranabus mellett - a varázsló úgy állja el az utat, hogy megvédjen Nadiától -, és hozzálatok az ablak szétszedéséhez. Néhány darab eltávolítása után a foltok szétesésűnek, és az ablak eltűnik.

Nadia hasra veti magát, és öklével a földet döngölve, keservesen sír. Beranabus felsóhajt, s a tarkóját masszírozva arrébb lép.

- Később még hálás leszel nekem ezért - mondja.

- Annak a démonnak leszek hálás, amelyik letépi a fejedet, és megtölti tűzzel a koponyádat - rikácsolja Nadia, aztán felugrik, és villámlo szemmel néz rám. - Te mondtad meg neki, hogy hol keressen!

- Muszáj volt - motyogom szégyenkezve. - Azt mondta, hogy...

Nadia leköp.

- Ne hibáztasd a fiút! - teszi a vállamra Sharmila a kezét. - Mindketten kértük Beranabust, hogy hagyjon téged békén. De nem hallgatott ránk.

- Miért? - perdül szembe sírva Nadia Beranabusszal. - Miért nem engedted, hogy ott maradjak? Boldog lehettem volna. Normális életet kezdtem élni. Újra ember voltam. Miért fosztottál meg mindentől?

- Szükségem van rád - feleli határozottan Beranabus.

- Nem, nincs! Megkaptad, amit akartál: a látomást, amely segíthet megtalálni a Kah-Gash egy darabját.

- Lesznek más darabok is, amelyeket meg kell találni.

- De az még évszázadokba telhet! Évezredekbe! Rég halottak leszünk mindketten, mielőtt az bekövetkezne - ha bekövetkezik egyáltalán.

Beranabus vállat von.

- Ez rabszolgaság - acsarog Nadia. - Mindig azt mondtad, hogy szabadon elmehetek.

- Úgy is van - bizonygatja Beranabus. - Mihelyt megtaláltuk a Kah-Gash darabjait. De addig szükségem van rád. A világegyetemednek szüksége van rád. Tudom, hogy nem örülsz neki, de az nem számít. Kiválasztott vagy, akárcsak mi, többiek. Ha nem teljesítjük a kötelességünket, az egész világ a démonok karmai közé kerül.

- Nem érdekel! - rikácsolja Nadia. - Nem mindegy, hogy itt harcolok-e velük vagy a saját világomban? Tőlem aztán oda is költözhetnek nyugodtan!

- Akkor soha többé nem lennél biztonságban sehol - feleli Beranabus.

- Na és? Így sem vagyok biztonságban soha!

Beranabus nagyot fűj, kezdene mondani valamit, aztán inkább csak kényszeredetten elmosolyodik.

- Kössünk egyezséget! Maradj velem, amíg megtalálom a Kah-Gashnak ezt a darabját. Utána elmehetsz. Nyitok neked egy ablakot az embervilágra, és nem állok az utadba.

- És ha közben meghalok? - vág vissza Nadia. - Vagy ha száz évbe telik, amíg megtalálod? Vagy ha sohasem találsz meg?

Beranabus arcáról lehervad a mosoly.

- Igyekszem méltányos lenni.

- Nem - nevet Nadia. - Tudod, hogy rossz, amit teszel, és próbálsz kiegyezni a lelkiismeretteddel. Nem akarod beismerni, hogy éppoly könyörtelen vagy, mint a démonok amelyeket állítólag gyűlölsz.

- Soha nem mondtam, hogy gyűlölöm a Démonvilágot - feleli halkán Beranabus. - És soha nem állítottam, hogy nem vagyok - a te szavaddal élve - könyörtelen. Ilyennek kellennem, hogy harcolni tudjak ellenük.

Nadia újabb szitkokkal készül válaszolni, de rájön, hogy fölöslegesen fárasztaná magát. Gyűlölködő arccal végignézi rajtuk. Egyedül maradt.

- Elárultál - mutat kinyújtott ujjával Beranabusra. - Ezt sem elfelejteni, sem megbocsátani nem fogom. Ezentúl nemcsak a démonokkal kell vigyáznod - engem sem árt szemmel tartanod, ha a közeledben vagyok. Ugyanúgy gyűlöllek, mint ők, és amint alkalmam adódik rá, végzek veled. És mindenki mással is, aki veled van.

Azzal hátat fordít, felüvölt a három holdra, majd sírva leül. Beranabus arcán halvány, félig-meddig szégyenkező mosoly fut át.

Kutatás

Feszült a hangulat. Mindannyian kellemetlenül érezzük magunkat. Még a nyers modorú Cápa sem nézi jó szemmel Beranabus zsarnokoskodását, pedig ő azt vallja, hogy az embereket kényszeríteni kéne, hogy dolgozzanak a tanítványoknak.

A varázsló odajön, és leül mellénk. Megvakarja a bal sarkát, aztán beletúr a hajába, és köhint.

- Ne törődjetek Nadia hisztizésével! - mondja. - Ha lecsillapodik, minden rendben lesz vele. Régebben is voltak hasonló összezördüléseink. Habár azzal, hogy megöl, még sosem fenyegetőzött. - Harsányan felkacag.

Senki sem nevet vele.

- Bemutatkozásnak nem a legjobb, igaz? - folytatja, és fancsali képpel néz rám. - Azt gondolod rólam, hogy szívtelen vadember vagyok. De hát ilyen az életem. Nincs időm udvariaskodni. Démonvadász vagyok. Ez az életem értelme. Jól alszom - mármint azon ritka alkalmakkor, amikor egyáltalán alszom -, mert tudom, hogy azt a feladatot végzem, amellyel a világegyetem megbízott. - Rámutat a cipőmre. - Ettől meg kell szabadulnod. Nektek is, Cápa és... Deviáns?

- Dervish.

- Aha. Dobjátok el a cipőtöket! Akadályozzák a varázslat áramlását. A legkisebb előny is döntő lehet, amikor élethalál harcot vívtok egy démonnal. Gondolom, ti ketten maradni akartok, hogy segítsetek...

Cápa és Dervish idegesen összenéz. Nem úgy festenek mintha bármelyikük terveiben is szerepelt volna, hogy itt marad. Aztán Cápa ránt egyet a vállán, és felvonja fél szemöldökét. Dervish rábólint, és halványan elmosolyodik. Lehajolnak, kifűzik a cipőjüket.

Beranabus fürkésző tekintettel méreget, amíg kibújok a zoknimból.

- Fura fickó vagy te, Kernel Fleck. Rendszerint megérzem a varázserőt azokban, akiknek a szokásosnál több adatott belőle, de rajtad jóformán semmit sem érzek, holott nyilvánvalóan rendkívüli erő lakozik benned, ha ilyen gyorsan tudsz ablakot nyitni a világok között.

- Nem hiszem, hogy ez varázserő lenne - felelem szégyenlősen. - Olyan, mint a kirakójáték. Látok fényeket, és ha elkezdenek pulzálni, akkor össze tudom rakni őket. Csak ennyi a különbség köztem és közted. Én látom az ablak darabjait. Te nem.

- Mesélj nekem ezekről a fényekről! Mikor vetted észre őket először, és hogyan jöttél rá, hogy tudod őket mozgatni?

- Világeletemben láttam őket, de csak a tűsziklán jöttem rá, hogy össze tudnám... - Hirtelen felidéződik bennem egy emlék, amelyen magam is meglepődöm. - Nem, nem így van. Egy évvel ezelőtt, a szobámban összeraktam a fényeket, beléptem az ablakon, és néhány napra eltűntem. Hihetetlen, hogy ez mindeddig nem jutott eszembe.

- *Eltűntél?* - fintorodik el Beranabus.

- Igen. Senki sem tudta, hol vagyok. Én magam sem. Nem emlékszem, mi történt, miután átléptem az ablakon.

- Semmire? - faggat Beranabus.

Erősen gondolkodom, de hiába tudom, hogy nyilván ebbe az univerzumba léptem át, továbbra sem rémlik semmi. Magával az ablakkal is történt valami, mielőtt beléptem volna, de ezt sem vagyok képes felidézni. Megrázom a fejem. Sharmila feszülten hallgatja a beszélgetésünket. Zavartan néz Beranabusra.

- Nem találsz különösnek, hogy Hulla épp abban a faluban bukkant fel? Épp annak a fiúnak a falujában, akinek bizonyos értelemben még a tiédnél is nagyobb hatalma van?

- Arra gondolsz, hogy Kernelért ment oda? - kérdez vissza a homlokát ráncolva Beranabus.

- Meglehet. Amikor megjelentünk, talán azt hitte, Kernelt védelmezzük. Így aztán az öccsét vitte el helyette, arra számítva, hogy Kernel üldözőbe fogja venni.

- Csapda - bólogat elgondolkodva Beranabus. - Igen, könnyen lehet. Talán jobb lenne, ha megfeledkeznénk Hulláról, és...

- Nem! - szisszenek fel. - Ebben a világegyetemben engem egyedül Art érdekel. Nem bánom, ha csapda - én továbbra is őt keresem. Akár segítenek, akár nem. Most már tudom, mit kell csinálni. Ablakot nyitok, hogy megtaláljam.

Beranabus fagyosan mosolyog.

- Megtehetted volna, mielőtt visszatértél. De nem tetted. Inkább engem kutattál föl. Mert rám van szükséged ahhoz, hogy visszakapd az öcsédet. Arra képes vagy, hogy megtaláld, de arra nem, hogy harcolj érte. Azt akarod, hogy tegyek kockára mindent, amim csak van - *érted*. Elvárod tőlem, hogy megtegyem, és ne kérjek cserébe semmit?

Mogorván nézek farkasszemet a varázslóval, de el kell ismernem: igazat mond. *Valóban* azt kérem tőle, hogy az élete kockáztatása árán segítsen nekem.

- Szerintem mindenképpen fel kell kutatnod ezt a Hulla nevű démont - szólal meg Dervish. - Ő az, amelyik elvezethet a fegyverhez, nem?

- Talán nem egyenesen a fegyverhez - feleli Beranabus. - Nadia látomása nem volt teljesen világos. Azt mondta, a démontolvaj tud elvezetni hozzá bennünket. De lehet, hogy már meg is tette.

- Gondolod, hogy a Kah-Gash egy darabja itt van? - kérdezi Sharmila, és tétován körbehordozza tekintetét a sárgás színű Démonvilágban.

- Nem. Azt hiszem, Hulla csak az *eszközt* akarta a kezünkbe adni, amellyel megtalálhatjuk. - Rám függeszti a tekintetét. - *Te* vagy az igazi vezetőnk. Hullának az volt a szerepe, hogy elvezessen bennünket hozzád. Most, hogy tudomást szereztünk a képességedről, fel tudjuk használni arra, hogy felkutassuk a Kah-Gasht. Kössünk alkut: segítesz nekem megtalálni a darabokat, és utána segítek neked visszaszerezni az öcsédet.

Gondterhelten nézek Beranabusra. Tisztességes alkunak hangzik, én azonban gyanakvó vagyok. Tartok tőle, hogy úgy végzem, mint Nadia - pusztá eszköz leszek a varázsló kezében. Rabszolga. Senki sem tudja, hány darabra törött szét a Kah-Gash. Lehet, hogy csak néhány, de lehet, hogy ezer darabra.

- *Most* segíts megmenteni Artot! - cserélem meg a sorrendet. - Aztán majd én is segítek megkeresni a fegyvert.

- Első a Kah-Gash - rázza meg a fejét. - Ha már visszakaptad az öcsédet, semmi okod nem lesz, hogy segíts nekem. Amikor csak akarod, kinyithatsz egy ablakot, és elszökhetsz előlem.

Alaposan végiggondolom a dolgot - nem akarok belemenni olyan alkuba, amelyet később ellenem fordíthat. Még sohasem kellett efféle egyezséget kötnöm. Furcsa. Zavarba ejtő. Ijesztő. De összeszedem magam, és végiggondolom a lehetőségeket.

- Egyetlen darabot - mondom higgadtan. - Egyet segítek felkutatni. Aztán elindulunk megkeresni Hullát és Artot. Ez így tisztességes.

Beranabus összevonja a szemöldökét. De Sharmila nem hagyja, hogy ellenkezzen.

- Igaza van - mondja. - Tiszta üzletet kínál.

- Szó sincs tiszta üzletről - morog Beranabus. - Ez olyan, mintha én azt mondanám, segítek megmenteni az öcséd egyik lábát. Te az egész gyereket akarod, én meg az egész Kah-Gasht akarom.

- Hiszen akkor talán az egész életemet a darabok keresésével tölthetem! - fakadok ki.

Beranabus a szemét forgatja.

- Jól van - egyezik bele kényszeredetten. - Találd meg az első darabot! Utána kiszabadítjuk az öcsédet. Aztán segítesz megkeresni a többi.

- Nem! - csattan fel Sharmila. - Ezt nem kívánhatod tőle.

- Dehogynem! - vág vissza Beranabus, és a szemét egy pillanatra sem veszi le rólam. - Persze nem kényszeríthetlek rá, hogy betartsd az ígéretedet, de bízom benne, hogy állod a szavad.

Tétovázom. Pillantásom Nadiára siklik, aki azóta is háttal ül nekünk, és sír. Éveket töltsék el itt, ahogy ő, démonokkal harcolva, és soha többé ne mehessek haza...? Szeretem én ennyire Artot? Földradozzak mindent, amim csak van, hogy őt megmentsem?

- Nem biztos, hogy olyan sokáig tart, mint gondolod - szólal meg Beranabus. - Lehet, hogy a Kah-Gash csak néhány darabra esett szét. Talán hetek vagy hónapok alatt megtaláljuk mindet. Ha a kezemben lesz a fegyver, el tudom vele pusztítani a démonok univerzumát. És akkor hazamehetsz. Élhetsz normális, boldog, emberi életet.

Lassan rábólintok. Döntöttem.

- Rendben.

Beranabus arcán széles mosoly terül el.

- De meg kell ígéred, hogy akkor is segítesz nekem, ha nem találok meg a Kah-Gasht.

A varázsló arcáról lehervad a mosoly.

- Miért ne találnád meg?

- Nem tudom, hogy tárgyakat is meg tudok-e találni. Lehet, hogy csak emberekhez vagy démonokhoz tudok ablakokat nyitni. Ha képes vagyok rá, hogy megtaláljam, akkor meg fogom találni. De add a szavad, hogy ha hiába keresem, akkor is segítesz nekem.

Beranabus végiggondolja a dolgot.

- Rendben van.

Ünnepélyes kézfogással megpecsételjük az alkut. Közben minden erőmmel azon vagyok, hogy ne gondoljak Faust legendájára.

*

Kicsit távolabb megyek a többiektől. Nézem a legkülönbözőbb méretű, formájú és színű fényfoltokat. Igyekszem megfelekedezni az imént kötött egyezségről. Most Art a legfontosabb. Ami engem illet, reméljük a legjobbakat!

És ha mostantól életed végéig Beranabust kell szolgálnod? - kérdezi egy belső hang.

Most nem izgathatom magam emiatt. Lesz, ami lesz. Art az első - a Kah-Gash után.

Nem nagyon tudom, hogyan fogom megkeresni a fegyvert, mivel fogalmam sincs, voltaképpen mit is keresek. Végigfuttatom a nevet a gondolataimon, s közben feszülten figyelem a fényeket, hátha pulzálni kezd valamelyik. Nem történik semmi.

Máshonnan próbálom megközelíteni a dolgot. Egy fára gondolok, amelyre sokszor felmásztam, amíg a városban laktam. Tucatnyi fény kezd pulzálni. Hagyom, hogy a fa képe elhalványuljon, és várok, amíg a fények újra rendszeren világítanak. Akkor újabb kísérletbe kezdek: ezúttal olyan tárgyra próbálok összpontosítani, amelyet nem ismerek.

Nem is olyan könnyű, mint ahogy hangzik. Híres épületekre, városokra, a Mount Everestre gondolok. Jóllehet egyik helyen sem jártam, mindegyikről őrzök valamiféle képet a fejemben, és amikor a kép megjelenik, a fények pulzálni kezdenek.

- Mondjatok olyan különleges helyeket vagy dolgokat, amelyekről nem hallhattam - kérem Beranabust és a többieket.

- Miért? - kérdezi Beranabus.

- Csak. Nagyon fontos.

- A Tádzs Mahal - mondja Sharmila.

- Nem jó. Láttam róla képeket.

- A hálósobám - dobja be nevetve Dervish.

- Nem jó. Valami különlegeset mondjatok, aminek van saját neve.

Rövid hallgatás után megszólal halkán Beranabus:

- Newgrange.

- Tökéletes! - Sejtlemem sincs, mit jelent a szó. Erősen összpontosítok rá, s tekintetemet mereven a fényekre szegezve mormolom: - Newgrange, Newgrange, Newgrange. - Szünet nélkül ismételve. Csak a szóval van dolgom, kép nincs az agyamban.

Néhány fény villogni kezd, aztán egyre több, és távolabbi pontokról újabb és újabb fényfoltok közelítenek felém. Egymáshoz illesztetem őket. Amikor elkészül a sötétkép ablak, megkérem Beranabust, hogy lépjen át velem.

- Miért megyünk el a Newgrange-hez? - kérdezi.

- Kipróbálom az erőmet.

Mihelyt átlépünk, tudom, hogy visszakerültünk a valóságos világba. Borús, esős nap van. Egy különös építmény tornyosul előttünk, hosszú, fehér kőfal, benne ajtónyílás, a teteje füves bucka.

- Ez a Newgrange? - kérdezem.

- Igen - válaszolja ajkán szelíd kis mosollyal Beranabus. - A Régiek, azok a hajdani, bámulatos varázserővel rendelkező teremtmények építették. Évezredek át megóvták ezt a világot a démonoktól. Amikor továbbmentek, az erejük is elhagyta ezt a világot, amely így védtelen maradt a támadásokkal szemben. Fiatalabb koromban haragudtam, amiért elvonultak, de ma már azt hiszem, el kellett menniük. Az embereknek megvan a saját útjuk, s azt egyedül kell végigjárniuk.

Nem egészen értem, de nem számít. Az a fő, hogy tudom, használhatom a fényeket számomra ismeretlen dolgok megkeresésére is. E tudás birtokában térek vissza az ablakon át, hogy hozzáfogjak a titokzatos Kah-Gash felkutatásához.

*

Perceken át futtatom a szót a gondolataimban, de a fények meg sem mozdulnak. Még csak nem is vibrálnak.

- Van ennek a fegyvernek más neve is? - kérdezem Beranabust.

- Lehetséges. A démonok sokféle nyelvet beszélnek. De a többség Kah-Gash néven emlegeti.

Még negyed óráig próbálkozom, aztán feladom.

- Nem megy. Nem találom. Vagy nem létezik, vagy nem leszek képes megtalálni, amíg nem tudok meg róla többet.

Beranabus arca elsötétül.

- Ha azt hiszed, hogy a bolondját járathatod velem...

- Nem erről van szó. Nem villognak a fények. Mindent megtettem, mégsem történik semmi.

- Lehet, hogy több időre van szükséged - vélekedik.

- A többi ablaknál nem így működött a dolog. Ha képes lennék megtalálni a fegyvert, már elkezdtek volna villogni a fények. Nem tudom megcsinálni.

Beranabus motyog magában valamit, és bosszúsan rángatja a szakáilát.

Sharmila oldalra hajtott fejjel, összevont szemöldökkel néz rám. Szóra nyitja a száját, de aztán meggondolja magát. Végül csak annyit mond:

- Mégis meg kell keresnünk Hullát.

- Hogy kiszabadítsuk a gyereket? - acsarog Beranabus.

- Igen. És hogy kikérdezzük a démont. Ő talán ismeri a Kah-Gash másik nevét, amely alapján Kernel rátalálhat.

- Vagy az is lehet, hogy Nadia tévedett - jelenti ki Beranabus, és gyilkos szemeket mereszt asszisztense hátrára. -Lehet, hogy ábrándokat kergetünk.

- Lehet - von vállat Sharmila. - De ha folytatni akarjuk, logikusnak tűnik, hogy először Hullát keressük meg.

Beranabus végiggondolja a javaslatot, aztán merőn rám néz.

- Nézz a szemembe, és úgy mondd, hogy nem találod a Kah-Gasht!

Nincs inyenre, hogy hazugnak tart, de egyenesen a szemébe nézek, úgy mondom:

- Komolyan kerestem. Nem találtam. - Igyekszem pislogás nélkül állni a tekintetét.

- Jól van - bólint mogorva képpel Beranabus. - Megkeressük Hullát. Remélem, nem állít újabb csapdákat nekünk. Akkor hát gyerünk, fiam! Találd meg őt!

- Előbb ígérd meg, hogy segítesz kiszabadítani Artot.
- Ne aggódj! - húzza el a száját. - Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy megmentjük az öcsédet. Feltéve, hogy még életben van. Amit erősen kétlek - teszi hozzá gonoszul.

Sátánkölyök

Nem közvetlenül Hullát keresem, mert úgy vélem, ahol Art van, ott kell lennie a démonnak is. *(Feltéve, hogy nem ölte meg őt, és a világok között röpködve nem hajította el a holtestét* - súgja egy belső hang, amit eleresztek a fülem mellett.) Inkább az öcsémet keresem. Meglep, hogy beletelik pár másodperc, mire felidéződik bennem a képe. Az arca homályosan él az emlékezetemben, és minden erőmmel összpontosítanom kell, hogy tisztán lássam. Valami különös okból kifolyólag a narancssárga üveggolyók jutnak eszembe, amelyekkel az elrablását megelőzően játszott. Útban az ablak felé elejtette, én pedig fölszedtem, és zsebre tettem őket. Most bedugom a kezem, és megérintem a golyókat. Ebben a pillanatban beugrik az a kép, amikor Sally házában, azon az éjszakán Art játékból a szeme elé tartotta őket.

Mihelyt felidézem az emléket, körülöttem több fénykocka pulzálni kezd. Sok közülük narancssárga. Arra a narancssárga foltra emlékeztetnek, amelyet akkor láttam Art feje fölött. Talán bizonyos személyekhez egyéni szín társul. Ha legközelebb keresek valakit, több figyelmet kell szentelnem a színeknek, hogy ellenőrizsem ezt a feltevést.

Még nem nyúlok a fények után. Mintha vonakodnék hozzáfogni. Már-már félelmet érzek. Mert most majd szembe kell néznem a tényekkel. Ha Art meghalt, azt tudni fogom nyomban, mihelyt az ablakon belépek. Eddig a remény éltetett, s igyekeztem elhitetni magammal, hogy az öcsém él és jól van. De mihelyt összerakosgatom ezeket a villogó fényfoltokat, elillan a remény, és magamra maradok az igazsággal. Ami rendjén is van, ha Hulla nem ölte meg őt. Ám ha mégis...

Felvértezem magam a felfedezés esetlegesen szörnyű mivoltával szemben. Most, amikor már ilyen közel vagyok a célhoz, nem hátrálhatok meg. Ha korábban tudtam volna erről a képességről, már abból a legelső démonvilágból Art után mehettem volna. Csakhogy a tudást meg kell szerezni. Apránként tudok meg sok mindent önmagámról és erről a különös univerzumból. Ideje, hogy jó célra fordítsam a tudásomat - és csak imádkozhatok azért, hogy még ne legyen késő.

Nagyot sóhajtok. Megvakarom a fejem. Hozzálátok, hogy a helyükre illesszem a fényfoltokat.

*

Az elkészült ablak narancssárga színű, ami nem lep meg különösebben. Idegesen hátrébb lépek, arra gondolok, hogy milyen dühös lesz Beranabus, ha Art nincs Hullával.

A varázsló az ablakhoz lép, és fanyalogva végignézi rajta. Hátrafordul, ránc pillant. Valami megcsillan a szemében, amit körbenézve Cápa tekintetében látok visszatükröződni. A harcban örömet lelő férfiak szemének mohó csillogása az. Sharmila ijedtnek látszik. Dervish inkább zavartnak. Fölvette a bőrdzsekijét, és most az egyik hajtűskéje simogatásából próbál bátorságot meríteni.

- Nadia - kiált Beranabus.

A lány még mindig háttal felénk ül a földön, de már nem rázkódik a válla. A hívásra feláll, és megfordul. Sápadt, ragyaverte arca kifejezéstelen, akár egy maszk. Szeme kivörösödött a sírástól, de a könnyei már elapadtak. Egyenletes léptekkel elindul felénk, Beranabushoz érve megáll, s minden érdeklődés nélkül ránéz.

- Szeretném, ha most összpontosítanál - mondja Beranabus. - Látsz-e valamit, ami elárulja nekünk, hogy mi vár ránk a túloldalon?

Nadia ajka hűvös mosolyra húzódik.

- Mostanában nem vagyok valami éleslátó - mondja, és mielőtt Beranabus egy szót is szólhatna, átlép az ablakon.

A varázsló szitkozódik, de némi büntudat is átvillan az arcán. Aztán vállat von, és kurtán odabíccent Sharmilának:

- Te jössz! Utánad én következem. Aztán a fiú, majd Dervish és Cápa. Mindenki felkészült?

- Mire? - kérdezi Dervish.

- Arra, hogy a *pokol* vár odaát - kuncog Beranabus.

*

Pókhálók, amerre a szem ellát. Egyik szál a másik után, némelyik olyan vastag, mintha több fatörzset raktak volna egymás mellé, mások cérvényszerűek. A homályos, ezüstösen fénylő, holdtalan égbolt telis-tele van meteorszerű óriásdémonokkal. Amikor lenézek, a pókhálók számtalan rétege alatt csak feketeséget látok, semmi más. Megmozgatom meztelen lábujjaimat a nyirkos, ragadós szálon. Olyan érzés, mintha vattacukron állnék.

Egy démon is van a közelünkben, egy iszonyatos külsejű dög. Gyerekestén felnőtt fej ül. A bőre fakózsöld. Haja nincs, de koponyáját eleven parókaként tetvek borítják, amelyek habzsolják a húsát, s lyukakat fúrnak bele, egészen az agyáig. Szeme nincs - két szemgödrében egy-egy tűzgolyó parázslík. Tágra nyílt szája telis-tele éles fogakkal, de nyelv sehol. Mindkét tenyerében két kisebb száját látok.

Amikor a démon meglát bennünket, sziszegő hangot hallatva megfordul, és villámgyorsan, a pókhálók között összevissza, le-föl szökellve eliszkol. Senki, még Cápa sem veszi üldözőbe.

Észre vesszük, hogy a démon egy pókhálóból szőtt vár felé igyekszik, amely minden eddiginél vastagabb fonalak sűrűjében rejtőzik. Olyan, mint egy középkori várkastély, csak tízszer akkora. Magasabb, mint bármelyik felhőkarcoló, amelyet életemben láttam, és szélesebb, mint két háztömb abban a városban, ahol azelőtt laktam. Számtalan kisebb-nagyobb tornya, több óriási felvonóhídja van. És minden pókhálóból van sodorva. A csillogó-villogó látvány még ilyen messziről is félelmetes.

A várkastély körül sáncárok húzódnak. A sátnádkölyök könnyedén átugrik fölötté, de ahelyett, hogy megvárná, amíg leengedik a hidat, mint valami pók, felszalad a falon. Egy keskeny ablakban eltűnik a szemünk elől.

- Baj van - jegyzi meg Beranabus.

- Ismered ezt a helyet? - tudakolja Sharmila.

- Itt lakik a démonmester, akit Vész hercegnek hívnak.

- Tetszik a stílusa - dünnyögi Cápa, majd körülnéz. - Hol van hát a démon, akit keresünk?

- Hol másutt? - mutat Beranabus a várkastélyra.

- Honnan tudod? - kérdezi Dervish.

- Egyetlen démon sem teheti be ide a lábát Vész herceg engedélye nélkül. Egyedül a csatlósait látja szívesen, no meg azokat, akiknek menedéket nyújt. Hullá nem tartozik a szolgálói közé, úgyhogy gyanítom, menedéket keresett nála, és meg is találta, mert különben már elmenekült volna innen.

- Társaságot kapunk - néz rá nekik csúfondáros, ferde mosollyal Nadia.

Démonok sokasága evickél ki a várkastély ablakain, és csúszik-mászik a tornyocskák tetején. Két felvonóhidat is leeresztettek, s a szörnyalakok csak úgy özönlenek kifelé.

Dervish visszanéz a narancssárga ablakra, amely még nyitva áll. Kérdőn pillant Beranabusra.

- Nem - közli a varázsló pillanatnyi habozás után. - Nem győzhetjük le Vész herceget a saját birodalmában. De talán köthetünk vele alkut.

- Alkut? Egy démonnal? - vonja össze a szemöldökét Sharmila.

- Ő más, mint a többi démon. Jobban szeret szenvedést okozni, mint ölni. Az ő tápláléka az élők nyomorúsága, nem a halottak teteme. Nem végez ki bennünket azonnal. Ha valamilyen módon el tudjuk szórakoztatni... ha olyasmittel tudunk nyújtani neki, amit Hullá nem... talán átadja nekünk a tolvajt. És utunkra enged.

- Te komolyan hiszel ebben? - kérdezi Sharmila.

- Nem - kuncog fanyarul Beranabus. - De semmi másban nem reménykedhetünk.

És ekkor rájuk rontanak a démonok.

Légy a falon

Elkeseredetten harcolunk. Mindenfelől minden képzeletet felülmúló szörnymutánsok zúdulnak ránk. Vannak köztük kicsik, mint az is, amelyiket a megérkezésünkör láttunk, s vannak, amelyek toronyként magasodnak fölénk. Sok fura hibrid tűnik fel közöttük - állatok, gyíkok, madarak, sőt halak korcs vegyületei. És akadnak soha nem látott lények, lomha, formátlan, csupa fog és karom, kísérteties és vérfagyasztó rémségek.

Hátunkat egymásnak vetve, zártkör-alakzatban küzdünk. A karnyújtásnyira merészkedő démonokat Sharmila felgyújtja. Cápá fejeket és végtagokat szaggat le, s a letépett karokkal és lábakkal furkósbót gyanánt csépli a többi démont - szemlátomást élvezi a dolgot. Dervish, ha csak lehet, mágikus energianyalábokkal dolgozik, ám ha egy démon túl közel merészkedik, beveti az öklét és a lábát is. Nadia a varázserejével megnövesztette a körmeit, s most tíz éles kardként suhogtatja őket. Beranabus varázsigék és ökölcsapások vegyülékével módszeresen aprítja az ellenséget, s közben egy pillanatra sem veszíti el az önuralmát.

Jómagam vadul hadonászom az öklömmel, hogy minél nagyobb zűrzavart keltsek. Nem érzek halálfélelmet. Legfeljebb ijedtséget, de azon is úrrá tudok lenni. Hallhatóan zihálok, de nem ordítok. Talán mert tudom, hogy ez olyan küzdelem, amelyet nem lehet ilyen egyszerűen megúszni. Ha elfutnék is, vissza kellene jönnöm, hogy újra szembenézzek ezekkel a démonokkal. Kivéve, ha sorsára hagyom Artot. Ami nem fordulhat elő.

A démonoknak mostanára már felül kellett volna kerekedniük rajtunk. Oly sokan vannak, és méretüket, alakjukat, erejüket tekintve oly sokfélék, hogy nem győzhetnénk ellenük. Ők azonban nem használják ki erő- és számbeli fölényüket. Apró sebeket ejtve karmolásznak, harapdálnak bennünket, de nem rontanak ránk egyszerre mindannyian.

- Mi folyik itt? - üvölti Dervish, miközben letörli arcáról egy démon sárga véré, és arrébb rúg egy vidraszerű bestiát. - Hogyhogy még élünk?

- Ahogy mondtam - mordul fel Beranabus -, Vész herceg játszani akar. Nyilván megparancsolta nekik, hogy ne öljenek meg minket.

- Akkor meg miért nem hagyjuk abba a harcot? - értetlenkedik Dervish.

- Ha a démonok megérik a vér szagát, megesik, hogy nem engedelmeskednek a gazdájuk parancsának - vigyorodik el Beranabus.

- Ez azt jelenti, hogy nem tudunk elszabadulni innen? - kiáltja oda Sharmila, akinek arcát ragyogóvá festik a körülötte fáklyaként lobogó démonok.

- Dehogynem - válaszolja Beranabus. - Nyomuljunk a vár felé! De közben ne hagyjunk fel a védekezéssel! Szerintem át fognak engedni, csak nem egykönnyen. Ha valamelyikünk megbotlik és lezuhan...

Nem fejezi be a mondatot. Nem szükséges. Mindenki előtt világos, hogy aki megbotlik, az a démonok prédája lesz.

*

Miközben kemény küzdelemben utat vágunk magunknak a démonok soraiban, és araszolunk előre a pókhálók között, talpunk minduntalan leragad, testünket pedig valami enyv-szerű ragacs lepi be. Elviselhetetlen a bűz - nemcsak a démonok árasztják, hanem a vér és a zsigerek is. Körülöttünk a hálók számai izamósak a halott vagy sebesült démonok beleitől és testnedveitől. Különös gazda lehet ez a Vész herceg, hogy ennyi szolgáját hagyja a kezünk között elpusztulni.

A sebesültek közül sokan lezuhannak a pókhálók résein, és vonítva, sikoltozva eltűnnek a feketeségben. De kiáltásuk sohasem tart néhány másodpercnél tovább. Amikor a sáncárokhoz közeledve egy olyan helyre érünk, ahol ritkásabban húzódnak a vékony szálak, meglátom, mi történik azokkal, akik lezuhannak.

A pókhálók rétegei alatt, a sötét mélységben cápászerű démonok úszkálnak körbe-körbe, szünet nélkül. Valahányszor egy démon aláhull a magasból, a cápák odasereglenek, és ízekre szaggatják, vagy egészben nyelik le a szerencsétlen szörnyet.

Ebben az univerzumban alaptétel, hogy amikor épp azt gondolod, ennél már nem jöhet rosszabb, rögtön kiderül, hogy tévedtél!

*

A sáncárok szélére érve megállunk. Ebből a közelségből látom, hogy valójában csak nyitott tér - egy kör alakú rés a pókhálók rétegei között, ahol semmi sem véd meg bennünket attól, hogy lezuhanjunk a mélyben várakozó démoncápák közé. A hidat felvonták, hogy egykönnyen ne juthassunk át.

Miközben fél szemmel a hálószerű várat, a másikkal a démonokat figyelem, furcsa déja vu érzésem támad - mintha már láttam volna ezt a helyet. Pedig az lehetetlen! Talán csak emlékeztet azokra a várakra, amelyeket könyvben vagy moziban láttam.

Az egyik démon izmos hátsó lábán elrugaskodva felpattan a levegőbe, és ráveti magát az épp egy másik démonnal viaskodó Dervishre. A punk ösztönösen lekapja a fejét, és hajtüskéi abban a pillanatban acélhegyekké változnak. A felnyársalt démon üvöltve kimúlik. Dervish balra, majd jobbra kapja a fejét, s lerázza róla a halott démont.

- Most mit tegyünk? - kiált oda Beranabusnak.
- Át kell ugranunk az árkon, föl a falra - kiáltja vissza Beranabus.
- Nem hiszem, hogy tudok ekkorát ugrani - bömbölöm.
- Akkor itt hagyunk a démonoknak - vág vissza Beranabus.

Mielőtt bármit is válaszolhatnék, a varázsló tarkón ragad, és elrugaskodik. A rémülettől egy pillanatra összeszorul a gyomrom, amikor letekintek a mélységben köröző démoncápákra. Ekkor nekicsapódunk a falnak, és ráragadunk.

- Gyertek! - üvölt vissza Beranabus a többieknek.

Cápa könnyedén átugrik. Nadia is. Dervish ugrás közben idegesen hadonászik a karjával, de sikerül átjutnia. Amikor Sharmila elrugaskodik, egy démon elkapja a szariját. Kiszabadítja magát, de a támadás megakasztja a lendületét, és ahelyett, hogy átrepülne a sáncárok felett, zuhanni kezd a cápák felé.

- Nem! - kiáltja Dervish, és utánakap - de elkésik. Sharmila lezuhan. Sikolyra nyílik a szám.

Ekkor ott terem mellette Beranabus. Fél karral átnyalábolja, és megindul vele fölfelé. Visszalebben a falra, s tartja, amíg Sharmila biztos kapaszkodót nem talál a háló szövedékén. A nő elsírja magát - már azt hitte, vége van.

- Nem is mondtad, hogy tudsz repülni - morogja Cápa.
- Világonként változik - feleli Beranabus. - Van, ahol igen. Másutt meg nem.
- Tudtad, hogy itt képes lesz rád? - érdeklődik Dervish. Beranabus megrándítja a vállát.
- Hirtelen jött az ötlet.

Vagyis nem volt benne biztos. Az életét kockáztatta, amikor Sharmila után vetette magát. Ez is arra vall, hogy mégsem olyan hűvös és érzéketlen, mint amilyennek mutatja magát.

Miközben ott csüngünk a falba kapaszkodva, leereszkedik a hozzánk legközelebb eső felvonóhíd. Meglepő szerkezet: a híd és annak mozgató gépezete egyaránt pókhálóból van. Minden félelmem és iszonyatom ellenére nem állom meg, hogy azt ne suttogjam:

- Klassz!

A híd nyikkanás nélkül ér földet a sáncárok túloldalán. Néma csend van. A démonok abbahagyták a locsogást és üvöltözést. Ki-ki amilyen pózban volt, mozdulatlanra dermed, és a hídra figyel. Várnak... de mire?

Hamarosan megtudjuk.

Észreveszem egy, a várkastélyból kijövő aprócska alak árnyékát. Először arra gondolok, hogy az érkezésünkkel látott tetves fejű, tűzgolyó szemű démon az, de ekkor az alak látótávolságba kerül, és a szívem szabályosan a bordáimnak vágódik.

- *Art!* - sikítom, amint elrabolt kisöcsém kitogyog a hídra. Rám néz, és gurgulázva nevet. Pontosan olyan, mint ahogyan az emlékeimben él. A démonok egy ujjal sem nyúltak hozzá. Egyáltalán nem fél. Éppoly vidám, és ugyanolyan otthonosan mozog, mint Paskintonban.

Már rohannék hozzá, amikor Beranabus rám rivall:

- Maradj veszteg!
- De hát...
- Tudom. De várj! Nézzük meg, mi jön ki utána!

Ahogy kimondja, látom, hogy két újabb árnyék jelenik meg. Kilép az első alak. Hulla az, a démontolvaj, szőrösen, visszataszítóan, ahogy utoljára láttam. Hosszú füle most függőlegesen mered fölfelé, tágra nyílt fehér szemében éber figyelem látszik. Felkapja Artot, és félíg ember-, félíg kutyaapófáját felénk fordítva haragosan bámul ránk. Art a démon mellére simul, amitől egy pillanatra belém hasít a féltékenység.

Ekkor kilép a másik alak is, és a féltékenységet elsöpri a félelemmel vegyes rémület - s a felismerés.

A lény két, két és fél méter magas lehet. Nyolc karja van, amelyek mindegyike tömpe, idomtalan ujjakban végződik, csontjai átszúrják a bőrét. Nincs lába, sem lábfeje, deréktól lefelé csak keskeny, hosszú húsdarabokat látok. Nem érinti a felvonóhíd padozatát, hanem a levegőben lebeg. Dudorokkal teli bőre halványpiros, számtalan repedéséből vér szivárog. Kopasz, akárcsak én. Sötétvörös szemének egyáltalán nincs fehérje. Szája kicsi, nyelve és fogai szürkék. Orra helyén mindössze két lyuk van a felső ajka fölött. Mellkasa bal oldalán, ott, ahol a szívének kellene lennie, egy lyuk tátong, s a lyukban apró, sziszegve, köpködve tekergőző kígyók nyüzsögnek.

Erre próbáltam visszaemlékezni, amikor Beranabus az ablakról kérdezett, amelyet először, az egy évvel ezelőtti eltűnésemkor állítottam össze. Közvetlenül azelőtt, hogy beléptem az ablakon, valami kinézett rám a túloldalról. Egy démon. *Ez a démon.*

A leghátborzongatóbb az összes közül - de mégsem ez különbözteti meg a többitől. Hanem a tekintélyt sugárzó fellépése. Érzem a fenyegetést, a gonosztságot, az erőt és hatalmat. Könnyű belátni, miért engedelmeskednek neki a többiek, miért állnak úgy, mint egy tábornok előtt a katonák, várva a parancsát, lesve, hogyan tehetnének kedvére, s szorongva, hogy vajon mit tesz, ha elveszíti a türelmét.

Ez a démon egészen más, mint a többi. Érzem. Érzik a többiek is. Cápa sem látszik már olyan magabiztosnak. Most már értem, miért nem akar Beranabus megküzdeni ezzel a szörnnyel. Miért mondta, hogy nem tudnánk legyőzni.

Ő Vész herceg. Csak ő lehet, senki más.

*

A másodpercekig tartó csend után, amelyet meggyőződése szerint Vész herceg engedélyezett, hogy kellőképpen megcsodálhassuk irtózatossá váló szépségét, a démonmester kinyújt egyet nyolc keze közül, és meglapogatja Art fejét. Kisöcsém gyöngyöző kacagást hallatva megpróbál beleharapni a vértől ragacsos húsba. Vész herceg elrántja a kezét, mielőtt Art összezárhatná a fogait - még a démonmester is tart az én harapós testvérkémtől!

Vész herceg lassan jobbra fordítja a fejét. Új repedések nyílnak körben a nyakán és a vállán. Vér csordul ki belőlük. Ránk emeli a tekintetét, egyenként jól megnéz bennünket.

Nadia halk varázsigéket mormol - védővarázslat, gondolom, bár nem hinném, hogy sokat használna, ha a démonmester támadni akarna. Vész herceg hosszabban szemléli őt, még a homlokát is ráncolja kicsit, aztán lesiklik róla a szeme.

Mialatt engem méreget, visszaemlékszem, hogyan nézett rám akkor, hogyan időzött el rajtam a tekintete, s hogyan szálltam szembe vele. Biztos vagyok benne, hogy azon az éjszakán kiléphetett volna az ablakból, hogy elvigyen magával. Én azonban a tekintetemmel legyőztem őt. Az öklömet mutattam neki, és varázslattal fenyegettem meg. Nem tudta pontosan, hogy mekkora hatalmam van. Visszavonult. Ez reménnyel tölt el, és erőt ad, hogy e pillanatban rezzenéstelen arccal szembenézzek vele.

- Jólesik ennyi év után újra látni téged, Beranabus - töri meg nagy sokára Vész herceg a súlyos csendet.

Soha életemben nem hallottam még ilyen szomorú hangot; mintha mindenkit, akit szeretett, nemrégiben tragikus és fájdalmas körülmények között elveszített volna.

- Nem mondhatnám, hogy részemről is örömteli a viszontlátás - feleli Beranabus.

- Először látogatsz meg itt, ezen a helyen, habár néhányszor éreztem már, hogy erre jársz. Nem kellett volna ilyen sokáig várnod, öreg barátom.

- Boldogan vártam volna még pár évszázadot.

Mindkettejük ajka erőltetett mosolyra húzódik. Nyilvánvaló, hogy amit egymás iránt éreznek, az minden, csak nem szeretet. Ha ezt túléljük, feltétlenül megkérem Beranabust, hogy mesélje el a történetüket. Esküdni mernék rá, hogy érdekes sztori lehet.

Vész herceg tekintete ismét rajtam állapodik meg.

- Cornelius Fleck - sóhajt fel gyászosan. - Reméltem hogy nem vágsz bele ebbe a vakmerő és meggondolatlan vállalkozásba. Otthon kellett volna maradnod, hogy vigasztald a szülőidet. Magukon kívül vannak a bánattól, még ennyi idő után is. Tudom, hogy szereted az öcsédet, de...

- Hogy érti ezt? - szakítom félbe, mert szavai ellenállhatatlan kíváncsiságot ébresztenek bennem. - Csak pár napja jöttem el otthonról.

- Ó, te szegény gyerek! - nyög fel keserves sóhajjal a démonmester. - Beranabus nem mondta el neked, milyen kiszámíthatatlan az idő ebben az univerzumban?

- De - felelem szorongva. - De... egy-két nap... nem számíthat olyan sokat... - Beranabusra nézek. - Mióta vagyunk itt?

- Nem tudom - feleli sunyi képpel. - Nem számít.

- Dehogynem számít - tiltakozik Vész herceg. - A fiú úgy képzelem, eljön ide, megmenti az öccsét, visszamennek, és minden rendben lesz. Bárcsak ilyen egyszerű lenne a helyzet! - És megint felsóhajt. - Nem tudhatom pontosan, Cornelius, mivel nehéz megítélni, miképpen múlik az idő a ti világotokban, de legalább öt-hat év telhetett el azóta, hogy Hulla meglógott a kis Arttal.

- Jaj, ne! - kiáltok fel. - Az lehetetlen!

- Attól tartok, ez nem csupán lehetséges, hanem ez az igazság - erősködik Vész herceg. - Peched volt azokkal a világokkal, amelyeket végigjártál, ám bár lehet, hogy nem egyszerű szerencsétlenségről volt szó. Hulla nagy csibész. Lehet, hogy szándékosan választotta ki épp azokat a világokat.

Vad szívdobogás jön rám. Öt-hat év! A velem egykorú gyerekek Paskintonban azóta felnőttek! Anya és apa biztosan azt hiszi, hogy mindketten meghaltunk. Meggyászoltak bennünket, és élnek tovább az életüket. Ha visszatérek Arttal, egyikőnk sem látszik majd idősebbnek, mint aznap voltunk, amikor eltűntünk...

- Ne gondold rá! - sziszegi Dervish. - Lehet, hogy hazudik. Ki akarja ölni belőled a reményt.

- Nem szoktam hazudni! - mennydörög Vész herceg, és gyászos hangjába csöppnyi harag vegyül. - Soha egyetlen hazugság sem hagyta még el a számat, igaz, Beranabus?

- Úgy mondják - motyogja Beranabus.

- Na persze - húzza elé a száját Dervish.

- Dervishnek igaza van - néz rám mosolyogva Sharmila. - Ne gondold rá! Meg kell fizetni az árát, ha valaki át akar lépni ebbe a világba. Ha ez öt-hat év elvesztését jelenti... mi van akkor? Az a fő, hogy az öcséddel megyünk vissza, nem igaz?

- Gondolom - dünnyögöm boldogtalan képpel. - De...

- Hagyd ezeket a „de”-ket - int Dervish. - Ha elkezded, reggelig sorolhatod a „de”-ket. - Fölsandít az ezüstös színű égre. - Már ha van itt egyáltalán éjszaka.

Vész herceg rám függeszti kárörvendően csillogó vörös szemét. Mialatt engem néz, a sáncárok túloldalán lévő démonok nyugtalan izgás-mozgásba és sutyorgásba kezdenek. Egyre türelmetlenebbek. Vész herceg jeges pillantást vet rájuk.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha odabent folytatjuk a társalgást. Ott semmi nem vonja el a figyelmünket, hmmm?

Beranabus minden izma megfeszül.

- Szavadat adod, hogy nem esik bántódásunk odabent?

- Ígérem, hogy nem bántlak benneteket - és másnak sem engedem -, amíg megbeszéljük, hogy miért jöttetek. Ha véget ér a megbeszélésünk... - Úgy vigyorg, mint egy többhetes vízihulla.

- Alattomban megtámadjuk, és elkapjuk Hullát meg a gyereket - suttogja Cápa. - Kernel majd ablakot nyit nekünk.

- Olyan gyorsan, ahogy kéne, nem tud - mormolja Beranabus. - Ha magunkra haragítjuk Vész herceget, és ránk uszítja a csatlósait azzal a paranccsal, hogy öljenek meg... -A közelben felsorakozó démonokra pillant, és megrázza a fejét. - Rendben van - fordul Vész herceghez. - Köszönettel elfogadjuk nagylelkű ajánlatodat, de nem érezzük lekötelezetteknek magunkat.

Vész herceg lassan rábólint, majd megfordul, és jellegzetes lebegő mozgásával visszatér a várkastélyába. Hulla, talán attól való félelmében, hogy mihelyt a démonmester hátat fordít, rögtön rávetjük magunkat, Artot maga előtt tartva utánasiet.

Beranabus a vár függőleges falán keresztülvágva a felvonóhíd felé mászik. Eszembe jut róla egy jelenet, amelyet egy drakulafilmben láttam egyszer. Bárcsak holmi vámpírokkal lenne dolgom!

Sharmila a következő, aki átvág a falon, őt Dervish követi, aztán Nadia, aki még mindig mormolja a varázsigéit. Cápa int, hogy induljak; ő fedez hátulról, ha netán a sáncárok túloldaláról valamelyik démon megtámadna. Köszönetképpen rámosolygok, majd vetek egy utolsó pillantást a várkastély kisebb-nagyobb tornyaira, és próbálok visszaemlékezni, honnan olyan ismerősek. Aztán figyelmemet a fel-vonóhídra összpontosítom, és lemászom a pókhálóból szőtt falon, hogy kövessem otthonába a vár urát, a félelmetes szörnyeteget.

Vész herceg otthonában

Baktatunk egyik hatalmas teremből a másikba. Olyan irtózatosan nagyok, hogy parányi hangyának érzem magam bennük. A mennyezet irdatlan magasságban van valahol (néhány terem mennyezete maga az égbolt), a falak oly messze esnek egymástól, hogy könnyedén elférne köztük két jókora lakóház. Bútorzat vagy egyéb berendezési tárgy nemigen akad a helyiségekben, s az a kevés, amit látok - pár szék, egy szobor, egy száraz szökőkút -, mind pókhálóból készült.

Minél beljebb haladunk, annál nagyobb a forróság. Csakhamar átüt az izzadság a pólómon. A többiek is kellemetlenül érzik magukat, a ruhájukat rángatva próbálnak szabadabban lélegezni. Dervish megint leveszi a bőrdzsekijét, kezdi megkötni a derekán, de aztán csak ledobja. Hajtűskéi lekonyulnak a hőségától.

Vész herceg hátra sem néz. Zajtalanul, simán siklik Hullá és Art mögött. Nehéz uralkodnom magamon. A legszívesebben elrobognék a démonmester mellett, és felnyalábolnám az öcsémet. De nem tehetem. Ez itt Vész herceg otthona. Tiszteletben kell tartanom a szabályait. Nem tudom, ellenkező esetben mit tenne velem, de biztos, hogy nem lenne kellemes.

Belépünk egy terembe, amely tele van pókhálóoszlopok tetején elhelyezett sakk-készletekkel. Községes készletek, amilyeneket bármelyik játékboltban kapni. A táblákon a bábuk különböző játszaállásokat mutatnak, mintha érkezésünket megelőzően játszottak volna velük.

Dervish megdermed, amikor meglátja a sakktáblákat. Néhány lépésnyire eltávolodik tőlünk, s tekintetét körbehordozza a szobában. Aztán egészen elváltozott arccal Vész hercegre néz.

- *Te vagy az!* - kiáltja rekedten. - Már tudom, ki vagy. Te vagy az, aki...

- Igen - mondja Vész herceg, azzal megáll, és visszanéz. - Mihelyt megéreztem a szagodat, rögtön tudtam, hogy Grady vagy. A családod bűzét semmivel sem lehet elnyomni. De nem óhajtottam bemutatkozni, hátha még nem hallottál felőlem.

Dervish minden ízében remeg. Szóra nyitja a száját, ám Beranabus közbevág.

- Ez a pillanat nem alkalmas a családodat sújtó átok megvitatására.

- Tudsz az átokról? - Dervish éles hangja merő szemrehányás.

- Magától értetődik.

- És tudsz erről a...? - fejével int Vész herceg felé.

- Hallottam a szóbeszédet.

Mi, többiek, értetlenül nézünk egymásra. Sejtelmünk sincs, miről van szó. Nadia nem figyel a körülötte történetekre, tekintetét Vész hercegre szegezve egyre a varázsigéit mormolja.

- Játshatunk egy partit, ha akarsz - ajánlkozik mohón Vész herceg. - Egy bemelegítő játszmát. Jó alkalom lenne, hogy kipróbáljuk egymást, hátha egyszer még össze kell majd mérnünk a tudásunkat.

Dervish végignézi a sakktáblákat, és határozottan megrázza a fejét.

- Soha. Nekem nem lesznek gyerekeim. Nem vagyok hajlandó kitenni őket az átoknak, és annak, hogy félelemben kelljen élniük, mint nekem.

- Nemes elhatározás - morogja Vész herceg. - De jobb, ha az ember soha nem mondja azt, hogy soha, hátha ezzel kihívja maga ellen a sorsot. Előfordulhat, hogy a körülmények összeesküsznek ellened. Hátha a fivérednek lesznek utódai...

- Ha Calnek lesznek gyerekei, ő maga fog felelni értük - közli Dervish kimérten.

Vész herceg könnyedén meghajtja a fejét, elfordul, és maga mögött hagyva a sakktérmet, indul tovább a várkastély belseje felé. Megyünk utána, Dervish egész testében reszket, s úgy pillant hátra a sakktáblákra, mint aki kísértetet látott.

*

A terem, ahová megérkezünk, még a többinél is hatalmasabb. A közepén irdatlan nagy, pók formájú, pókhálóból készült trónus terpeszkedik. Fölötte csillár, szintén pókhálóból, s rajta a gyertyák vagy égők helyén csupasz lángok libegnek. A földön szanaszét az én világomból származó tárgyak hevernek - ruhadarabok, egy teniszlabda, sétatokok, valami nagyméretű állat csontváza, játékok, további sakkkészletek, szétszórt csontok. A trón mögötti falon Vész herceg Van Gogh stílusában megfestett portréja lóg.

Vész herceg a trónushoz siklik, föllebeg a messzire kinyúló póklábak fölött a pók testében kialakított ülésre. Leereszkedik rá, s úgy néz le ránk, mint egy király az alattvalóira. Hullá az egyik lábra telepszik, a térdére ülteti Artot, és lovacskázik vele.

Három-négy méterre lehetünk a tróntól, amikor a démonmester a kezét fölemelve megállít bennünket. Dölyfös mosollyal körbemutat a teremben.

- Mit szóltok szerény hajlékomhoz?

- Nekem nem kéne - feleli Beranabus, és fejével a padlón heverő tárgyak felé int. - A korábbi vendégek maradványai?

- Emlékek - válaszolja Vész herceg.

Rámutat egy, a padlóból kiálló késre, amely a levegőn át torz kezébe úszik. Nem olyan, mint azok a kések, amelyek otthon, a konyhánkban vannak - ez inkább afféle kis kard. Vész herceg megforgatja néhányszor, és mosolyogva odaszól Beranabusnak:

- Biztosan ráismersz. A tiéd volt valamikor.

- Nem érdekel a múlt, sem az emlékeid - feleli kifejezéstelen arccal Beranabus.

Vész herceg vállat von, és kiejti a kezéből a kést. Art utánakap, de Hulla elpöcköli, mielőtt az öcsém valami bajt okozhatna a pengével.

- Áru!d el hát nekem, mi az, ami érdekel - szólal meg ismét Vész herceg. - Mondd el, miért jöttetek, miért vállaltátok, hogy magatokra vonjátok haragomat! Tudod jól, hogy nem örülök a hivatlan vendégnek, hogy jogom van megölni titeket, ha úgy tartja a kedvem. És talán meg is teszem.

Int a falak felé. Föl tekintve látom, hogy az ablakokon át, amelyeket eddig észre sem vettem, odakintről besurrannak a démonok. Egyre többen kapaszkodnak a falakba, mígnem végül teljesen körülvesznek bennünket. Jó néhányan az ajtót is elállják, amelyen át bejöttünk.

- Reménytelibb helyzetekben is voltam már - dünnyögi szárazon Cápa.

- Szerintetek ki tudunk törni a falon keresztül? - kérdezi Dervish. - Hiszen csak pókhálóból van.

- Mágikus pókhálóból - világosítja fel Sharmila. - Úgy épült az a fal, hogy megvédje Vész herceget e világ összes démonaitól. Nem mernék fogadni rá, hogy keresztül tudunk hatolni rajta.

Beranabus ügyet sem vet a démonokra. Nyugodtan néz Vész herceg szemébe.

- Őt akarjuk - mutat Hullára.

- A babát? - mosolyog Vész herceg, félreértve a mozdulatot.

- Nem. A démont.

Vész herceg a szemöldökét ráncolja. Arra számított, hogy Beranabus Artot fogja kérni tőle.

Én is arra számítottam.

Szeretnék ráüvölni a varázslóra, emlékeztetni őt az ígéretére. De tudom, hogy nem szabad megtennem. Veszedelmes helyen vagyunk, és igazán nincs sok esélyünk rá, hogy kikerüljünk innen. Bíznom kell Beranabusban. Hagynom kell, hadd cselekedjék belátása szerint. Csak akkor lépek közbe, ha végképp rákényszerülök.

- Hulla nem a csatlósod - folytatja Beranabus. - Nem vagy köteles megvédeni. Tudom, hogy menedéket nyújtottál neki, de arra kérlek, vond vissza ezt a kiváltságot tőle, és add ki nekünk. Veled nincs semmi baj. Add át nekünk Hullát, és rögtön elmegyünk. Szívességet teszel ezzel nekünk, amelyet majd viszonzunk kell.

- Az adósom leszel? - kérdezi Vész herceg, s vörös szeme felizzik.

- Igen.

- Csábító ajánlat - dorombolja a démonmester. - Hulla nagyon fontos lehet neked. Vajon miért? Átlagos, jelentéktelen démon.

Vész herceg nem tudja, hogy fel akarjuk kutatni a Kah-Gasht, így a dolog érthetetlen számára.

- Magántermészetű az ok, nem tartozik rád - feleli Beranabus. - Ahogy ránk sem tartozik, hogy voltaképpen miért adtál neki menedéket.

- Nem titok - nevet Vész herceg. - Azért, mert tett nekem egy szolgálatot. Elhozta a gyereket. - Lepillant Artra, majd gúnyosan rám néz.

Ebben a pillanatban megértem, hogy ő adott parancsot az öcsém elrablására. Hulla nem véletlenül kapta fel Artot - kifejezetten őt kereste!

Beranabus is erre a következtetésre jut. Már épp rákérdezne, de aztán meggondolja magát. Talán fél, hogy Vész herceg rájön, hogy a Kah-Gasht keressük. Nem hiszem, hogy a démonmester továbbra is kedélyesen társalogna velünk, ha tudná, hogy egy olyan fegyver után kutatunk, amellyel megsemmisíthetnénk őt és az összes többi démont.

- Szóval Hulla megtette, amit kértél, te pedig megjutalmaztad érte, vagy legalábbis ezt ígérted neki - mondja Beranabus. - Ezzel őt is a csatlósoddá tetted?

- Nem - válaszolja Vész herceg, mire Hulla gyors, aggodalmas pillantást vet rá. - De nem lenne helyes, ha elküldeném. Nem engedhetem meg, hogy megöld, legalábbis addig semmi esetre sem, amíg meg nem kapja, ami jár neki a szolgálataért, és ő maga el nem megy. De ez sok időbe telhet - nem köteles hamarabb elmenni innen, mint azt ő maga jónak látja.

- És ha megígérnénk, hogy nem öljük meg? - erősködik Beranabus. - Ha csak kérdéseket tennénk fel neki? Nem állítom, hogy nem fogjuk bántani, de szavamat adom, hogy nem hal meg.

Hulla halkan nyüszít, karján fenyegetően megnyúlnak a szőrszálak. (Most sem értem, hogyan képes hangot kiadni, amikor nincs szája.) Még szorosabban öleli magához Artot, mintegy figyelmeztetésül.

- Ne légy ostoba, sebes léptű barátom! - szól hozzá a legkevésbé sem barátságosan Vész herceg. - Ha bajt okozol a gyerekeknek, örök időnkig bűnhődni fogsz miatta.

Hulla mogorva képet vág, de lazít a szorításán. Vész herceg újra Beranabusra néz, ám előbb egy hosszú percig bámulja Nadiát. A lány szája egy pillanatra sem szűnik meg mozogni. A démonmester azt gondolhatja, hogy Nadia varázsigeje valamiféle csapda része.

- Akármilyen csábító is az ajánlat, egyetlen szívesség nem elegendő - folytatja. - Ennél több kell ahhoz, hogy átengedjem nektek Hullát.

- Például mi? - kérdezi feszülten Beranabus.

Vész herceg elgondolkodva ráncolja a homlokát, de mindez csak megtévesztés - pontosan tudja, mit fog kérni.

- Semmi értelme megígérned, hogy nem fogjátok megölni Hullát, mivel úgysem tudsz jótállni az ígéretedért. Ha kiszolgáltatam őt nektek, akkor anélkül kell tennem, hogy feltételeket szabnék.

- Ez nagyon is megfelel nekem - dörmögi Beranabus. Hullá dühében és félelmében reszketve feláll. Vész herceg ügyet sem vet rá.

- Életet életért cserében - suttogja a démonmester. -Odaadom neked Hullát, ha te is odaadod nekem az egyik kísérődet.

- Melyiket? - kérdezi szemrebbenés nélkül Beranabus. Cápa, Sharmila, Dervish és jómagam tátott szájjal meredünk rá - nem tudjuk elhinni, hogy ilyen könnyedén fel tudná áldozni bármelyikünket.

- Enyém a választás joga - morogja Vész herceg. - Csak annyit garantálhatok, hogy nem te leszel az. Mert különben nincs alku, és nyomban rátok uszítom a csatlósaimat, hogy mészároljanak le valamennyiőtöket.

Beranabus végignéz rajtunk. Pillantása kemény, de bal kezének alig észrevehető remegése elárulja, hogy nem olyan nyugodt, mint amilyennek látszik. Cápa állja a tekintetét - kész meghalni, ha a választás ráesik. De Sharmila, Dervish és én lesütjük a szemünket. Nem mintha számítana, egyetértünk-e vagy sem - Beranabus dönt, nem mi.

Nadia abbahagyja a kántálást. Megvető gúnnyal néz Beranabusra.

- Rajta, csináld! - mondja megvetően. - Ne tégy úgy, mintha bármi kétséged volna! Adj el minket! Ehhez igazán értesz.

Beranabus nyakán a düh vörös foltja jelenik meg, de nem válaszol Nadia szavaira. Ehelyett fél szemmel felsandít a démonoktól hemzsegető falakra.

- Rendszerben - szólal meg hirtelen.

Vész herceg nevetve nyújtja ki felénk egyik kezét.

- Ec-pec, kimehetsz...

- Az efféle játékok csak lealacsonyítanak! - csattan fel Beranabus. - Válassz!

- Jól van. - Vész herceg rám mutat.

Hányinger fog el. Itt fogok elpusztulni ebben a szörnyű világban, távol az otthonomtól. Izmaim menekülésre készen megfeszülnek, noha tudom, hogy a szökés reménytelen.

De a kéz továbbmozdul, és megállapodik valódi célpontján - *Nadián!*

- Hah! - kiált Beranabusra a lány, s e rövidke hangban benne van a varázsló iránt érzett minden megvetése.

Azután átrepül a termen. Vész herceg a levegőben kapja el. Átnyalábolja mind a nyolc karjával. Látom, amint Nadia szeme szorosan lezárul, szája becsukódik, arca eltorzul a félelemtől. Vakító fény villan. Eltakarom a szemem, amíg a káprázat el nem enyészik. Amikor újra odanézek, Vész herceget vér, apró húscsücsök, csontszilánkok és haj-csomók borítják - ennyi maradt szegény ragyás Nadia Moore-ból.

A kihívás

Képtelen vagyok elhinni, hogy ez megtörtént. Tudom, hogy meg *kellett* történnie - a bizonyíték belepi Vész herceg egész testét és póktrónusát -, mégsem vagyok képes felfogni. Nadia nem halhatott meg, és főleg nem ilyen szemvillanásnyi idő alatt, ilyen borzalmas halállal. Még a rémségek e torz világegyeteme sem lehet ennyire kegyetlen.

Miközben ez zakatol az agyamban, Hullá rikoltozva odalöki Artot Vész hercegnek, feliramodik a fal egy olyan részén, amelyet valamivel kevesebb démon lep el, s egy ablak felé menekül.

Vész herceg simán elkapja Artot, és vigyázva, hogy ne érjen a lyukhoz, amelyben a kígyók nyüzsögnek egymás he-gyén-hátán, a mellére öleli. Art zavartalanul kacarászik. Vész herceg fiútyent a falon nyüzsgő démonoknak. Azok az ablak köré sereglenek, és visszaterelik Hullát.

A démon egy pillanatig mérlegeli a harc lehetőségét, de aztán elengedi a falat alkotó pókhálót, és lepottyan a földre. Ahogy lekuporodik, a karját borító szőrszálak teljes hosszukban kinőnek. Dühös szemeket mereszt Vész hercegre, várja, mit lép a démonmester.

Vész herceg kuncog - hogy Artnak szól-e a nevetése, vagy Hullának, nem tudom. Aztán mond valamit, amit nem lehet érteni, nyilván valami démonnyelven beszél. Hullá vergődve és sziszegve elterül a földön. Vonaglik, közben a nyakához és az arcához kapkod. A falakat ellepő démonok nevetve visítoznak.

Ekkor a démonok keltette hangzavaron át valami különös, félelemmel vegyes örömkialtás harsán fel. Hullá abbahagyja a kínos vergődést, és felül. Újra meghallom a kiáltást, és ezúttal ráeszmélek, hogy Hullától ered. Megváltozott. Már van szája.

- Megkaptad, amit a szolgálataidért ígértem – mondja Vész herceg.

Hullá válaszképpen érthetetlen üvöltözésbe kezd.

- Ej, de mocskos a szád! - cöcög Vész herceg. - Örülök, hogy vendégeim többsége nem érti, amit mondasz, különben belepirulnának. Bocsáss meg, Beranabus! Efféle átkokat még ezen a világon sem volna szabad kimondani.

- Rosszabbakat is hallottam már - feleli Beranabus. - Többnyire olyan démonoktól, akiket megölni készültem.

Hullá elnémul. Figyelme Beranabus felé fordul, és gyanakodva méregeti. Beranabus fagyosan elmosolyodik.

- Ne aggódj! Ha őszintén válaszolsz a kérdéseimre - ami most, hogy már van szád, bizonyára sokkal könnyebb lesz -, nem öllek meg. Azt tanácsolom, hogy ne csinálj ribilliót! Persze harcolhatsz, ha akarsz, de mindketten tudjuk, hogy Vész herceg védelmét nélkülözve nem győzhetsz.

Hullá felborzolja a szőrét, és Vész hercegre néz. Mond valamit halkan, panaszosán. Vész herceg a fejét rázza.

- Nem. Megesküdtem, hogy adok neked szájat és hangot, és megígértem, hogy addig a pillanatig megvédelek. Jóhiszeműen jártam el. Semmi többel nem tartozom neked.

Hullá megvetően elvigyorodik, aztán a padlóra köp - jó hasznát veszi újonnan kapott szájának. Szembefordul Beranabusszal, visszahúzza a szőrszárait, és büszkén elindul, hogy bár gyűlölködve, ám sorsába beletörődve, megadja magát a varázslónak. Amikor odaér hozzá, Beranabus fél szemöldökét felvonva Vész hercegre néz.

- Menjetek! - mondja a démonmester, és intésére az ajtó körül tömörülő démonok szétrebbenek. Vész herceg mosolyog. Pillantása lesiklik Artra, majd rám villan. Tudja, hogy ezzel még nincs vége, még újabb hitvány örömek várnak rá.

Beranabus elindul az ajtó felé.

- Várj! - kiáltok rá. - Mi lesz Arttal?

Cápa, Sharmila és Dervish nem mozdul. Akárcsak én, ők is emlékeznek a varázsló ígéretére, s most kérdően néznek rá.

- Nem tehetünk semmit - közli Beranabus, és hátra sem néz.

- De hiszen azt mondtad... - fakadok ki.

- Akkor még nem tudtam, hogy Vész herceg adott utasítást a gyerek elrablására - csattan fel Beranabus. - Azt gondoltam, ha még él, csak el kell vennünk Hullától. De most már a démonmester játékszere. Számunkra elveszett. Törődj bele!

- Te kis csupafog! - gügyögi Vész herceg, és feldobja Artot a levegőbe. Vörös szeme résnyire szűkül, szürke fogait kivillantja. - És mi lesz, ha én harapok, Art?

- Hagyd békén! - kiáltom torkomszakadtából. Lépek egyet Vész herceg felé. Megtorpanok. Visszanézek Beranabusra, szeretném, ha visszarendelne. De ő a fejét sem fordítja hátra.

Ahogy ott tétovázom - mivel meg akarom menteni Artot, de közben tudom, hogy halál fia vagyok, ha egymagám szembeszállók Vész herceggel -, Dervish odalép mellém.

- Veled vagyok - mondja halkan.

A szemem megtelik a hála könnyeivel.

- Örültség - veti oda Cápa, a másik oldalra állva -, de hogy tudnék magára hagyni két kölyköt?

Rámosolygok a kiszolgált katonára, majd reménykedően Sharmilára nézek. Ő az alsó ajkába harap, és merőn bámul Beranabusra, aki megfordul, és kifejezéstelen arccal fürkészh bennünket. Sharmila elbizonytalanodik, már-már elmosolyodik, de aztán megrázza a fejét.

- Sajnálom - suttogja. - Reménytelen. Az első, amit tanítványként megtanulunk, az, hogy ne dobjuk el az életünket. Csak azt a csatát szabad megvívunk, amelyben győzhetünk.

- Gyáva - mordul fel Cápá.

- Nem az - ellenkezik Dervish. - Csak ésszerűen dönt.

Vész herceg sugárzó arccal néz ránk. Tetszik neki a jelenet.

- Milyen bátor fiúk! - dörmögi, és óvatosan, nehogy Art megharapja, megcsiklandozza az állat.

- Ezt nem engedem meg - közli Beranabus. - Szükségem van rátok. Különösen Kernelre.

- Pár perce még minden további nélkül feláldoztatd volna bármelyikünket - emlékezteti Cápá.

- De most megkaptam, amiért jöttünk: Hullát. Nem hagyom, hogy fölöslegesen lemészároltassátok magatokat. Kényszeríthetlek rá, hogy velem jöjjetek.

- Én egyedül csak Artért jöttem ide - jelentem ki. - Semmi értelme, hogy megpróbáljon elvinni innen. Ha sikerülne is, nem érne el vele semmit. Soha többé nem nyitnék ki egy ablakot sem, legföljebb olyat, amelyik megint csak ide nyílik. Próbálja ki, győződjön meg róla, hogy blöffölök-e.

Beranabus sóhajt, és Vész hercegre sandít.

- Megalkudhatunk a gyerek dolgában?

- Talán - feleli nyájasan Vész herceg. - De nem biztos hogy akarok. Ez így sokkal érdekesebb. Alig várom, hogy lássam, tényleg sorsukra hagyod-e őket, vagy esetleg te és Mukherdzsi kisasszony is maradtok, és vállalkoztok a küzdelemre.

- Erről szó sem lehet - szögezi le Beranabus.

- Biztos vagy benne?

- Igen.

- Akkor ti ketten nem szerepelhettek semmiféle megállapodásban - közli Vész herceg, és figyelme ismét felém fordul. Gyöngéden megsimogatja Art fejét, és gügyög hozzá. Vigyorog, a szeme gonoszul csillog. - Mennyire szereted a kisöcsédet, Cornelius?

- Nem eléggé ahhoz, hogy ömiatta hagyjam magam megöletni veled - válaszolom Nadiára gondolva.

- Nem adnád oda az életedet azért, hogy megmentsd az övét? - kérdezi meglepetten.

- Kockára tenni hajlandó volnék, de eldobni nem.

- Érdekes - biggyeszi el a száját Vész herceg, majd kisvártatva elkiáltja magát: - Véna!

Egy kutya formájú démon csúszik le az egyik falról. Úgy néz ki, mint egy krokodilfejű fekete labrador, a mancsai helyén finom női kezekkel. A gazdájához üget, és a pókot formázó trónus lábához ülve vár.

- A Táblát - mondja Vész herceg, mire a démon kivágtat a teremből.

Csendben várjuk, hogy a Vénának nevezett démon visszatérjen azzal, amiért Vész herceg elküldte. Artot figyelem, aki a démonmester karjában játszadozik, és arra gondolok, bárcsak hozzá hasonlóan én sem lennék tudatában a veszélynek. Miközben ezen gondolkozom, agyam visszajátssza mindazt, ami eddig elhangzott.

- Miért loptad el Artot? - kérdezem összehúzott szemöldökkel.

- Nem én voltam - feleli Vész herceg. - Hullá hozta ide.

- Te utasítottad rá. Te bérelted fel. Miért? Így akartál eljutni hozzám? Tudsz a képességemről?

- Miféle képességedről? - kérdezi.

- Vigyázz! - figyelmeztet Beranabus. - Ne mondd neki semmit magadról!

- Szóval nem azért történt, mert kellett neked? - faggatózom tovább.

- Nem - válaszolja Vész herceg. - Emlékeztem rád a korábbi találkozásunk nyomán, de...

- Ti már találkoztatok? - vág közbe elképedve Beranabus.

- Cornelius és én régi jó ismerősök vagyunk - feleli Vész herceg, és rám mosolyog. - Sejtettem, hogy keresni fogod az öcsédet, de arra számítottam, hogy útközben elpusztulsz. Akkor még nem voltál számomra érdekes - nem úgy, mint most.

- Nem valami csapda volt?

- Miért vesződnék azzal, hogy csapdát állítsak egy fiúnak, akit alig ismerek? - nevet Vész herceg. - Ez a te képességed nagyon különleges dolog lehet, ha azt hiszed, hogy...

- Kernel! - rivall rám Beranabus.

Csendre intem őt, tudtára adva, hogy nem vagyok hülye, vigyázok.

- Miért? - kérdezem újra. - Miért loptad el Artot?

Vész herceg elbizakodottan mosolyog.

- A válasz abban a partiban van elrejtve, amelyet terveim szerint engedek neked lejátszani. Feltéve, hogy hajlandó vagy rá. Lám, már itt is van Véna. Kezdhetjük!

Körülnézek, és látom, hogy a krokodilkutya a szájában egy sakktáblával tart a gazdája felé. A tábla nem túl vastag, üvegből vagy kristályból készült. Amikor Beranabus meglátja, a szeme elkerekedik. Elindul Véna felé, mintha el akarná venni tőle, aztán megáll, és szemét összehúzza Vész hercegre néz.

- Ez az...?

- Igen. A Tábla. Az eredeti.

- Úgy tudtam, örökre eltűnt valahol a föld mélyén.
- Nem. Megmentettem.
- Nem tudok sakkozni - közlöm Vész herceggel. - Ismerek néhány szabályt, de mindet nem.
- Rendben van - feleli Vész herceg. A trónjáról lelebegve elveszi Vénától a Táblát, és letörölgeti róla a nyálat meg az egyéb váladékot. Szelíd mosollyal nézi a fekete-fehér négyezőket, majd azt mondja: - Ez nem közönséges sakktábla. A legelső készlet, amelyet azok az ősi lények adtak át az embereknek, akik a csillagokból érkeztek a Földre. Nagyobb dolgokra tervezték, mint csupán sakkozásra, és amióta megfejtettem a titkait, többé nem játszom rajta. A Tábla alkalmasabb más játékokra. Harcra.

- Nem értem - ráncolom a homlokom. Vész herceg leteszi a Táblát a földre.
- Itt az időhöz hasonlóan a méret is más, mint a te világodban. Itt egy tárgy lehet egyszerre hatalmas és mikroszkopikus méretű. A Tábla ránézésre kicsi, de belül roppant tágas. Világegyetemek bő választéka rejtőzik benne, s ezekbe bele tudom helyezni a lelketed hú barátaidéval együtt. Fizikai természetű kijárata nincs. Csak az igazság vezethet ki belőle. - A magasba emeli három karját. - Egy démontolvaj nyomát kutatva érkeztek ide. Mivel hárman vagytok, három esélyt adok neked, hogy megtaláld a tolvajt a Tábla belsejében, és megnevezd őt. Ha megteszed, visszakapod az öcsédet, és hazaviheted, ha ez a kívánságod. Ha nem, életed végéig a Tábla foglya maradsz - és ez egy hosszú, lassan eltelő, borzalmas élet lesz, Cornelius. Elképzelhetetlenül sötét és nyomorúságos élet.

- Nem - sziszegi Beranabus. - Ezt nem kívánhatod tőle. Hiszen csak egy kisfiú.
- Csend! - harsogja Vész herceg. - Volt rá esélyed, hogy részt vegyél a játszmában. Most hallgass, mint a többi kívülálló!

Zavartan bámulok a démonmesterre.

- Nem értem. Tudom, hogy ki a tolvaj. Már megtaláltam. Hullá az.

Vész herceg vállat von.

- Ha te és a társaid elfogadjátok az ajánlatomat, elválasztom a lelketekét a testetektől - fájdalommentes eljárással -, és bezárom a Táblába. Fel kell kutatnotok a démontolvajt, éppúgy, ahogy itt is tettétek. Három lehetőséget kapsz, hogy megtaláld és néven nevezd őt. Az időt nem szabom meg, de ha mindhárom alkalommal tévesen nevezed meg a tolvajt, a lelketek a Tábla foglya marad. Életek hátralévő részét ott kell leélnetek, márpedig az az élet a ti időtök szerint számolva több száz, de lehet, hogy több ezer évig fog tartani.

Elhallgat, és várja a választomat.

Még mindig nem tudom, tulajdonképpen mik a szabályok. Miért neveznék meg tolvajként egy másik démont, amikor tudom, hogy Hullá az? Hacsak nem álcázták magukat többen is Hullának, és nekem meg kell találnom az igazit a hamisak között.

- Mit gondoltok? - kérdezem Dervishtől és Cápától.

- Kell majd harcolnunk is? - tudakolja Cápa Vész hercegtől.

- Ó, igen - feleli nagy élvezettel Vész herceg.

- Meg is halhatunk? - vonja össze Dervish a szemöldökét. - Úgy értem, ha nincs valóságos testünk...

- Noha el fogom választani a lelketeket a testetektől, a mostani külsőtöket megtartva fogtok belépni a Táblába -magyarázza Vész herceg. - Ha a játszma során megölnek benneteket, szertefoszlik az ideiglenes testetek, és a lelketek a hatalmamba kerül.

Cápa vállat von.

- Nem nagyon értem ezt a dolgot, de veled tartok.

- Én is - jelenti ki Dervish.

Rájuk mosolygok, majd szembefordulok Vész herceggel.

- Oké. Megcsináljuk. De adja szavát, hogy...

Nem jutok tovább. Vész herceg nyers, parancsoló hangon elhadar egy varázsigét. Pókhálók hullanak alá a meny-nyezetről, és ránk csavarodnak. Megpróbálunk szabadulni tőlük, de akkor hirtelen lángra kapnak. Égő fájdalmat érzek. Látom, amint leolvad rólam a testem. Sikoltani próbálok. Szememre vörös fátyol ereszkedik. És ebben a pillanatban eltűnik a várkastély, s vele együtt a démonok és az egész világ.

Elképesztő útvesztő

Sötétség. Csend. Összegömbölyödve fekszem, két kezemmel próbálom védeni az arcomat a sistergő pókhálóktól. Aztán ráeszmélek, hogy nem égek. Nem érzek fájdalmat. Ellazítom a kezemet, s miközben felülök, félresöpöröm az arcomból a pókhálókat.

Nem látok semmit. Áthatolhatatlan sötétség vesz körül. Kinyújtom mindkét kezem, de sehol semmi.

- Hahó! - kiáltom, és várom, hogy Cápa vagy Dervish feleljen.

Nem jön válasz.

Felállók, előrenyújtom a kezemet, és elindulok. Magamban számolom a lépteimet. Tíz. Tizenöt. Húsz. Ötven. Száz. A százharmincadik lépésnél bal kezem valami puhát, ragadósat érint. Megállók, ujjaimmal kitapogatom. Pókhálófál. Megpróbálom szétszakítani, de a szálak nem engednek.

- Dervish! - kiáltom. - Cápa!

Semmi válasz. Még visszhang sincs. Csak a néma csönd.

*

Fél kezemet a pókhálófalon tartva lépkedek tovább. Pár perc múlva újabb falhoz érek, amely elállja az utamat. Jobbra fordulok, és az új fal mentén megyek tovább. Mindössze tizenkét lépést teszek, amikor megint falba ütközöm. Ezek szerint egy nagyon hosszú, keskeny szobában vagy valamiféle folyosón lehetek. A fal mentén visszaindulok arra, amerről jöttem, és minden erőmmel azon vagyok, hogy ne essek pánikba.

Hatvankét lépést teszek, amikor az út elkanyarodik balra. Ezután hosszú szakasz következik, miközben a fal enyhén görbül. Megérkezem egy másik terem vagy folyosó bejáratához. Bal kezemet mindvégig a falon tartva befordulok. Huszonkét lépés után újabb kanyarhoz érek. Követem a balra, ívben meghajló falat, aztán hirtelen megállók. Eszembe jut valami.

Leengedem a kezemet, elcsoszogok tizenkét lépést jobbra, és rátalálok a szemközti falra. Megyek tovább egyenesen előre, ezúttal jobb kezemmel tapogatva ki az utat. Teszek harminchat lépést, aztán megállók. Balra fordulok. Megyek tovább, előre. Tíz lépés... tizenkettő... húsz.

Megállók, halvány mosoly jelenik meg az arcomon. Tudom már, hol vagyok. Egy útvesztőben.

Pár pillanat, és a mosoly lehervad az arcomról - nem tudhatom, milyen nagy ez a labirintus, sem azt, hogy merre lehet a kijárata. Vajon van-e egyáltalán kijárata? Gyanítom, csak egyetlen mód van rá, hogy ezt megtudjam. Kezemet a falra téve ismét megindulok előre, egyre beljebb és beljebb a koromsötét, démoni útvesztőbe.

*

Fejben feltérképezem a labirintust. Órák óta bolyonghatok benne. Megpróbálom megjegyezni az összes kanyart és fordulót, s hogy hány lépést tettem meg köztük. Ha a számokra összpontosítok, kevésbé aggódom a sötétség, a csend és amiatt, hogy teljesen egyedül vagyok, sejtelmem sincs, hol...

A sötétség.

Meglepetésemben lecövekelek. Csak most jövök rá, miért érzem olyan nyugtalanítónak ezt a sötétséget. Sehol egyetlen fényfolt! Életemben először tapasztalom meg a sötétséget úgy, ahogy mások. A fények, amelyek egész életemben velem voltak, amelyekkel ablakokat nyitottam univerzumok és világok között - eltűntek.

Villámként hasít belém a félelmetes gondolat - lehet, hogy megvakultam! Talán attól ilyen teljes ez a sötétség. Lehet, hogy Vész herceg kiégette a szememet, és itt valójában fényes nappal van!

Heves szívdobogás jön rám. Elgyengül a lábam. Életem végéig itt kell bolyonganom ebben az útvesztőben, vaksötétben, barátok nélkül... Lehet, hogy erre gondolt Vész herceg, amikor azt mondta, hogy meg kell találnom és néven neveznem a démonoltvajt. Talán ezért mosolygott olyan önelégülten. Tudta, hogy vakon semmi esélyem nem lesz, hogy felismerjem Hullát. Becsapott! Megfosztott a szemem világától! Száműzött az örök sötétség e labirintusába!

Hangosan felnyögök. Reményem elszáll, az útvesztő térképe szertefoszlik az agyamban. Hallgatnom kellett volna Beranabusra. Miből gondoltam, hogy tisztességes alkut köthetek egy démonnal? Érzem, hogy lassan elhatalmasodik rajtam a hisztéria. A téboly agyamba vájja karmait, és mind följebb és följebb tornássza magát a felszín felé.

Varázslat - suttogja egy belső hang. - *Teremts varázslattal világosságot! Akkor majd megtudod, vak vagy-e, vagy sem.*

- Nem tudom, hogyan kell - nyüszítem.

Itt az alkalom, hogy megtanuld - közli a hang szárazon.

Lassan bölintok. Igaza van a hangnak. Semmi értelme kiakadni, amikor lehet, hogy a szemem tökéletesen ép. Figyelmemet a varázslatra összpontosítom. A harcban nem vagyok valami jó, lássuk hát, hogyan boldogulok más területeken.

Elképzelek egy kis fénylabdát, nem túl fényeset, olyasmit, mint amilyen a villanykörte az otthoni kislámpámban. Egy egyszerű kis fénygömb - ez igazán nem lehet túl merész kívánság.

De az. Képtelen vagyok megidézni. Vagy lehet, hogy sikerült, csak nem látom.

Nem - mondja a hang. - *Tudnád, ha megcsináltad volna. Nem lett világos.*

- Ezek szerint nem tudom, hogy vak vagyok-e, vagy sem. Ámbár nem hiszem, hogy sokat számítana. Ha továbbra is ilyen sötét lesz, akár vak is lehetek.

A hang nem siet a válasszal. Aztán, mintha egy gyengeelméjűhöz beszélne, azt kérdezi: *emlékszel a sakktablára?*

- Mi van vele?

Voltak rajta fekete négyzetek és fehér négyzetek. Ha azok a négyzetek megegyeznek a Tábla belsejében lévő világokkal...

- ...akkor az útvesztő egyik fele sötét, a másik fele világos! - kiáltom.

Pontosan. Úgyhogy semmi mást nem kell tenned, mint utat találni egy fehér négyzethez. Ott majd újra látni fogsz.

- Hacsak nem vagyok máris egy fehér négyzeten, és azért nem tudok róla, mert vak vagyok - kötöm az ebet a karóhoz.

Menj már! - rivall rám a hang.

*

Botorkálva járom a labirintust. Már feladtam, hogy megjegyezzem az útvonalamat. Túl nagy ez a térkép így, toll és papír (és világosság) nélkül. Kénytelen vagyok menni és menni, s közben reménykedni, hogy a (vak)szerencse révén megtalálom a kijáratot.

A démonmester várkastélya jár a fejemben, és hogy milyen ismerősnek tűnt. Töprengek, vajon láttam-e akkor, amikor először léptem át az ablakon a Démonvilágba. Erős a gyanúm, hogy igen, különösen mivel Vész herceget is láttam már korábban.

Továbbra sem emlékszem semmire abból a kis kirándulásból. Megint megpróbálom felidézni, mi történhetett, miután eltűntem a szobámból, hová mentem, ha Vész herceg világába léptem át. De hiába, nem emlékszem semmire.

Ahogy arra az éjszakára gondolok, eszembe jut, milyen magányos voltam. A fényfoltok nélkül megint magányosnak érzem magam, mint Art érkezése előtt. Gyűlöltem egyke lenni, miután Annabella meghalt. Azt hiszem, nemcsak azért kockáztatok oly sokat az öcsémért, mert szeretem, hanem mert félek, hogy egyedül maradok. Ő az egyetlen igazi barátom.

Azon kapom magam, hogy a városból való elköltözésünk jár a fejemben. Apa a földre ültetett, a hátsó ülés elé, a kezembe nyomta Artot, letakart bennünket egy pléddel, s azt mondta, játsszuk azt, hogy el kell bújunk. Anyán látszott, hogy aggódik. „Vigyázz az öcsédre, Kernel! Véd meg őt!”

Aztán bevillan Art képe, amint Sally házában az üveggolyókkal játszik. Ahogy fölemeli őket, s a golyók a szeme előtt csillognak. Akkor olyan érzésem volt, hogy valami gonosz szellem szállta meg. Ez amolyan látomás lehetett arról, ami be fog következni. Ha Art Vész hercegnél marad, és a démonmester életben hagyja, vajon úgy fogja fölnevelni, mintha ő is a csatlós lenne? Felruházza gonosz hatalommal? Gyilkos szörnyeteget nevel majd belőle?

A golyók azóta is a zsebemben lapulnak. Kiveszem az egyiket, hogy valami mást is érintsek, ne csak a pókhálófalat. Az ujjaim között görgetem, vigyázva, nehogy elejtsem. Segít megnyugodni. Kár, hogy nem látok. Ha volna némi fény, játszhatnék a golyókkal.

Ahogy ezt végiggondolom, érzem, hogy varázserő áramlik az ujjaimon át a golyóba - és fényleni kezd! Halvány narancssárga fényt áraszt. Elakadó lélegzettel kulcsolom köré az ujjaimat. Halálra rémit a gondolat, hogy az agyam káprázatot űz velem, és a végén csalódnom kell.

Kimeredt szemmel nézek oda, ahol, úgy képzelem, a kezemnek lennie kell. Hagyom, hogy ujjaim lassan ellazuljanak - és hirtelen fény villan a rések között! Megkönnyebbült sóhajjal fölemelem a kezem, és még több varázserőt juttatok a golyóba. A fellobbanó fény elvakít, be kell csuknom a szemem. Visszafogom valamelyest varázserőmet, majd lassan kinyitom a szememet, de nem nézek egyenesen a golyóra.

Látok! Nyilván mindvégig a labirintus fekete négyzögében bolyongtam, ahogy azt a belső hang sugallta. Nem mintha a látvány különösképpen megérné. Mindössze a pókhálóból szőtt falakat és padlót látom. Néhány méterre fölöttem húzódik a mennyezet: átláthatatlan, fekete pókhálók szövedéke.

Halvány mosollyal nézem a fényt árasztó narancssárga üveggolyót - nem hittem volna, hogy egyszer még ilyen hálás leszek neki. Végére is hány ember mondhatja el, hogy az életét egy üveggolyónak köszönheti!

Aztán ráébredek, hogy nem állhatok itt egész nap, áhítattal bámulva egy üveggolyót, mint valami műtárgyat, úgyhogy leengedem a kezemet, s a golyót magam elé tartva - hogy megvilágítsam az utat - indulok tovább, hogy átküzdjem magam e végtelennek tűnő labirintuson.

*

Nem sokkal később. Miközben a keskeny úton lépdelek, valahonnan előlről, s kissé balról, hangot hallok. Megállok, feszülten hallgatózom. Pár pillanatig csend van. De aztán megint meghallom - mintha szakadna, repedne valami, s utána halk kuncogás következik.

Óvatosan, a narancssárga fény erejét csökkentve közelítek a hanghoz. Mérlegelem, nem kellene-e teljesen kioltanom, de akkor nemcsak a sarkon túl lévő valaki, vagy valamiféle lény nem látna engem - én sem látnám őt.

A sarokhoz érve megállók. Fülelek. Megint hallok a szakítás-repesztés neszeit. És a kuncogást. Felmerül bennem, hogy elkialtóm Dervish vagy Cápa nevét. Aztán elvetem az ötletet - sohasem hallottam, hogy Dervish vagy Cápa így kuncogott volna.

Marokra fogom a golyót, hogy a fénye fölfelé irányuljon. Kilépek a sarok mögül.

Tölem négy-öt méterre jobbra, a fal tövében megpillantok egy pici alakot. Egy kisbaba ül ott. A fal pókhálóját rángatja, és marokszám gyömszőli a szájába.

- *Art!* - kiáltom, s széttáruló ujjaim között fényesen felragyog a golyó.

A baba hátrapenderül - persze hogy nem az öcsém az. Már akkor tudtam, amikor a kiáltás elhagyta a számát. Nagyjából akkora, mint Art, de zöld, a haja helyén tetvek nyüzsögnek, szeme között tűz lobog, tenyerében apró szájak tátognak - az első démon, amelyet Vész herceg világába érkezve megpillantottam.

A pokol porontya kiköpi a szájában lévő pókhálógubancot, és rám sziszeg. Vasvillaszemekkel nézek vissza rá - gyűlölöm, amiért nem ő Art, amiért reményt ébresztett bennem, hogy aztán megfosszon tőle. Nem félek. Jóllehet nem vagyok valami harcias alkat, bízom benne, hogy el tudnék bánni vele. Egyszer már elfutott, s ebből arra következtetek, hogy nem tartozik a legbátrabb démonok közé.

- Gyere ide! - mordulok rá. Azzal a gondolattal lépek közelebb a sátánkölökhöz, hogy ő talán ismeri a kivezető utat. A démon rám vicsorog, és ő is fenyegetően lép egyet felém. De aztán elbizonytalanodva körülpillant, és futásnak ered.

Gonosz vigyor ül ki az arcomra. Torkig vagyok a jámbor Kernel Fleckkel, aki nem tud magára vigyázni. Eljött a leszámolás órája. Vad csatakiáltást hallatva üldözőbe veszem a démont.

*

Az izgalom vakmerővé tesz: a démon nyomát követve végigszágulok a labirintuson. A sarkokhoz közeledve még csak nem is lassítok, s így nemegyszer nekimegyek a pókhálófalnak: másodpercekre foglyul ejtenek a ragadós szálak, de mindig sikerül kiszakítanom magam. A sátánkölök visongva menekül. Ez még inkább arra sarkall, hogy elkapjam. Már nem vagyok magányos, sem bizonytalan. Vadász vagyok, üldöző.

Egyszer-kétszer ő is nekiszalad a falnak, és odaragad, s ilyenkor kis híján utolérem. De mindig kiszabadul, és elmenekül. Már csupa pókháló a háta, a válla. Engem is teljesen beborít, de nem állok meg, hogy lesöpörjem magamról a szálakat.

Hirtelen eltűnik jobbra, egy forduló mögött. Amikor bekanyarodom, látom, hogy egy kivételesen hosszú útszakasz nyílt meg előttünk, s a végén... *világosság!* Még túl korai lenne kijelenteni, hogy nappali világosság-e, vagy egy tűz fénye. Lehet, hogy valami démon árasztja. Ennek ellenére lélekszakadva rohanok, már nem is annyira a sátánkölök után, mint inkább a fény felé, hogy végre magam mögött hagyhassam a sötétséget.

*

Majdnem az út végére értem. Már látom, hogy a fény felülről jön, még hozzá széles elterülő, tompa, sárgás világosság.

A pokol porontya kiszáguld a labirintusból, és balra eltűnik a szemem elől. Pár pillanattal később magam is megérkezem a kijáráshoz. Mielőtt kilépnék, megállók - hátha csapda. Hagyom kihunyni a golyó fényét, aztán visszateszem a zsebembe. Most, hogy megálltam, megint elfog az idegesség. Végül óvatosan kimerészkedem.

Sziklás táj. Dombok és halmok sokasága, köztük sok helyütt gőz tör fel a földből. Tömény kénbűz tölti be a levegőt. A közelben lávapatak fortyog. Megismerem, mert jártam múzeumokban, és videón is láttam vulkánkitöréseket. A forrását nem látom, de nem lehet messze, mivel a cseppfolyós láva vörösen izzik, és sebesen iramlík tova a medrében.

Észreveszem a sátánkölököt. A folyó felé fut. Szeretnék alaposabban körülnézni, de nem lankadhat a figyelmem, folytatnom kell az üldözést. A démon talán tudja, hol van Dervish és Cápa, vagy Hullá. Még az is lehet, hogy ő maga Hullá, csak álcázza magát!

A kölyök a lávafolyóhoz ér, s ott megáll. Megfordul, és rám néz. Fejét hátravetve még vadabb visítozásba kezd. Miközben egyre közelebb jutok hozzá, azt mérlegelem, vajon balra vagy jobbra rohan-e tovább.

Abbahagyja a visítást, és dühtől villogó szemmel bámul rám. Úgy néz, mintha meg akarna támadni, de aztán legnagyobb elképedésemre tesz egy lépést hátrafelé, bele a lávafolyóba. Gőz csap ki a lábából, s pár pillanat múlva lángra is kap! A sátánkölök azonban csak nevet, ráfúj a lángokra, mire azok kialszanak. Vigyorogva néz rám, s közben átugrál a tizenkét-tizenöt méter széles folyón, ki a túlsó partra, ahonnan már csak a feje búbja látszik.

Megállók a lávafolyó partján. Perzselő a forrás. Érzem, hogy kivörösödik tőle a bőröm. Varázslathoz folyamodom, hogy lehűtsem, de még így is nehéz elviselni. Elbizonytalanodva bámulom a lávát. Ha a sátánkölök át tudta ugrani, talán én is képes vagyok rá. De ha mégsem? Ha cserbenhagy a varázserőm? Ha a dolog rosszul sült el, végem van! Elég a testem, és Vész herceg foglyul ejti a lelkemet.

Megpróbálom összeszedni a bátorságomat. Jobbra-balra nézek, hátha más módon is át lehet kelni a folyón - például egy hídon -, de sehol semmi. Mindkét irányban, amerre ellátok, csak a lávafolyó, semmi más.

Ahogy ott nézelődöm, a tekintetem az égboltra siklik. Csakhogy égbolt helyett Vész herceg baljós arcát látom odafenn! Olyan hatalmas, hogy betölti a teljes látóteremet. Nevet, ámbar a hangját nem hallom. Elszörnyedve nézem óriási vörös szemét, bőrének pórúsait és repedéseit, amelyek ebben a nagyításban holdkráterekre emlékeztetnek. E pillanatban eltűnik, és Beranabus arca jelenik meg. Ebből a szögből nézve majdnem olyan csúf, mint Vész herceg.

A varázsló valamit kiabál nekem, és faltörökös-méretű mutatóujjával mutogat hozzám. Beletelik egy kis időbe, mire ráeszmélek, hogy mögém mutogat - figyelmeztetni akar! Védekezően hátrapördülök, de már késő. Látom, hogy egy ormótlan, vörös testű, szárnyas démon csap le rám a magasból. Lebukom, de a démon tökéletes pontossággal számította ki a röptét. Nagy erővel telibe találja a mellkasomat, és hanyatt lök - bele a lávafolyóba.

Golyóvarázs

Égető forróság. Üvöltve, csapkodva, ide-oda hánykolódva próbálok a felszínre evickélni. Alámerülök a zubogó folyadékban, amely megtölti a számat, az orromat, a fületem, leégeti az ajkamat, a fülcimpámat, leperzseli a szemhéjamat, kikezdi szemgolyóm kocsonyás gömbjét.

Kibukkanok. Lávát köpködök. Sístergő nyelvvél, összeszűkülűt torokkal, az iszonyattól tágra meredt szemmel sikoltok fel. Meg sem próbálom varázslattal védeni magam. Eluralkodik rajtam a pánik. Tehetetlen vagyok. Magával sodor a folyó. Elvesztem.

Süllyedek. Önkéntelenül taposni kezdek, mint amikor a vízfelszín fölött akarom tartani a fejemet. Levegő után kapkodok. Érzem, hogy leégnek a lábujjaim, és a láva keresztülrágja magát a hasfalamon. Még pár másodperc, és mindennek vége. Néhány hús- és csontfoszlány leszek a folyó felszínén - aztán semmi.

Kiáltást hallok balról, de nem tudok odanézni. Egyre lejjebb süllyedek. Már nincs alsó lábszáram, amivel rúgni tudnék. Ujjaimon a hús alól kilátszanak a csontok. Nyakamon, mint az égő papír, felkunkorodik a bőr.

Ekkor kezek kulcsolódnak mellkasom maradványa köré, és kiemelnek a lávából. Szemhéját vesztett szemem csak elmosódott képet lát. Egy női arc homályos, eltorzított vonásait. Ordítva magyaráz, de a fülem tele van lávával. Nem hallom, mit kiabál.

Kihúzza a folyóból azt, ami megmaradt belőlem, kirohan velem a partra, és ledob a kemény, hideg földre. Maga is mellém zuhan, lábfeje, lábszára lángokban áll. Kezével csapkodja a lángokat, aztán megáll, nézi mereven, majd varázserővel eloltja őket.

Testem bugyborékolva, pezsegeve mállik szét mellette, a láva egyre beljebb olvad a húsomba. Miután a nő sorra eloltogatja a testén lobogó lángokat, rám fordítja a figyelmét. Varázsszavakat kiált, és közben ide-oda lengeti fölöttem a kezét. A láva cuppogva fröccsen le rólam, valósággal kirobban az oromból, a számból és a fülemből. Hihetetlenül jólesik újra lélegeznem, és végre hangosan belesírnom a világba minden szenvedésemet.

- Kernel! - ordítja a nő. - Segítened kell! Túlságosan súlyosak a sérüléseid, egyedül nem tudlak helyrehozni.

Képtelen vagyok megszólalni, csak tátogok, mint a partra vetett hal. Soha nem hittem volna, hogy ennyi fájdalmat élhet át az ember a halála előtt. A nő újabb varázsigéket mormol. Hűvös hullám csap át rajtam. Elzsibbadok tőle, s valamelyest enyhülnek a kínjaim. Visszatérek a fájdalom keltette örület határáról. Abba hagyom a vad sikoltozást, és fejemet a földre fektetve halkan nyöszörgök.

- Használd a varázserődet! - unszol a nő. - Segíts magadon! Növessz új húst ott, ahol a régi elégett! Pokolian fog fájni, de meg kell tenned.

Meg akarom mondani neki, hogy túlságosan gyenge vagyok, és nem ismerem a varázsigéket, de elégték a hangszálaim, elégett a szám, nem tudom megformálni a szavakat. Ingerülten igyekszem ellátni sérüléseimet, hogy közölhessem vele, nekem már végem. Varázserő áramlik a megcélzott részekre, és parancsomra a sejtek egymáshoz forrnak. Amikor ismét van szám, habár véres és sajog, de működőképes, nyomban siránkozni kezdek. Aztán ráeszmélek - a pusztá tény, hogy *tudok* siránkozni, bizonyítja, hogy megvan bennem az önmagam meggyógyításához elegendő erő. Így aztán nyafogás helyett kezelésbe veszem csúffá tett testemet.

Jó néhány perc beletelik, és pontosan úgy fáj, ahogyan a nő előre megmondta, de a végén csaknem teljesen felépülök. Igaz, hogy a testem a forróságtól megpörkölődött, megfeketedett, tele van gyulladt rózsaszínben csillogó foltokkal ott, ahol vadonatúj húst kellett növesztenem, forradásokkal, érzékeny sebhelyekkel, mint... nos, mint egy olyan ember teste, aki folyékony lávába esett! De élek, és többé-kevésbé egy darabban vagyok.

Fájdalmas mosollyal föltekintek, hogy megköszönjem a nőnek, hogy megmentett. Arra számítok, hogy Sharmila az -úgy látszik, nem bírta tétlenül végignézni, hogy meghalok, inkább belépett a Táblába, csak hogy kimentsen -, ám az arc, melyre új szemem részegeződik, sokkal fiatalabb és sápadtabb, mint az indiai asszonyé. De ugyanolyan ismerős.

- *Nadia!* - kapkodok levegő után.

Haragos, egyszersmind gyanakvó arccal mered rám.

- Számíthattál volna rá, hogy meg fognak támadni. Túl könnyen estél áldozatul. Megérdemelted volna, hogy sorsodra hagyjalak.

- De hiszen te meghaltál! - kiáltom.

- Akkor most egy szellemmel beszélgetsz - neveti el magát. Feláll, és elnéz a távolba. - Dervish már úton van. Elvezettem hozzád, amikor megéreztem, hogy beleesel a lávába. - Azzal elindul.

- Várj! Nem értem! Láttalak meghalni. Hogyhogy most mégis itt vagy?

Tétovázik, aztán fölnéz. Követem a pillantását, s látom, hogy az égbolt párába burkolózik, eltakarva előlem Vész herceg és Beranabus arcát.

- Nem szabad megmondanod neki - mondja halkan.

- Kinek? Mit? - nézek rá zavartan.

- Beranabusnak. Hogy élek. - A szemembe néz, de tekintete hideg és élettelen. - Elegem lett, Kernel. Úgy bánt velem, mint valami söpredékkal. Kihasznlált. Nem voltam szabad, nem volt beleszólásom a saját életembe. Úgy döntöttem hát, hogy elhagyom, és elmegyek oda, ahol megbecsülnek, és elismerik a munkámat.

- Úgy érted...? - Nem tudom rászánni magam, hogy kimondjam.

- Elszegődtem Vész hercegehez - suttogja. - Titokban beszéltem vele, amikor megérkeztünk a kastélyához. Elmondtam neki, milyen képességem van. Megígértem, hogy őt fogom szolgálni, ha engedélyez nekem valamennyi szabadidőt.

- De hiszen az egy démon! - kiáltom. - Embereket gyilkol!

- Igen - feleli nyugodtan.

Csak nézek rá leesett állal, nem hiszek a fülemnek. Kényelmetlenül feszeng, félrefordítja a tekintetét.

- Beranabus most nem lát minket. Sohasem fogja megadni, hogy élek. Hacsak te el nem mondd neki.

- De Vész herceg az ellenségünk. És te...

- Megmentettem az életedet! - csattan fel. - Nem volt kötelességem. Hagyhatalak volna elsülyedni.

- Miért mentettél meg? - kérdezem csendesen.

- Mert kedvellek - nevet, s a szemében könnyek csillognak. - Mindegyikötöket kedvellek, csak Beranabust nem. Őt gyűlölöm. Jó okom van rá. De senki másnak nem akarok ártani. Azért jöttem ide, hogy elrejtőzzem. Vész herceg különválasztotta a lelkemet, mielőtt elpusztította volna a testemet - vagyis a nagy részét. Az agyamat és a szívemet meghagyta egészben. Később visszaépítheti körük a húsomat és a csontjaimat, és visszaveheti innen a lelkemet. Amikor megéreztem, hogy beléptek a Táblába, megkérdeztem Vész hercegtől, segíthetek-e neked. Az felelte, igen, de csak egyszer. Ez történt az imént. Mostantól csak magadra számíthatsz.

- Nadia... ezt nem szabad megtenned. Vész herceg gonosz. Ha vele maradsz, gonosz dolgokat is megkövetelhet tőled.

- Fog is, ebben biztos vagyok. - Vállat von. - De már nem érdekel. Olyan régen elszakadtam az emberektől, hogy úgy érzem, semmilyen közös vonás nincs már bennünk. Lehet, hogy ez volt életem utolsó jóindulatú cselekedete. De nincs ezzel semmi baj. Ha olyanná kell válnom, amilyen a Démonvilág... az új gazdám... - Kihúzza magát, hunyorogva visszafojtja a könnyeit, s égő szemmel odavágja: - Akkor hát legyen úgy!

- Nadia... - próbálkozom újra, de minden igyekezetem ellenére belém fojtja a szót.

- Megmentettem az életedet, Kernel. Cserébe arra kérlek, hogy őrizd meg a titkomat, és ne áruld el senkinek, hogy élek! Nem ígértethetem meg veled, de csalódnék, ha elárulnál.

- Nem fogom elmondani - motyogom.

- Köszönöm. - Gyámoltalanul elmosolyodik, de egy pillanat múlva már megint komoly az arca. - Még egy utolsó figyelmeztetés. Ha kimenekülsz ebből a Táblából, és útjaink a jövőben keresztezik egymást, ellentétes oldalon fogunk állni. Ne reménykedj, hogy az életben még egyszer segíteni fogok neked.

Azzal hátat fordít, arcát az égre emeli, két karját kitarja, és gyönyörű, hattyúszerű démonná változik. Kecsesen a magasba lebben, mind sebesebben és sebesebben szárnyal egyre magasabbra, mígnem végül egyetlen ponttá zsugorodik az ég alján... aztán eltűnik a szemem elől.

*

Valamivel később megérkezik Dervish. Még mindig ugyanitt fekszem, a legnagyobb kínban, és varázserőmmel apróbb kiigazításokat teszek meggyötört testemen. Miközben Dervish körülöttem sűrű-forog, elmesélem neki, hogyan támadtak meg és löktek a folyóba, de azt mondom, hogy a magam erejéből kerültem ki belőle, és minden segítség nélkül foltoztam össze a testemet. Nadiáról nem teszek említést.

- Fel tudsz állni? - kérdezi Dervish, és legyezi az arcát, amely verítékben fürdik a folyóból áradó hőségben.

- Nem hiszem - morgok rekedten.

- És mi lenne, ha felemelkednél a levegőbe?

Sikerül egy kuncogást kipréselnem magamból.

- Nem vagyok Beranabus. Nem tudok repülni.

- Akkor majd én fölemellek - feleli erre. - El kell tűnnünk innen. Igyekszem a lehető legfinomabban bánni veled. Felkészültél?

Bólintok, és összeszorítom a fogam, hogy ne üvöltsék, mikor hozzám ér. Amilyen óvatosan csak képes rá, a nyakam alá csúsztatja az egyik, a térdem alá meg a másik karját, és fölemel. Nem annyira rossz, mint vártam, de nem állom meg, hogy a fájdalomtól föl ne szisszenjek.

- Bocs - mondja Dervish, és mintha csak egy kisbabát tartana a karjában, eldöcög velem a lávafolyó közeléből.

*

Megpihenünk egy domb mögött, amely felfogja a folyó felől áradó forróságot. Tovább dolgozom a testemen: varázserőmmel begyógyítom a sebeimet, elsimítom a sérüléseimet. Ellenőrzöm, épségben van-e minden csontom. Újranövösztöm a körmeimet és ujjbegyeimet a bőrfodrokat. Szétválasztom a lábujjaimat. Megpróbálok rendes formát adni a füleimnek. Mivel tudom, hogy hamarosan föl kell állnom, és gyalogolnom kell, meleget gerjesztő energiát bocsátok mindkét lábamba, hogy megerősödjének.

Többé nem jelennek meg arcok az immár sárgán fénylő égbolton. Érdeklődöm Vész herceg és Beranabus felől, Dervish egyikőjüket sem látta. Ugyanúgy bolyongott, mint én, csak nem a sötétben, hanem ebben a világos zónában.

Aztán meglátott egy szárnyas, fehér démont. Mivel az látszott e világ egyetlen élőlényének, követte, amíg csak el nem tűnt a szeme elől. Jobb ötlete nem lévén, mindvégig tartotta ezt az irányt - mígnem végül rám talált.

- Mit gondolsz, hol lehet Cápá? - kérdezem. Dervish vállat von.

- Bárhol lehet. Fogalmam sincs, mekkora ez a hely.

Elmondom neki, hogy szerintem az egész úgy van elrendezve, mint egy sakktábla: harminckét sötét és harminckét világos övezetből áll. Dervishnek ez eddig nem jutott eszébe.

- Azt hiszem, igazad van - mondja. - De nem tudhatjuk, hogy egy-egy zóna milyen nagy lehet.

- Láttál valahol vizet? - tudakolom. - Szomjas vagyok.

- Ne gondoldj rá! - tanácsolja. - Ugyanúgy, mint az álmodást, a szomjúságot és az éhséget is elnyomhatod magadban. Itt a tested jóformán mindenre képes, amit csak parancsolsz neki.

Végigsimít hajtűskéin, amelyek újra mereven ágaskodnak, de néhány centivel hosszabbak, mint korábban. Bátornak mutatja magát, de látom rajta, hogy meg van rémülve. Nem sokkal idősebb, és nem is különösebben tapasztaltabb nálam. Soha nem került még ilyen helyzetbe. Úgy viselkedik, mint egy felnőtt, de le merném fogadni, hogy sokért nem adná - akárcsak én -, ha lenne valaki, akihez segítségért fordulhatna.

- Valami terv kellene - mondom, hogy valamelyest meg-könnyítsem a helyzetét. - Nem kóvályoghatunk itt, csak arra várva, hogy mikor támadnak meg minket. Ki kellene tűznünk valami célt.

- Először is jussunk ki innen - morogja Dervish.

- Helyes, de Vész herceg megmondta, csak akkor juthatunk ki, ha megtalálom és megnevezem a démontolvajt. Azt hiszem, mindenekelőtt meg kellene keresnünk Cápát. Azután megpróbálhatnánk kitalálni, hogyan akadhatunk Hulla nyomára.

- Jól hangzik - bólint Dervish. - De hogyan keressük meg Cápát? Induljunk el találmra valamelyik irányba?

- Azt hiszem...

- Mi van akkor, ha mi a Tábla egyik végében vagyunk, ő meg valahol a túlsó felében bolyong?

- Akkor hosszú út vár ránk.

Dervish elneveti magát.

- Mi mást tehetnénk? - nézek rá.

- Talán valamelyik démon elvezethet minket hozzá... a sátánkölyök vagy a szárnyas szörny - mondja töprengő arccal. Átballag a dombocská túloldalára, hátha onnan meglátja őket valahol. Egy perc múlva a fejét rázva jön vissza.

- Jönnek majd mások - nyugtatom meg. - Vész herceg biztosan nem akarja, hogy a végtelenségig körözzünk itt. Az unalmas lenne. Fogadok, hogy egy csomó démont szabadít még ránk.

- Óriási. - A hangja nem túl bizakodó.

- A fényfoltokkal meg tudnám találni Cápát, csak az a baj, hogy itt nincsenek. A Tábla nem olyan, mint a külső világok. Itt mások a szabályok.

- Az örület egyik univerzumából átkerültünk egy másikba - vigyorog Dervish.

- Talán tudnék... - Elhallgatok. Eszembe jut, hogy az egyik üveggolyóval világosságot gyújtottam a sötétség útvesztőjében. A zsebembe nyúlok, és kiveszem a golyókat.

- Mik azok? - kérdezi Dervish.

- Üveggolyók. Az öcsém játszott velük, mielőtt elrabolták.

- Ó! Azt reméltem, hogy valamiféle varázsgömbök.

- Meglehet, hogy azok... vagy azzá tehetők. - Mesélek neki a labirintusról, és arról, hogyan próbáltam fényt varázsolni, ami egészen addig nem sikerült, amíg kézbe nem vettem az egyik golyót.

- Csakhogy itt nincs szükségünk világosságra - vélekedik Dervish.

- Kösz, hogy felhívod a figyelmemet arra, ami nyilvánvaló - vetem oda bosszúsan. - Arra gondoltam, hogy ha lámpásként tudtam használni egy golyót, talán másfajta eszközként is bevethetném. Például iránytűként vagy nyomkövetőként. ..

- Hát csak rajta, próbáld meg! - mondja Dervish, de látszik rajta, hogy kételkedik.

Elmélyülten nézem a golyókat, s azon veszem észre magam, hogy megint az az éjszaka jár a fejemben, amikor Sally házában Art a szeme elé emelte őket. Elhessegetem a képet, és Cápára összpontosítva kérem az üveggolyókat, vezessenek el hozzá. Először nem történik semmi, de aztán Dervishnek hirtelen elakad a lélegzete, és közelebb hajol. A golyók belsejében látható narancssárga örvényminta elhomályosul, és a homályon át megpillantjuk Cápát: démonokkal csatázik, és a keze csupa vér.

- Hol van? - kiáltja Dervish.

- Nem tudom.

Megpróbálok tisztább képet kapni a vidékről, de nem sikerül. Felhagyok ezzel a taktikával, és inkább azt kérem a golyóktól, hogy vezessenek el Cápához minket. Remegni kezdenek a tenyeremben, s a következő pillanatban felugranak a levegőbe. Ijedten félrekapom a fejemet. Dervish úgyszintén. De amikor látjuk, hogy mozdulatlanul állnak a levegőben, összeszedjük magunkat, és egymásra vigyorgunk. Dervish segítségével fölállok. Újra belém hasít a fájdalom, de a mágia segítségével leküzdöm. Aztán már csak a golyókra figyelek, amelyek továbbra is előttünk függnek a levegőben.

- Cápa - szólok csendesen, miközben varázserőmet a golyókra irányítom. Ebben a pillanatban, mint egy narancssárga ikervillám, vad iramban meglódulnak. - Várjatok! - kiáltok a golyók után, mire megállnak, és mint két méhecske, mozdulatlanul lebegnek a levegőben. Dervishre pillantok, aki tapsolni kezd.

Botladozva, barátomba kapaszkodva indulok el a forró lávától még mindig hólyagos lábamon. Amikor beérjük a golyókat, újra azt kérem, hogy vezessenek el bennünket Cápához.

- De lassan - teszem hozzá. - Ne menjetek túl messzire!

A golyók úgy fickándoznak a levegőben, mintha bólogatnának, majd sima és zökkenőmentes siklásba kezdenek a vulkanikus vidék fölött arrafelé, amerre a barátunk viaskodik a démonokkal.

Kernel az égben démonokkal

Lassú, de egyenletes tempóban lépkedünk a golyók mögött. Ritkán szólalunk meg. Megpróbálom mérni az időt és a távolságot, de nem lehet. Néha már azt kívánom, bár megtámadna bennünket egy démon, hogy véget érjen ez az egyhangúság, de egyet sem látunk Vész herceg csatlósai közül. Aludni sem tudunk - ha testünk elfárad is, agyunkat nem tudjuk kikapcsolni.

Végül eljutunk egy helyre, ahol két hatalmas fekete tábla kilencven fokos szögben találkozáva fölnyúlik egészen a sárgás égboltig. A táblák legalább egy méter szélesek, és mintegy tizenöt centiméter vastagok. Magányosan állnak a sziklás tájban, kísértetiesen kirínak a környezetükből.

- Láttad a 2001: Űrodüsszeiát? - kérdezi percnyi hallgatás után Dervish.

- Nem. Miért?

- Arra emlékeztet engem ez a dolog. - Körbejárja, hunyorogva méregeti a szögletes fekete oszlopokat, majd furcsán színtelen hangon azt mondja: - Jó reggelt, Dave!

- Ki az a Dave?

- Nem érdekes - nevet Dervish, aztán egyik szemöldökét felrántva rám néz. - Szerinted mik ezek?

- Itt találkozik egymással a Tábla négy mezője.

- Szerintem is. De miért éppen ezek a fura fekete hasábok jelzik? Inkább számítottam volna a határ teljes hosszában húzódó falakra.

- Mi lenne, ha átlépnénk az egyik mezőbe, és megnéznénk, mi történik? Amúgy is ezt kell tennünk, mert a golyók arra tartanak.

Amikor megálltunk, a golyók is megálltak, és most nem sokkal a tőlünk balra eső fekete panel előtt lebegnek a levegőben.

- Próbáljuk meg először a jobb oldali oszlopot! - javasolja Dervish. - Csak úgy, találomra.

- Oké.

Elkapom, és a zsebembe süllyesztem a levegőben lebegő golyókat.

Dervish átdugja a kezét az oszlop mellett, hogy lássa, szabad-e az út.

- Rendben - mondja. - Mehet...

E pillanatban meglepett kiáltást hallatva eltűnik - valami berántja az oszlop mögé. A nevét üvöltöm. Amikor nem jön válasz, berontok utána a sötétségbe.

*

Itt világosabb van, mint a labirintusban volt, de még így is alig látok. Egy démon ráfonódik Dervishre, hosszú, fényes pengékkel borított csápjaival kaszabolja őt, úgyhogy már minden testrészből csurog a vér.

A nadrágzsebembe nyúlok, s kirántom mindkét golyót. Varázsszót kiáltok nekik, amely valahonnan a lényem legmélyéből tör fel. Fény lobban, éles, bántó narancssárga ragyogás. Amikor a fény kiárad, egy újabb varázsszót kiáltok, és valamennyi fénysugarat a démonra irányítom.

A démon felrikolt a fényrobbanás okozta fájdalomtól.

Sok-sok szeme, amelyekre oly nagy szüksége van e sötét birodalomban, az erős fényben kifejezetten hátrányára válik. Egy újabb fájdalmas kiáltást hallatva elengedi Dervisht, és szemeit csápjaival takarva eliszkol.

Megragadom Dervisht, és visszalököm az oszlop túloldalára, amely ezen az oldalon fehér. Azután magam is visszahátrálok, az utolsó pillanatban parancsolva meg a golyóknak, hogy kövessenek. Egyszerre érkezünk vissza a fehér övezetbe, így nem veszítem őket szem elől.

Dervish a vulkanikus talajon fekszik, varázserővel gyógyítja a sebeit, s közben dühöng, amiért ilyen könnyen harcképtelenné tették.

- Kösz - mormolja.

- Nincs mit - guggolok mellé. - Segítsek?

- Nem kell. Ha összefoltoztam magam, nem lesz semmi bajom.

- Néhány tuskédet lenyisszantotta - mondom, s megpaskolom a fejét.

- Jobban járnék, ha én is kopasz lennék, mint te - nevet, aztán visszánőveszti a haját a rendes hosszúságára.

Miután meggyógyította magát, feláll, megnézi, nem felejtett-e ki egyetlen sebet sem, aztán óvatosan szembefordul a másik fekete oszloppal.

- Emögött is rejtőzhet egy hasonló szörnyeteg. Vagy még rosszabb.

Hallgatok. Szeretnék elsőnek átlépni, hogy felderítsem, mi van odaát, de félek. Szégyenkezve abban reménykedem, hogy Dervish vállalja az úttörő szerepet.

Barátom nagyot fúj, aztán rám néz.

- Hajlandó vagy újra megmenteni az irhámát?

- Ha kell - felelem kuncogva, majd parancsot adok a golyóknak, hogy vezessenek el minket Cápához. A golyók átúsznak az oszlop mellett a sötétségbe. Elindulunk utánuk.

*

Úr. Fagyos üresség. Még levegő sincs. Pillanatig tartó heves szédülés és lélegzetelállítóan vad rémület. Aztán ösztönösen körülveszem magam melegségből és levegőből épített erőterrel. Dervish ugyanezt teszi, és most itt lebeg mellettem, boldog álmélkodással tekintgetve körül. Mozog a szája, de nem hallom, mit mond. A fülemre mutatva megrázom a fejem. Újból próbálkozik, aztán a saját erőteréből egy légvezetékét növeszt az enyémhez. Amikor elkészül vele, beszélni kezd, és most már hallom, amit mond.

- Mindig is űrhajós szerettem volna lenni, mint Flash Gordon. Ez volt az álmom.

- Az enyém is - mosolyodom el. - Csak én igazi asztronauta akartam lenni, olyan, mint Neil Armstrong vagy Buzz Aldrin. Hogy sétálhassak a Holdon.

- Furcsa, nem?

- De. Mint amikor a felhő tetején voltunk, vagy még annál is különösebb.

Lassú bukfcet vet. Először könnyednek és méltóságteljesnek látszik, de nem tud leállni, s egyre-másra hányja a bukfceteket. Segítségért kiabál, de hiába, mert ellenállhatatlan nevetés fog el a súlytalanságban pörgő-forgó punk láttán. Végre helyreáll az egyensúlya, kiegyenesedik, és mérgesen néz rám.

- Kösz a segítséget!

- Csináld még! - fuvolázom. - Keringj a kedvemért, Dervish, keringj még!

- Majd adok én neked keringést, csak kerüljek még egyszer a közeledbe! - mordul rám, aztán tekintetével a golyókat keresi. - Menjünk, keressük meg Cápát.

- Oké. De ha kedved támadna újból tornázni egy kicsit, nagyon örülnék...

- Folytasd csak! - hördül fel. - Folytasd!

Nevetve engedem szabadjára az üveggolyókat, és továbbsodródunk, magunk mögött hagyva az űr légüres terében halványan derengő két kis fehér panelt.

*

Tévedtem, amikor azt hittem, hogy nincs semmi az űrben. Bolygóknak ugyan semmi nyoma, de a golyók végül egy elmondhatatlanul hatalmas démon felé vezetnek minket. Ez is az irdatlanul nagy égi démonok közé tartozik, amelyek a földről is óriásnak látszottak, hát még idefent! Ennek a meztelen csigára emlékeztető démonnak száz és száz mérföld lehet a hossza, ötven-hatvan mérföld a magassága, és mint valami üstökös vonul az űrben, keresve... mit is? Nála gyengébb démonokat, hogy megölje és felfalja őket? Ellenséget, hogy megküzdjön vele? Egy világot, hogy megtelepedjen rajta?

Dervish és én megállunk, amikor a golyók célba veszik a demont. Sápadtan nézünk egymásra.

- Ha ez az izé kiszúr minket... - suttogja Dervish.

- Túl kicsik vagyunk - sűgom vissza, habár semmi szükség rá, a hang nem terjed az űrben, beszélhetnénk olyan hangosan, ahogy kedvünk tartja. - Nem törődik ez két ilyen hangyával, mint mi.

- Hacsak nem leli örömet a hangyák szétnyomkodásában.

Vissza akarunk fordulni, hogy megkerüljük, vagy megvárjuk, amíg elhalad. Az üveggolyók azonban továbbra is a démon felé tartanak, s nekünk őket kell követnünk. Nincs más választásunk, megyünk utánuk, mind közelebb és közelebb a rémítő behemóthoz.

*

Megérkezünk a szörny domború hasa alá, amely inkább sziklás talajra hasonlít, semmint eleven testre. Az üveggolyók a hasfal mellé érve megállnak. Az az érzésem, mintha be akarnának hatolni a démon kéregpáncélja alá. Ám e pillanatban elkanyarodnak, és a lény feje felé vezetnek bennünket.

Félórával ezután felúszunk a démon gigászi alsó állkapcsa alól. Félek, hogy ilyen közélről óhatatlanul is észrevesz minket, de semmi jelét sem látom, hogy volna szeme. Vagy magasabban hordja, vagy vak.

Szája azonban nagyon is van - barázdált völgyként húzódik a fej egyik szélétől a másikig. Résnyire nyíló szája sziklás ínyében emeletes háznai fogak ülnek egymástól szabálytalan távolságban. Nyelvén tömérdek démonparazita hemzseg, és eszi annak maradékát, amivel az óriás táplálkozik.

És e démonok között vívja élet-halál harcát - *Cápa*.

A harcias katona kifejezetten rossz bőrben van. Azokhoz képest, amelyekkel már korábban csatáztunk, ezek a démonok kisebbek és gyengébbek. De százával nyüzsögnek, és folyamatosan támadnak, mivel az elhullottak helyébe szinte abban a pillanatban új dögevők sereglenek. Olyanok, mint az aprócska piránják, amelyek egy erős és hatalmas ökröt is képesek elpusztítani.

- Cápa! - bödül el Dervish, de persze ő nem hallja. Dervish egy gyors oldalpillantást vet rám, és ahelyett, hogy kimondaná a kérdést, oldalra billenti a fejét.

- Én kész vagyok, ha te is - felelem az idegességtől összeszoruló gyomorral.

- Kérdés, hogy ha a dög becsukja a száját, ki tudunk-e jutni. Talán egyikőnknek...

- Ne kísérts! - szakítom félbe. - Te és Cápa mindent kockára tettetek, hogy segítsetek nekem. A legkevesebb, amit megtehetek, hogy én is segítek nektek.

Dervish elvigyorodik.

- Akkor hát gyérünk, bújjunk be Moby Dick szájába!

*

Irdatlan barlang. Semmi szag, semmi zaj. Csak a látvány, amint a légiónyi vérszomjas démon egymás hegyén-hátán, csúszva-mászva, egymást kerülgetve támadja a magányosan, de annál lendületesebben harcoló Cápát. Mihelyt belépünk, nyomban észrevesznek. Tucatjával kanyarodnak el a támadás fő irányától, s vetik magukat ránk. Apró, szőrös, fekete démonok, mint karmokat és tépőfogakat növesztett gazcsonók. Le sem lassítunk, csak félrelökdössük őket. Túl sokat láttunk már ahhoz, hogy megijedjünk holmi élősdiektől. Amikor közelebb érünk, Cápa fölpillant. Tekintete a távolba réved, látom rajta, hogy minket is démonoknak néz.

Öklével megcéloz, de félreugrom, hogy ne érhesen el. Dervish lejjebb hajolva megpróbál egy légvezetékét irányítani Cápára, hogy szót válthassanak egymással. De Cápa nyilván csápnak vagy nyelvnek nézi, mert lebukik, démonokat hajigál Dervishhez, közben oldalazva hátrál beljebb az óriás szájába. Az jut az eszembe, hogy vajon mi történne, ha a szörnyeteg e pillanatban nyelne egyet. Igyekszem minél előbb elhessegetni a képet.

Cápa mögé surranok, és feléje küldök egy légvezetékét, miközben tovább viaskodom a démonokkal. Cápa észreveszi a csövet, kitér előle, s mindkét kezét kinyújtva ugrani készül, hogy a torkomnak essen.

Dervish röpülve érkezik, egyenesen neki Cápának. Ketten együtt vágódnak hozzám, de úgy, hogy végtagjaink összegabalyodnak. Most, hogy testünk egymáshoz ér, az energiamezőink is összekapcsolódnak, és halljuk Cápa hangját. Úgy ordítózik, mint egy eszelős, kétségbeesett elszigeteltségében vadul káromkodik, érthetetlen szavakat kiabál.

- Cápa! - harsogja Dervish. - Mi vagyunk! Dervish és Kernel! Azért jöttünk, hogy megmentünk. Ki tudunk vinni innen.

Cápa elbödül, s felemeli tetovált öklét, hogy lesújtson vele Dervishre. Aztán megdermed, a felismerés halvány jelei mutatkoznak az arcán.

- Tényleg mi vagyunk azok, Cápa - szólok én is. - Nem trükk. Érted jöttünk.

- Lehetetlen - krákgója. - Hogy jöhettetek volna ide? Csak káprázat vagytok. Vész herceg küldött, hogy hiú reményt ébresszen bennem.

- Ne idéetlenkedj! - förmed rá Dervish. - Hol az a káprázat, amelyik ilyen jól néz ki?

Cápa pislog, aztán fülig szalad a szája.

- *Hogy lehet ez?* - suttogja. - Hogyan találtatok rám?

- Varázslattal.

- De hát odakint csak az üres űr van...

- És?

- Úgy érted... mindvégig... elmehettem volna? Nem estem csapdába? Nem kellett volna hónapokon... éveken át... mit tudom én, mennyi ideig... ezekkel a rémítő szörgubancokkal harcolnom?

- Nem - feleli könnyedén Dervish.

Cápa arca elsötétül. Elkap egyet a démonok közül, darabokra tépi, és letörölgeti vele a vért az arcáról. Mire elhajtja, kicsit megnyugszik. Elfintorodik, mintha mindaz, ami történt, nem is volna nagy ügy.

- Erről ennyit - közli mintegy mellékesen. - Menjünk, keressünk egy jó kocsmát!

Dervish nevetve veregeti meg Cápa hátát, majd a nyitott száj felé irányítva kivezeti őt a szörny torkából, el a fogukat csikorgató dühös szörmókók mellett, ki a feketénél is feketébb, fagyosnál is fagyosabb űrbe.

*

A hatalmas szörny már tovasodródott az űrben, s míg lebegve szállunk, beszámolunk Cápának kalandjainkról, és arról az elméletünkről, miszerint egy harminckét különálló zónából álló, sakktáblát formázó világegyetemben vagyunk. Feldúlt arccal, némán hallgatja fejtegetésünket, s közben ide-oda jár a szeme. Amikor a végére érünk, halkan csak annyit mond:

- Kösz, hogy eljöttetek.

- Szükségünk van rád - feleli Dervish.

- Minek? - horkan fel Cápa. - Nagyon jól megvoltatok nélkülem. Felderítettétek a helyet, és urai maradtatok a helyzetnek. Én mindössze annyit csináltam, hogy megmaradtam ott, ahol valami szilárdat éreztem a talpam alatt. Azt

hittem, életem végéig itt ragadok ezek között a démonok között. Énem egy része meg akarta adni magát, és engedni, hogy...

Megborzong. Milyen más lett, mint amilyennek megismertem! A harc jóformán teljesen megfosztotta az önbizalmától és a lelki erejétől. Szeretnék valami olyat mondani, amitől jobban érezné magát, de mielőtt megtalálnám a szavakat, megszólal Dervish.

- Azt hiszem, Vész herceg tudja, hogy te vagy a legerősebb köztünk. Meg akart törni, ki akart fárasztani, meg akart ölni, hogy ne tudj segíteni Kernelnek. Ezért dugott el a lehető legvigasztalanabb helyre, s tett meg minden tőle telhetőt, hogy elpusztítson. De kudarcot vallott. Élsz. Életben maradtál ott, ahol mindenki más odaveszett volna. Hagyj fel hát az önsajnálattal! Kemény helyzet volt, de megbirkóztál vele - lépj tovább, katona!

- Szép szavak! - nevet Cápa.

- De igazak - teszi hozzá Dervish.

- Lehet - kuncog Cápa. - Az az érzésem, hogy a fennkölt szenvedést nem nekem találták ki.

- Nem. Pár percre átadtad magad a mélabúnak, de most már hagyd ezt, és kezdjünk el végre azon dolgozni, hogyan jussunk ki innen, és találjuk meg azt a kocsrát, amit emlegettél!

Cápa felmordul, és egy szempillantás alatt visszatalálva régi énjéhez, szembefordul velem. Szeretnék én is ilyen erős lenni, hogy a reménytelenség bugyraiból néhány szívdobbanásnyi idő alatt normális emberként emelkedhessek ki.

- Most is működnek még azok a golyók? - kérdezi.

- Gondolom, igen.

- Szerinted arra is jók, hogy megkeresd velük a tolvajt?

- Elképzelhető.

- Akkor oldozd el a véreket, fiú! Induljon a démonvadászat!

Tolvajok

Nem történik semmi, amikor arra kérem az üveggolyókat, hogy vezessenek el a démontolvajhoz. Így inkább azt kérem, hogy keressék meg Hullát. El is indulnak nyomban, s mutatják az utat az úrben. Nélkülük semmire sem mennénk. E légüres térben lehetetlenség megkülönböztetni a fentet a lenttől. Még azokhoz a táblákhoz sem találánk vissza, ahol átléptünk ebbe a világba. Kíváncsi lennék, vajon Vész herceg tudott-e a golyókról, amikor ide küldött minket. Elképzelhető, hogy van valamink, amivel nem számolt.

*

Körülbelül egy nap múlva megérkezünk egy kettős fehér táblához. A golyók tétován megállnak, majd szétválnak: az egyik balra megy, a másik jobbra. Megállítom őket, mielőtt eltűnnének a túloldalon. Kérdő pillantást vetek Dervishre és Cápára.

- Úgy látszik, mindegy, merre megyünk - véli Dervish.
- De Hulla nem lehet egyszerre két zónában - vonja össze a szemöldökét Cápá.
- Mi van, ha szétterpesztett lábbal jár, az egyikkel itt, a másikkal meg ott? - ötlök fel Dervishben.
- Vagy az üveggolyók szét akarnak választani bennünket - mondja gyanakodva Cápá. - Nem tudjuk, honnan származik a hatalmuk. Lehet, hogy az egész Vész herceg műve: elszakít, majd összehoz, és újból elválaszt minket.
- Kétlem - jegyzi meg Dervish. - De ha mégis így lenne, akkor is könnyen túljárhatunk az eszén: egyszerűen nem válnak szét. Együtt lépünk be az egyik fal mögé. Kermel, merre szeretnél menni?

- Fogalmam sincs - vonom meg a vállam.
- Akkor induljunk el balra! - határoz Dervish.
Nem tiltakozunk, úgyhogy mögém kerül, Cápá pedig elé. Libasorban lépünk be az üveggolyók mögött az újabb borzalmakkal fenyegető övezetbe.

*

Belek és zsigerek mindenütt. Minden elképzelhető belső szerv. Kupacokban, szerteszét szórva, de még fákat formázó csontokról is lógnak lefelé. Orrfacsaró bűz. Csúszkálunk a vértől, nyálkától és mindenféle váladéktól síkos földön. Fojtogat a szag, hánynom kell tőle. Dervish és Cápá hasonló állapotban van. Mindhárman térden állva okádunk, és orrunkat befogva kapkodunk levegő után.

Démonok siklanak ide-oda a zsigerek halmain, tépik-szaggatják a beleket, a vérben és a ragacsos masszában lubickolva habzsolnak boldogan. Leginkább gilisztákra hasonlítanak, némelyek rövidek, mint a hernyók, mások méteres hosszúságúak. Vakok. Rólunk mit sem tudva zabálnak, dőzsölnek. Az egyik felsiklik hátul a lábamon, megszaglász, majd úgy dönt, hogy másutt zamatosabb falat várja, és otthagy.

- Varázsoljunk! - kiáltja fulladozva, kivörösödött, könnyes szemmel Dervish. - Egy olyan... mezőt... mint ahol... legutóbb voltunk!

Nehéz összpontosítani. Itt nem egyszerű dolog varázsolni. A bűz rettenetes, de nem életveszélyes, a testem ezért nem gerjeszt ösztönösen mágikus erőteret maga köré. Pár percnyi ügyetlenkedés után sikerül egy gyenge levegőburkot vonnom az arcom elé. Nem olyan erős, mint az a mező, amelyet az úrben építettem, a szagok egy része beszívárog rajta, de a nagy részét semlegesíti, és így normálisan tudok lélegezni.

Cápának nehezebben megy, mint Dervishnek és nekem. Az ő varázsereje nem ilyen apró bűvészkedésekre való. Dervish segítségével valahogy sikerül egy fél pajzsot vonnia az arca elé, de rövid idő múlva az is elillan. Végül szitkozódva letépi az egyik ingujját, és beköti vele a száját és az orrát. Úgy dönt, neki ez is megteszi.

- Vonuljunk vissza! - javasolja Dervish, fejével a mögöttünk lévő fekete oszlopok felé intve. - Próbáljuk meg a másik oszlopot! Ennél nem lehet rosszabb...

- Várj - vágok a szavába.

A golyók nekilódultak, és most egy nagy rakás rózsaszínű és barna bél fölött állnak a levegőben lebegve. A bélkupac szabályos időközönként megemelkedik, majd lesüllyed, mintha lélegezne. Nyilván egy démon fészkelte be magát alá, s mint egy patkány, utat rág magának benne.

Lassan, s hogy el ne csússzak, lábujjaimat a puha talajba mélyesztve közelítek - csak most veszem észre, hogy nem is talaj ez, hanem belek és zsigerek egymásra rakódott rétegei. Lehet, hogy egy, az égi szörnyhöz hasonló méretű démon gyomrában vagyunk. Ha igen, még gondolni sem szeretnék arra, hogy milyen úton kellene kijutnunk belőle!

Már majdnem elérek a kupac aljához, amikor lerepülnek a tetején lévő rondaságok. Egy démon kidugja, majd erőteljesen és virgoncán megrázza a fejét. A fej zöld, félig emberre, félig kutyára emlékeztet; a lénynek hosszú, lelógó füle és tágra nyílt, fehér szeme van.

- Hulla! - bödülök el, alaposan megriasztva a démont. Amikor észrevesz, fogát vicsorítva kievickél a bélkupacból, és eliramodik a zsigerek tetején.

- Utána! - üvölti Cápá, a hangja tompán szűrődik ki a maszkja mögül. Egy ugrással fent terem a kupacon, elcsúszik, és beszánkázik egy bűdös, zöldesbarna pocsolóba. Okádva kecmereg ki belőle, s zihálva, levegő után kapkodva tépi le magáról a maszkját.

Dervish máris indul, hogy segítsen neki, én pedig Hulla után vetem magam, de nem akarok úgy járni, mint Cápá, ezért inkább a lassú iramot választom, ha úgy meg tudom tartani az egyensúlyomat.

Hosszú lábával, kapaszkodóként szolgáló szőreivel Hulla csakhamar messze maga mögött hagy. Nem aggaszt, hogy netán elszökik előlem, mert az üveggolyók, utasításomnak engedelmeskedve, szorosan a nyomában vannak.

Hulla rátípor egy hosszú, gilisztaszerű démonra. Az visítva tekereg alatta, és lelöki magáról. Hulla rekedt rikácsolásba kezd újonnan kreált szájával, s karjain megnyúlnak a szőrök. Rácsap a gilisztára, hosszú vágást ejt az oldalán. Összetekeredett belek zúdulnak ki a mély hasadékból, tovább gyarapítva a hátborzongató televényt. A giliszta vadul csapkod, ismét ledönti a lábáról, és felhasított teste alá szegezi Hullát, aki szőrös karjaival üti-vágja, s közben vadul rája át magát a pofájára csavarodó beleken. Hamarosan sikerül kiszabadulnia, de addigra én is odaérek.

Megragadom a két fülénél fogva, és hozzávágom a döglődő demongilisztához. Diadalittas üvöltés tör ki belőlem. Hulla keservesen vonít, és igyekszik ellökni magától. Egyik kezének szőrszála felkaristolják a jobb arcomat, de kiserkedő vérem csak még inkább felkorbácsolja dühömet. Torkon ragadom és fojtogatni kezdem, feledve, hogy Vész herceg azt mondta, elég csak megneveznem a tolvajt. Én bizony meg akarom ölni a gonosz bestiát.

Hulla kezének szőrszála a nyakamra csavarodnak, és hurkot formálva összeszorulnak rajta. Szemtől szemben, acsarkodva viaskodunk egymással. Akit hamarabb hagy el az ereje, az hal meg előbb.

Ujjaim kezdenek elernyedni. Mereven nézem őket, hogy költözzön vissza beléjük az erő, és végezzék el a megkezdett munkát, de nem engedelmeskednek. Vesztésre állok, talán már végem is van. Hulla arcára vigyor ül ki. A szőrök még összébb szorulnak a nyakamon, belevájnak a húsomba, az utolsó csepp levegőt is kiszorítják a torkomból. Levegő után kapkodok, a szemem kiüled, ujjaim ahelyett, hogy Hulla nyakát fognák, a szőrökön matatnak, hiábavaló igyekezettel próbálják lefejtet őket.

Ebben a pillanatban megjelenik mellettem a bűzlő létől csöpögő Cápá. Egy tetovált öklől csapódik Hulla szeme közé. A démon felordít, s a szőrök meglazulnak a nyakamon. Cápá újból odavág. A szőrök lecsúsznak rólam. Elesem. Dervish kap el, és támogat, amíg Cápá Hullát püföli, végképp lelohasztva a démon harci kedvét.

Ha kínlódva is, de újra lélegzem, tudómba ismét beáramlik az oxigén. Úgy érzem, mintha a torkom szilánkosra hasadozott volna. Dervish ráteszi mindkét kezemet felsebzett nyakamra, és azt mondja:

- Varázsolj!

Begyógyítom a sebeimet. Nem tart sokáig. Kezdem megszokni, hogy helyrepofozzam magam.

Amikor érzem, hogy a torkom rendesen működik, megnézem, hogy bír egymással Cápá és Hulla. A kiszolgált katona továbbra is üti-vágja a demont, de már nem olyan erővel, éppen csak annyira, hogy maradjon ott, ahol van. Elkapja a pillantásomat, és odakacsint:

- Átengedem, ha akarsz, de el is bíbelődhettek vele még pár órát. Nekem mindegy.

- Oké - felelem -, elég jól megoldogtad már. Kösz.

Cápá odább lép, beállók a helyére. Hulla fenyegetően mered rám, arca csupa véres horzsolás. Hallom, amint Cápá panaszkodik, hogy milyen bűdös van, és soha nem lesz képes tisztára mosni magát. Kikapcsolom a hangját, és összpontosítok. Felidézem Vész herceg szavait. Megérintem Hulla homlokát. Készülök, hogy kimondjam, ő a demontolvaj.

Aztán mégse mondom ki.

Tényleg ő lenne az, aki ellopta Artot? Lehet, hogy egy másik, elváltoztatott külsejű démon volt az, és Vész herceg át akar ejteni. Tekintetemmel megkeresem a golyókat. Körülbelül egy méterre a fejünk fölött lebegnek a levegőben.

- Keressétek meg Hullát - mormolom, mire a golyók nyomban a kezem alatt lévő démonnak ütköznek, aki fájdalmas kiáltással rántja felre a fejét. Elkapom, és a zsebembe süllyesztem a golyókat, majd fél kezemet továbbra is Hulla homlokán tartva elkiáltom magam: - Ő a demontolvaj!

Nem történik semmi. Fényvillanást vártam, érzengést, földindulást vagy valami ehhez fogható drámai eseményt. De semmi. Megint kiáltani készülök, hátha elsőre nem lehetett hallani. Ám mielőtt kiejthetném a szavakat, valaki tapsolni kezd. Megpördülök, és megpillantom Vész herceget, aki mintegy tíz méterrel a fejünk fölött, a levegőben lebeg, és szomorú mosollyal, gúnyosan veri össze a tenyerét.

- Minő bátorság és képzelőerő, Cornelius - dörmögi a démonmester. - Az üveggolyók felhasználása remek ötlet volt. Közönséges játékgolyók, mégis, azzal, hogy átvezetted rajtuk az erődöt, képes voltál katalizátorként használni őket a varázslataidhoz. Kicsit ugyan elrontottad vele az örömet - hamarabb következett el ez a drámai pillanat, mint gondoltam -, de ezért nem haragudhatok rád. Igazi tanítvány és a mágia mestere vagy. - Abba hagyja a tapsolást, és felsóhajt. - Csakhogy tévesen nevezted meg a tolvajt. Nem Hulla a bűnös. Egy lehetőséget eljátszottál, már csak kettő maradt.

- Nem! - kiáltom, miközben Hulla gúnyosan vigyorogva elhátrál. - Ő lopta el Artot! Hulla volt!

- Igen - bólogat nyájas képpel Vész herceg. - Ő valóban Hulla. De nem ő az igazi demontolvaj.

- De... csak ő lehet az... ő...

Ekkor valami az eszembe jut. Vész herceg azt mondta, találjam meg az *igazi* tolvajt. Hullát csupán felbérelték. Ő csak amolyan báb volt a megbízója kezében. Ő volt az emberrablás végrehajtója, de nem az értelmi szerzője. Az igazi tolvaj az, aki a tervet kiagyalta, a parancsot kiadta, és az érte járó díjat kifizette.

Lekuporodom, varázserőmet a lábamra irányítom. Megcélzom Vész herceget, és rávetem magam. Úgy pattanok fel a levegőbe, mint egy béka vagy szöcske, s egy szempillantás alatt fenn termek tíz méter magasan.

Támadásom meglepetésként éri Vész herceget. Védekezően kapja maga elé mind a nyolc kezét, de elkésik vele. Mielőtt visszaverhetné a támadásomat, már meg is ragadom, s ujjaimat dudorokkal teli testébe mélyesztve - nemcsak szemre, tapintásra is olyan, mint a gyurma -, igazam biztos tudatában üvöltök rá:

- *Te vagy az igazi tolvaj!*

Vész herceg lelök magáról. Rázuhanok egy belekkel teli zsákra. A zsák kipukkad, tetőtől talpig elborít a vér, a savas folyadék meg a bélfoszlányok. Én azonban csak nevetek nagy vígan, lubickolok a kulimászbán, és csúfondárosan mutogatok Vész hercegre, akit, íme, legyőztem a saját játékában. Dervish és Cápa bizonytalan arccal bámul rám. Ők nem tudják azt, amit én. Nincsenek meggyőződve arról, hogy igazam van. Én viszont igen. Olyan biztos vagyok benne, mint még soha semmiben. Nincs más hátra, Vész herceg kénytelen lesz...

- Nagyon okos vagy, Cornelius - szakítja félbe örvendezésemet Vész herceg. - Csak nem eléggé, szegény fiatal barátom. *Nem* én vagyok az igazi tolvaj. Két lehetőségedet eljátszottad - már csak egy maradt.

Mosolya hideg, mint a jég.

Az igazi tolvaj

- Hazudsz! - sikoltom.
- Nem hazudok - ingatja lassan a fejét Vész herceg.
- Csak te lehetsz a tolvaj! Te adtál parancsot Art elrablására! Ha nem Hulla a tolvaj, akkor csakis te lehetsz az!
- Nem én vagyok - feleli nyugodtan. - Bátran kételkedhetsz a szavamban, de Beranabus tudja, hogy amit én mondok, az szentírás. Most is figyel minket. Ha hazudnék, jó oka volna rá, hogy bosszút álljon. És habár nem félek Beranabustól, provokálni sem akarom, főleg, ha nincs is szükség rá.

Keresgélj tovább, Cornelius Fleck! Keresd az *igazi* démontolvajt! Meg fogod találni, ha őszinte szívvel és éles szemmel keresed. Akkor majd megérted, és felszabadulsz. De már csak egy lehetőséged maradt - emeli fel figyelmeztetően az ujját. - Ha harmadszorra is rossz nevet mondasz, a lelketek az enyém lesz, ahogy megállapodtunk.

A düh könnyeket csal a szemembe. Pislogok, hogy elűzzem őket. Még most sem vagyok biztos abban, hogy igazat mond, de nincs más választásom, hinned kell neki. Össze kell szednem a gondolataimat. Gondolkoznom kell. Ha nem Hulla, és nem is Vész herceg, akkor *kicsoda*? Próbálom kideríteni a dolog értelmét. Vadabbnál vadabb lehetőségek cikáznak át az agyamon...

Lehet, hogy Beranabus alkut kötött Vész herceggel Art elrablására. Megérezhette az erőmet, és be akart csalni a világába.

Mrs. Egin? A boszorkány nyitott utat Hullának. Talán ő volt az igazi tolvaj. De ő meghalt. Hacsak nem őrzik itt a lelkét, mint Nadiáét.

Anyá és apa? Lehet, hogy bajba kerültek, vagy hatalomra vágytak, és eladták Artot Vész hercegnek. Elintézték, hogy azalatt rabolják el, amíg ők nincsenek otthon.

Örültség, de ebben a tébolyult elmeállapotomban már-már elhiszem. E pillanatban képes vagyok jóformán bárkiről bármi rosszat feltételezni. Dervish, Cápa, Sharmila - egytől egyig gyanúsak mind. Nem is biztos, hogy a tolvaj démon volt. Lehet akár a legközelebbi szövetségese is.

Dervish mellém lép, és belesúgja a jobb fülembe:

- Nem akarlak sürgetni, Kernel, de társaságot kaptunk.

Körülnézek, és észreveszem a Vész herceg várkastélyában látott démonokat. Magával hozta őket ide, a Táblába. Észrevétlenül, a belek kötegei és kupacai takarásában, lopva körénk sereglettek. Kiszúrom köztük a krokodilfejű Vénát. A tűzszemű sátánkölyökkel az oldalán balról közelít felém. Tekintetem továbbvándorol, majd visszatér a pokolbéli porontyra. Minduntalan összeakadok vele, amióta csak beléptem Vész herceg világába. Először amikor megérkeztünk, azután a várkastélyban, a labirintusban és a vulkánzónában, s most itt is. Miért téved az utamba többször, mint bármelyik másik démon? Ijesztő kis bestia a tűzben égő szemével, tetvektől hemzsegő fejével és a tenyerébe vágott szájakkal. De nem ijesztőbb, és nem is gonoszabb, mint a társai. Vajon mi vonz hozzá újra meg újra?

- Indulnunk kell - bök keményen hátba Cápa. - Ha igyekszünk, még kijuthatunk innen, de ha még egy percet időzünk, elzárják a visszavezető utat, és akkor harcolnunk kell.

- Közülük lesz az egyik - motyogom a démonhordákat pásztázva, majd ismét a sátánkölyökre pillantok. - A tolvaj itt van közöttük. Biztos vagyok benne.

BIZTOS voltál abban is, hogy Vész herceg a tolvaj - szólal meg megint az a belső hang.

- Csakis közülük való lehet! - kiáltom.

Hacsak nem Beranabus, vagy Dervish, vagy az apád az - jelenti ki a hang, és nem tudom, az iménti hisztizésemen csúfolódik-e, vagy arra céloz, hogy jó nyomon járok.

- Kernel! - sziszegi Dervish. - Döntenünk kell, most azonnal!

- Ne sürgessétek! - suttozja Vész herceg. - Súlyos következményekkel járó, nehéz döntést kell meghoznia. Alaposan gondold át, Cornelius! Szökj el! Pihenj! Töprengj! Több idő van, semmint el tudnád képzelni. Várj száz évet, aztán próbálkozz újra! Ugye nem akarsz egy pusztá sejtés alapján cselekedni, vaktában, meggondolatlanul kockára tenni mindent?

- Igaza van! - kiált fel Cápa, s a karomat megragadva a határt jelző oszlopok felé penderít. - A túlélés a legfontosabb, aztán jöhet a haditerv! Addig meneküljünk ki ebből a pokolból, amíg még...

Kitépem a karom Cápa markából.

- Nem! Soha nem szabadulunk ki, ha most nem találom meg a tolvajt! A sátánkölyök az! Csak ő lehet! Folyton őt látom!

- Nem tudhatod, Kernel - mondja Dervish. - Nem tudhatod biztosan. Miért lenne ő az?

- Nem tudom! Csak...

Káromkodva, a démonok fenyegető jelenlétére és a menekülés lehetőségére ügyet sem vetve a kis sátánfajzat után vetem magam. Hazardjátékot üzök, többet kockáztatok, mint életemben eddig bármikor, de nem tehetek mást. Ez az a pillanat, amikor minden eldől. Ezért van itt Vész herceg. Szemtanúja akar lenni a bukásomnak. Én azonban nem félek a kudarcától. Hinned kell abban, hogy itt és most én fogok győzni. És imádkozom az istenekhez, hogy el ne szalasszam az egyetlen lehetőségemet.

A sátánkölyök észreveszi, hogy őt figyelem. Meglepetten felvinnyog, majd sarkon fordul, és menekülőre fogja. Véna acsarkodva veti magát közénk, elállja az utamat. Más démonok is körénk gyűlnek, tovább erősítve a gyanúmat, hogy a sátánkölyök a tolvaj.

- Cápa! - mennydörgöm. - Dervish! Segítsetek áttörni rajtuk!

Hívásomat hallva habozás nélkül jönnek, kezembe téve reményüket és jövőjüket. Cápa az öklével vág utat a démonok soraiban, Dervish varázslattal szórja szét őket. Igyekszem nem gondolni arra, hogy milyen bizalommal vannak irántam, és milyen szörnyű sors vár rájuk, ha cserbenhagyom őket.

Egy csupa csont démon ráveti magát a lábamra. Félrerúgom, amitől szétesik az álla, és még rá is ugrom a csörömpölve földre zuhanó csontvázra. Elhaladok Dervish mellett. Közvetlenül előttem, kicsit jobbra látom a démonokkal birkózó Cápát.

- Emelj föl! - kiáltom, mire Cápa leguggol, s két kezét összekulcsolja, hogy bele tudjak lépni. Azután a magasba lendít, át az előttünk tömörülő démonok feje fölött.

Alighogy földet érek, futok is tovább. Kis híján elcsúszom a zsigereken, de két karommal vadul hadonászva sikerül megtartanom az egyensúlyomat. A pokolporonty itt van előttem, ijedség és gyűlölet tükröződik az arcán, amikor fejét hátrakapva rám vicsorít. Úgy felgyorsulok, hogy elszáguldok mellette. Mivel képtelen vagyok lelassulni, vadul feléje kapok. Egyik girhes karját sikerül megragadnom. Magam elé rántom a sátánkölyköt, aki úgy visongat, mint egy igazi kisbaba.

Kiszalad alólam a lábam, de ezúttal meg sem próbálok állva maradni, csak arra figyelek, hogy ki ne engedjem a markomból a démont. Felbukom, csúszom egy-két métert, s végül egy nagy kupac belső szervhez csapódom. A zsiger-halom megremeg, majd ledől, és tetőtől talpig beborít mindkettőnket. Az irgalmatlan büztől újból rám jön a hányás, de még eközben sem engedem el a dühödten fickándozó démont.

Amikor már kicsit jobban érzem magam, körülnézek. Lerázom a nagyobb bélcafátokat, és tekintetem ráesik a megzakkant démonkölyökre. Jóformán az összes tetű lepotyogott a fejről. Szemében elhomályosult a tűz. Halkan vinnyog. Felülök, és közelebb húzom magamhoz, nehogy megszökjön. Rákészülök, hogy megnevezem mint az igazi démontolvajt.

Várj! - bödül el a belső hang. - Ez az utolsó lehetőség! Nehogy most elrontsd!

Elbizonytalanodom. Nagyon szeretnék pontot tenni ennek az ügynek a végére, de már gyanakszom. Várom, hogy újra megszólaljon a hang, és adjon valami fogódzót, de siri csönd van. Amelyet Vész herceg hangja tör meg.

- Nocsak, nocsak. Most mi lesz? - dorombolja.

Alig egy méterre függ a fejem fölött. Dervish és Cápa azóta is a démonokkal viaskodik. Itt mindössze hárman vagyunk: Vész herceg, a sátánkölyök és én.

- Mindenütt belé botlom! - üvöltöm, és megrázom a porontyot gazdája orra előtt.

- Komolyan? - adja a meglepettet Vész herceg. - Akkor mégiscsak ő lehet a tolvaj. De talán ez az egész pusztán elterelő hadművelet a részemről. És az is megtörténhet, hogy véletlenről van szó, és senkinek semmihez semmi köze sincs.

Vész hercegről a pokol porontyára bámulok, aztán vissza Vész hercegre.

- Segíts! - nyöszörgök. - Nagyon kérlek! Ne kényszeríts...

- Mire? - vág a szavamba Vész herceg viszonylag barátságos hangon. - Ne kényszerítselek arra, hogy most rögtön döntened kelljen? De hiszen nem is teszem. Egyáltalán nem kötelező meghoznod azt a döntést. És határidőd sincs. Használd ki most az utolsó lehetőségedet, ha úgy gondolod, hogy megtaláltad azt, akit kerestél! Ha nem, akkor vonulj vissza, és majd később próbálkozz újra! Talán arra is betaníthatod a golyókat, hogy leplezzék le a tolvajt. Vagy az elkövetkező évszázadok során esetleg adok néhány tippet. Vagy Beranabus talán rájön, hogyan tudna megmenteni.

- Én csak az öcsémet akarom visszakapni! - jajdulok fel. - Miért gyötörsz? Mit követtem el ellened?

Vész herceg válaszképpen csak mosolyog, majd megnyugtatólag megsimogatja a sátánkölyök fejét.

- Az akaratom és az ő akarata ellenére feltartóztatod az egyik kedvenc csatlósomat. Ideje tolvajnak nevezned vagy szabadon bocsátanod őt. Kockáztass, vagy várj! De lépj valamit, mielőtt kijövök a béketúrésből, és megtagadom tőled a választás lehetőségét! - Gonosz vigyor jelenik meg az arcán. - Emlékszel, hogyan adtam Hullának száját, hogy beszélni tudjon? Ugyanilyen könnyen elvehetem a tiédet, hogy ne tudj kimondani a tolvaj nevét.

Tehetatlenségemben elsirom magam. A legszívesebben elengedném a pokolporontyot, halogatnám a név kimondásának pillanatát, időt adnék magamnak a gondolkodásra. De tudom, hogy nem várhatok. *Tudom.* Ha elodáznám... ha elmenekülnék... örökre elszalasztanám az egyetlen lehetőséget. A sátánkölyök elrejtőzne előlem, elillanna valahová a Tábla zónái között, és akárhogy keresném is, többé nem találnék rá.

És ha mégsem ő a tolvaj? Ha Vész herceg csupán csaléteknek használta, ahogy mondta? Vagy ha semmi köze sincs az egészhez?

Könnyeimen át kétségbeesetten fürkészem a démon arcát, hátha látok rajta valamit, ami útba igazítana. De nincs rajta semmi olyan, amit ne láttam volna már korábban, semmi, ami azt bizonyítaná, hogy volt valami köze Art elrablásához. Még egyszer alaposan végigmérem, hogy teljesen biztos legyek a dolgomban. Végignézek aprócska lábfejen, csontos

lábszárán, vézna kis testén, túlméretezett fején. Megfigyelem zöld bőrét. A két tenyerében tátogó kicsi szájakat. Azt a néhány tetűt, amely megmaradt a fején. A narancsszínű lángokat üres szemgödrében.

Semmi támpont. Alighanem kénytelen leszek kimondani róla, hogy ő a tolvaj, és reménykedni...

Nem! Várjunk csak! A szeme.

Mereven nézem a lángocskákat. Van valami a villódzásukban... a színükben... de mi? Emlékeztetnek valamire. Valakire. Láttam már ehhez hasonló szemet. Nem pontosan ugyanilyet, de hasonlót. És csak egyszer. De hol?

- Rajta, Cornelius - biztat Vész herceg. - Mondd ki gyorsan, mielőtt...

- Várj! - mordulok rá, és szorosabban megmarkolom a sátánkölyköt. - Rémlik valami! A szeme! Már láttam...

A poronty felüvölt - valószínűleg túl erősen szorítottam meg, s ezzel fájdalmat okoztam neki. Vicsorogva odakap a bal karomhoz, és belemélyeszi szürke fogait. Üvöltve próbálom elrántani a karomat, de erősen tartja. Jobb kezemmel odanyúlok, hogy szétfeszítsem az állkapcsát...

...de ekkor mintha villám csapna belém, megdermedek.

A harapás... a szeme... emlékszem... a furcsa haja... az üveggolyók... a nagy feje... narancssárga... emlékszem... játszik az üveggolyókkal, fölemeli a fény felé... narancssárga fény... megérkezünk ide, és itt találom a sátánkölyköt, amikor épp az öcsémet keresem... apa elrejtí Artot a pléd alá... *emlékszem!*

És e pillanatban, jöllehet az elképedéstől teljesen elgyengülök, a felismerés előtt értetlenül állok, és mégis, igazam biztos tudatában motyogom a csúf poronty rothadó húsú feje fölött:

- Tudom, ki a démontolvaj! *Én vagyok az!*

A démonrablás

Eláraszt valamiféle halvány rózsaszínű fény, elnyeli a zsiger-világot, és kirekeszt minden mást. Néhány pillanatra magam maradok e hűs, rózsaszín ragyogásban, tele bizonytalansággal. Aztán fokozatosan elhalványul a fény, és újra Vész herceg tróntermében találok magam, reszketve, lihegve, miközben négykézláb állok pók formájú trónusa előtt.

- Kernel! - kiáltja egy női hang. Sharmila az. Sietve indul felém, de Beranabus utánanyúl, és feltartóztatja. A varázsló mosolyog, de piszkos homlokán a rosszállás halvány redői jelennek meg. Cápa és Dervish egymás mellett térdel, és a kezét szaglássza. A bűz eltűnt. Ez zavarba ejt, de aztán eszembe jut, hogy csak a lelkünk lépett be a Táblába. A test, amelyet ott kaptunk, csak utánzat volt, a valódi itt maradt a kastélyban.

Vész herceg a trónján ül, ölében a sátáncölőkkel, Véna egyenes derékkaal ücsörög a trón lábánál. Más démon nincs a teremben.

- Ismételd meg, Cornelius! - mondja Vész herceg halkan. - Hogy semmi kétségünk ne legyen felőle.

- Én vagyok a tolvaj - motyogom, s még mindig nem értem, hogy lehet ez. - Én loptam el... nem tudom, hogyan, de... Akkor történt, amikor olyan magányos voltam, egy évvel ezelőtt. Idejöttem... amikor a szobámban beléptem a fényablakba...

Vész herceg halkan nevetgélve lovagoltatja a térdén a pokol kölykét.

- Ő Artéria, - mondja -, Véna kisöccse. Jelenleg mindketten a kedvenceim közé tartoznak. Hű szolgák, és roppant szórakoztatóak, amikor rászabadítom őket egy emberre. Egyszer egy illetéktelen személy ablakot nyitott a birodalmamra. Amikor kikukucsáltam ezen az ablakon, téged láttalak ott, Cornelius. Megvolt bennem a hajlandóság, hogy magammal vigyelek, s megbüntesselek az arcátlanságodért, de volt abban valami nagyon érdekes, ahogy ott álltál velem szemben, és szokatlan varázslat sercegését is hallottam abban a szobában. Gondoltam, jobb, ha várok, és figyelek.

Követtél engem, beléptél az ablakba, és megérkeztl a várkastély elé. Artéria itt játszadozott a közelben, épp egy kisebb démon kínzott. Elkaptad, elhallgattattad, varázslattal megváltoztattad, emberi vonásokkal ruháztad fel, magaddal vitted a világodba, új személyazonosságot kreáltál neki, és a nevét lerövidítetted...

- Art! - nyögök fel hangosan, ahogy az emlékek felidéződnek, és lassan, de minden kétséget kizáróan megértem, mi is történt.

A sátáncölők körül vibrálni látszik a levegő. Amikor kitisztul, az öcsémet látom a démonmester ölében. Gurgulázva rám nevet, de Artéria rikácsoló hangján. Fakó narancssárga fény villog a szemében. A haja rendeden, piszkos. A feje kissé túlméretezett a testéhez képest. Fogai élesek.

- Amikor megharapott - suttogom. - Arról ismertem fel. Art szeretett harapni. És a golyók, amikor a szeme elé tartotta őket - olyan volt a szeme, mint a démoné.

- Elloptad őt, Cornelius - bólint lassan Vész herceg. - Magányos voltál, rettenetesen vágytál egy barátira, valakire, aki hű hozzád, és aki mindig veled van. Találtál egy utat, amelyen át eljutottál a birodalmamba. Megkaparintottad Artériát. Emberi alakot adott neki. Elhitetted magaddal, hogy a vér szerinti testvéred.

- De anyának és apának tudnia kellett az igazat! - kiáltom sírva.

- Tudták, hogy a gyerek nem az övék - bólint Vész herceg. - De azt nem, hogy démon, sem, hogy honnan jött, sem, hogy miért hiszed a testvérednek. Édesanyád a kishúgodra emlékeztette, akit elveszített. Egy második lehetőséget látott benne, az istenek ajándékának tartotta. Édesapád azt akarta adni a babát a rendőrségnek, hogy juttassák vissza az igazi szüleinek. Megpróbálta rábeszélni Melenát, de hiába. Édesanyád téged használt fel, hogy elfogadtassa vele az akaratát. Te úgy gondoltad, a baba a testvéred. Édesanyád azt mondta, rettenetes szenvedést okoznának neked, ha elvonnék tőled. Édesapád az irántad való szeretetből hajlandó volt belemenni a hazugságba.

Napokig figyelték a híreket. Ha jelentették volna egy kisbaba eltűnését, talán felülkerekedik bennük a tisztesség, és édesapád visszaadja Artot. De lehet, hogy nem. A kishúgod halála őt is szörnyen megviselte. Talán hagyta volna, hogy édesanyád rábeszélje, mindenképpen tartsák meg a gyermeket.

Mivel a hírek nem szóltak elveszett kisbabáról, úgy döntöttek, megtartják, és a sajátjukként, a testvéredként fölnevelik Artot. Viszont nem maradhattak a városban, ahol az emberek tudták, hogy csak egy gyerekük van. Kiléptek hát a munkahelyükről, és elmenekültek. Elvittek téged és a babát. Új életet kezdtek Paskintonban, ahol senkinek sem volt oka gyanakodni rájuk, ahol minden sokkal egyszerűbb volt, ahol békében nevelgethették újdonsült fiukat.

Megcírógatja Art fejét, de közben egy másodpercre sem veszi le rólam a tekintetét. Leküzdhetetlen remegés rázza a testemet. Világom darabokra hullott, életem elmúlt egy éve hazugságban telt, kiderült rólam, hogy gonosztevő vagyok, anya és apa pedig a cinkosaim.

- Hogyan változtatta át a démon? - kérdezi Beranabus. - Az átváltoztatás bonyolult varázslat. Nem hajthatta végre egymaga.

- Pedig megtette - feleli Vész herceg. - Arra gyanakodtam, talán valami hatalmas varázsló, sőt démoni társ eszköze lehet. Ezért nem hoztam mindjárt vissza Artériát. Reméltem, hogy az, aki a fiút irányítja, felfedi magát. Végül mégis úgy határoztam, hogy visszalopom, hátha ezzel kicsalogatom Cornelius gazdáját a rejtékhelyéről. Csak akkor jöttem rá,

hogy Cornelius egyedül követte el a dolgot, amikor eljött ebbe az univerzumba, és kipróbálta az erejét. Ma sem tudom, hogyan, de az biztos, hogy ő csinálta.

Mindenki döbbenet bámul rám. Úgy érzem magam, mint a cirkuszban, ahol szörnyeket mutogatnak. *Tessék, csak tessék! Jöjjenek és csodálják meg Kernel Flecket, a démon-tolvajt, az álcázás mesterét! Ő az, aki képes elrejtetni egy démon mindenki, még ön maga elől is!*

- Szóval nem is volt öcsém soha - suttogom. - Hazugság volt az egész.

- Álom - helyesbít Vész herceg. - És most, hála az én nagylelkű segítségemnek, fölébredtél.

- Szép kis segítség! - horkan fel Dervish. - Meg is mondhattad volna neki.

- Az család lett volna - rázza a fejét Vész herceg. - Neki magának kellett rájönnie az igazságra, vagy pedig élete végéig hasztalan kutatni azt. Én így is, úgy is boldog lettem volna. Tudatlanságának kínja édes lett volna számomra. De a tudásból fakadó szenvedés éppoly örömet jelent nekem.

- Miféle szenvedés? - kiáltja Cápa. - Hiszen legyőzött téged. Kiderítette az igazságot.

- Viszont elvesztett egy testvért - szólal meg halkán Sharmila.

Én mindeközben csendesen sírdogálok.

- De hiszen nem is volt a testvére - ellenkezik Cápa.

- De Kernel annak hitte. - Sharmila kiszakítja magát Beranabus szorításából, odalép hozzám, és kezét a vállamra teszi.

- És most mi lesz? - kérdezi Beranabus tárgyilagosan. Már nem érdekli a tolvajlás rejtélye, sem a téveszme. - Elmehetünk szabadon?

- Természetesen - válaszolja Vész herceg. - Cornelius teljesítette a megállapodásunkban foglalt feltételeket. Megtalálta, és néven nevezte az igazi tolvajt. Elmehtek, amikor csak akartok. - Szórakozottan körül néz. - Úgy látszik, Hulla megszökött, mialatt mi mással voltunk elfoglalva, de biztos vagyok benne, hogy megint a nyomára fogtok akadni.

- Akkor menjünk! - mondja Beranabus. - Már épp elég időt pazaroltunk erre a komédiára.

- Fogd be a szád, te ostoba, tapintatlan alak! - kiált rá mindannyiunk megrökönyödésére Sharmila. Villámló szemmel néz Beranabusra, és simogatni kezdi a tarkómat. - Még el kell rendeznünk Kernel testvére dolgát.

- *Testvér?* - fortyan fel Beranabus, és amikor Sharmila a Vész herceg térdén lovagoló gyerekekre mutat, így folytatja: - De hiszen ez csak egy démon, akit gyerekek álcáztak!

- Igen. De az elmúlt évben ő volt Kernel öccse. És a gazdája mosolyából ítélve újra az lehet. Ha Kernel is úgy akarja.

Vész herceg tompán felnevet.

- Éles a szemed, Mukherdzsi kisasszony. - Négy karjával a magasba emeli Artot - Artériát. A baba nevet, mint akit csiklandoznak, és közben megpróbálja leharapni a démonmester egyik ujját. - Artéria becses számomra, de ugyanolyan becses volt Cornelius számára is. Nem vagyok szívtelen - illetve az vagyok, mivel nincs szívem -, mindenesetre hajlandó vagyok elengedni a csatlósomat. Ha Kernel el akarja vinni, nem állok az útjába.

Fölnézek.

- Visszakaphatom Artot? Újra a testvérem lehet?

- Ha akarod - mosolyog Vész herceg.

Rámeredek a démonmesterre, majd Artra, aki az idomtalan ujjak fölött vigyorog rám. Most hajszálra úgy néz ki, mint azon a napon, amikor Hulla magával vitte. Miért is ne vihetnem haza mint az öcsémet? Miért ne folytathatnánk az életünket, miért ne felejtethetnénk el, hogy ez az örület valaha is megtörtént velünk?

- Milyen lesz, ha majd megnő? - kérdezi Dervish.

- Lehet azt tudni előre, hogy egy gyerekből milyen felnőtt válik? - kérdez vissza nagy ravaszul Vész herceg.

- Tudod jól, hogy értettem. Most csak harapni szeret. Rosszabb dolgokat is akar majd, ha nagyobb lesz? Inkább démon lesz, mint ember? Külsőre ember, belül szörnyeteg?

- Játék a szavakkal - von vállat Vész herceg. - Azt hiszem, megmutatkozik majd benne az igazi Artéria. Corneliusnak van annyi ereje, hogy féken tartsa, de a származását nem fogja tudni megtagadtatni vele. Szörnyű dolgokat akar majd elkövetni, és valószínűleg meg is találja a módját, hogy kiélje a vágyait. De Cornelius sohasem fogja bántani, ebben biztos vagyok.

Dervish odajön hozzám, és megáll Sharmila mellett. Komoly arccal néz rám.

- Te döntesz, Kernel, de nem hiszem, hogy vissza kellene vinned. Láttad, hogyan viselkednek a démonok. Nem tudnád megváltoztatni.

- Megpróbálhatnám! - kiáltom. - Ha a külsejét képes vagyok megváltoztatni, a szívét miért ne tudnám?

- A démonoknak nincsenek olyan érzelmeik, mint nekünk - feleli halkán Beranabus. - Néha azt a benyomást keltik az emberben, hogy hozzánk hasonlóan éreznek és szeretnek, de attól ők még mindannyian szörnyek. Természetből fogva ilyenek, és ezen nem lehet változtatni.

Keserves sírásban török ki. Újra Artra nézek. Annyira szeretném a karomban tartani, játszani vele, együtt cseperedni fel vele. Nem tisztességes dolog, hogy választanom kell. Boldogabb lettem volna, ha egyáltalán nincs öcsém. Egy évig ott volt nekem ő... ennyi mindenem keresztülmentem azért, hogy rátaláljak... és most *ezzel* kell szembesülnöm... most megint magányos leszek... és majd meg kell mondanom anyának és apának, hogy nem tudtam megvédeni a testvéremet...

- Lehet, hogy nem érdekel, ha gyilkolni fog! - kiáltom. - Lehet, hogy nem akarok soha többé egyedül lenni, és az, hogy van egy testvérem, minden másnál többet ér nekem. És akkor mi van?

- Akkor sok szerencsét! - húzza el a száját Beranabus. - De ne hívd a tanítványaimat, ha a hullák kezdenek elszaporodni körülöttem! És nem ártana szólnod a szüleidnek, hogy kerüljék el Artot. Nagyobb biztonságban lennének a világ túlsó felén.

Ráordítok Beranabusra, Dervishre, Vész hercegre, Artra -az egész világra, és az azon túli világokra. Gyűlölöm ezt az univerzumot - mindkét univerzumot -, az életet, úgy, ahogy van. A legszívesebben elpusztítanám az egészet, az egész átkozott mindenséget, s vele együtt saját magamat is. Egyetlen irtózatosszerű energiatarobbanás – *bumm!* -, és nincs több harc, se fájdalom.

Ekkor észreveszem, milyen önelégülten somolyog Vész herceg. Látom Art ártatlan mosolyát, s a gonoszságnak azt a parányi csillogását a szeme sarkában. Arra gondolkodom, mennyire szerettek a szüleim, ha feladtak értem mindent, vállalták volna még a börtönt is, és ki tudja, mi mindent, azért, hogy megóvják az én sötét titkomat, és engem boldognak lássanak. Persze, önmagukért is tették, de azt gondolom - *hiszem* -, hogy főleg az én kedvemért.

És tudom, hogy ezt nem tehetem meg velük. Nem vihetek be az otthonukba egy ember formájú démonot, hogy aztán az bármikor lecsaphasson rájuk. Ha megtenném, magam is éppoly démoni lennék, mint Vész herceg.

- A pokolba a gyalázatos csatlósoddal! - nyögök fel keservesen.

Hátat fordítok Vész hercegnek meg a kisbaba külsejű démonjának. Szememből patakzik a könny, s a világ mindent elborító sós tengerre változik. Érzékelem, hogy Sharmila szorosan magához ölel, és elvezet onnan, a többiek pedig ünnepélyes csendben követnek bennünket. Vész herceg tesz valami gúnyos megjegyzést nyomorult állapottal kapcsolatban, de elengedjük a fülünk mellett. Kivonulunk a trónteremből, átvágunk a többi pókhálós termen, el a sakktáblákkal teli helyiség mellett, s végül kiérünk a felvonóhídra. Ott megállunk, de csak egy percre. És akkor felcsukló zokogásom közepette meghallom a várkastély mélyéből még egyszer, utoljára felcsendülő gyerekhangot: Artéria, a démon - az én elveszett, sohasem volt Art öcsém - kacagását.

Búcsúzás

Odakint, a várkastély előtt. Ott, ahol beléptünk ebbe a világba. Beranabus hátba vág, és azt mondja:

- Gyerünk, keressük meg Hullát!

Sharmila felnyög. Dervish úgy néz Beranabusra, mintha hirtelen két feje nőtt volna. Még Cápá is olyan idegesen téblábol, mintha valami rettenetes átok hangzott volna el.

- Mi van? - fortyan fel Beranabus, és összehúzott szemöldökkel néz végig tanítványain. - El kell kapnunk, ki kell szednünk belőle, hogy mit tud a Kah-Gashról. Ezért jöttünk ide.

- Annak már vége - közli Sharmila. - Nadia tévedett a Kah-Gashsal kapcsolatban. Vagy már megtaláltuk, csak nem ismertük fel. Akár így, akár úgy, Hulla igazából csak Kernelt akarta behozni ebbe az univerzumba, hogy kiderüljön az igazság a gyerekrablásról. Most itt az ideje, hogy a fiú visszatérjen a szüleihez, és...

- Nem! - kiált fel Beranabus. - A testvére egyáltalán nem számított. Csakis a Kah-Gash a fontos.

- Neked talán - szól halkán Dervish. - De Kernelnek nem. És azt hiszem, nekünk, többieknek sem. Sharmilának igaza van. Vége.

Beranabus vasvillaszemekkel néz ránk. Még a nyaka is belevörösödik a méregbe. Épp mondani készül valamit, amikor Cápá előrelép, és megelőzi.

- Én a rendelkezésedre állok, ha akarod. Ha úgy gondolsz, hogy tudok segíteni ennek a démonpusztító fegyvernek a megkeresésében, szolgálni foglak életem végéig, de kétkem, hogy múlna rajtam bármi is. Nem hinném, hogy bármelyikünkön is múlna bármi. Egyetértetek Dervishsel: itt most Kernelről és az ő nyomozásáról volt szó. Ez hozott ide bennünket. Nem valami eget rengető ügy, kész téboly, hogy Raznak és Nadiának meg kellett halnia miatta, de hát ilyen az élet.

- Most azt hiszed, okosabb vagy nálam, mi? - mordul rá Beranabus.

- Nem. Csak látom az igazságot, ami a napnál világosabb, épp csak ki nem szűrja a szememet. A világon semmit sem tudok a Kah-Gashról. Lehet, hogy meg fogod találni, lehet, hogy nem. Lehet, hogy Hulla el tud vezetni hozzá, lehet, hogy nem. De itt az ideje, hogy elengedd Kernelt. Ő nem tartozik ehhez a világhoz. Már nem.

Még nem is hallottam Cápát ilyen hosszan beszélni. Szeretnék köszönetet mondani neki, de úgy összeszorult a torkom, mint amikor Hulla szörszájai fojtogattak.

Beranabus haragosan néz három tanítványára, majd engem vesz célba, s végül elfintorodik.

- Legyen hát! Nem állok le vitatkozni veletek. Kezdem azt hinni, hogy csakugyan hiábavaló volt ez az egész. Én azonban már csak a biztonság kedvéért is meg fogom keresni Hullát, de semmi értelme, hogy ti is velem jöjjetek. Nem lesz több harc. Sem halál.

Elfordul, mély lélegzetet vesz, és egy varázsigét kezd mormolni.

Sharmila, Cápá és Dervish tétován összenéz.

- Ennyi? - kérdezi Dervish. - Mehetünk?

- Igen. Szóljatok a fiúnak, hogy nyisson ablakot nektek! Térjete vissza a hétköznapi életetekhez! Majd később jelentkezem. Ha szükségem lesz rátok.

Dervish nevet. Sharmila és Cápá mosolyog. Aztán mindhárman rám néznek.

- Hová akartok menni? - kérdezem.

- Tegyé ki bennünket nálatok! - feleli Cápá. - Onnan már magunk megyünk tovább.

Lassan bölintok, aztán szembefordulok a fényfoltokkal. Most, hogy kikerültem a Táblából, ismét itt fénylenek körülöttem. Félve és vágyakozva idézem fel gondolatban Paskinstont.

*

Nem tart sokáig. Egymás mellé tologatom a pulzáló fényeket. Kinyílik az ablak. Áttetszően tiszta kék fény. Nyoma sincs benne az itteni örületnek. Még egy utolsó pillantást vetek a várra, a démonoktól hemzseggő égboltra, Beranabusra.

- Köszönöm - motyogom. - Tudom, hogy csak azért segítettél, mert meg akartad találni a Kah-Gasht, de nélküled nem jöttem volna rá az igazságra.

- Sokra mentél vele - mordul fel Beranabus. Rám függeszti szürkés-kék szemét. Oldalra hajtja a fejét. - Az otthon nem mindig ott van, ahol az ember gondolja. Megváltozhat, ahogy az ember élete is megváltozik. Ha valaha szükségem lesz rád, tudod, hol keress.

- Nem lesz szükségem rád - közli Dervish kurtán, és átlökdös a fényablakon, ki a démonok univerzumából.

*

Éjszaka. Egy mezőn vagyunk, Paskinston határában. Ott, ahol Mrs. Egin felrobbant, és Hulla átlépett a világunkba.

Állunk négyen a félhold alatt, nézzük egymást, és beszívjuk világunk édes illatát.

- Jól nézünk ki - nevet Sharmila, és fejével szakadt ruhánkra, sebek tarkította testünkre és meztelen lábunkra mutat.

- De legalább bűdösek nem vagyunk - jegyzi meg Cápa. Míg ingujját szagolgatja, arca elzöldül a zsigerhalmok emlékeitől.

- Kösz - suttogom szemlesütve.

Most megint annak a félős gyerekek érzem magam, aki voltam, mielőtt világegyetemek határain keltem volna át. Odaát egyenrangú voltam velük. Itt csak egy kisfiú vagyok.

- Nem kell megköszönnöd - mosolyodik el Dervish. - Életre szóló kalandban volt részünk.

- Én nem nevezném kalandnak - szólal meg elgondolkodva Sharmila. - Inkább lidércnyomás volt, amit reményeim szerint soha többé nem kell átélnem.

- Légy őszinte! - néz rá mosolyogva Dervish. - Most, hogy kiszabadultunk, és élünk, ne akard elhíttetni velem, hogy egy picikét sem sajnálok, hogy vége van. Örület volt, de varázslatos. Igaz?

- Nem. Szörnyű volt. Gyűlöltem minden pillanatát.

- Cápa? - fordul hozzá Dervish.

- Azt a mocskos pocsolót utáltam - morogja Cápa, mire mindnyájan hangos nevetésben törünk ki. - Amúgy jó buli volt. De csak mert túléltek. Biztos vagyok benne, hogy Raz és Nadia másképp látta.

Nadia nevének hallatán büntudat fog el. Beszélnem kellene nekik róla, de a szavamat adtam. Egyébként is azt mondta, hogy nem bántana bennünket. Egyedül Beranabust gyűlöli.

- Milyen ember volt Raz? - kérdezi elkomolyodva Dervish.

- Úriember - válaszolja Sharmila.

- Igen - erősíti meg Cápa. - Ismertem Razt. Jó fej volt. De ne beszéljünk róla! A mi szakmánkban jobb megfedkezni a holtakról, és csak az élőkre összpontosítani. - Nyögve nyújtózkodik. - Megyek, keresek egy tavat, hogy kiáztassam magam. Hát ti?

- Veled tartok - csatlakozik hozzá Dervish. - Még sokat kell tanulnom arról, hogy mit is jelent tanítványnak lenni.

- Nem vagyok olyan biztos benne - dünnyögi Cápa, és szemöldökét felvonva Sharmilára néz.

- Szükségem van egy kis szabadidőre - mondja az indiai asszony, és fölbámul a holdra. - Sok éve vagyok már tanítvány. Rászolgáltam egy kis szabadságra. Lehet, hogy elmegyek a szüleim falujába, és imát mondok az emlékezetükre. Démonok ölték meg őket. - Felsőhajt, és elfordítja tekintetét a holdról. - Imádkozom majd Razért is. És Nadiáért. És a többiekért, akik ezen az úton haltak meg. - Rám néz. - És imádkozni fogok Kernelért. És talán Artért, még ha valójában nem létezett is.

Hálás mosollyal nézek Sharmilára, majd ölelésre tárom felé a karomat. Miközben magához szorít, belesúgja a fülembe:

- Furcsa, hogy nem találtad meg a Kah-Gasht.

- Talán mert nem is létezik - válaszolom.

- Vagy mert... - Elbizonytalanodik, majd elenged. - Kíváncsi lennék, mi történt volna, ha megpróbálsz ablakot nyitni egyikünkre, amikor veled voltunk abban az univerzumban.

- Mire gondolsz? - nézek rá értetlenül.

Rejtélyesen mosolyog, aztán kétfelől arcon csókol, és hátralép.

- Egy darabig még veled maradhatunk - ajánkozik Dervish, látva, milyen tétován álldogálok a faluszélen. - Segítünk visszarázódni, és elmagyarázni ezt az egészet a szüleidnek.

Elnevetem magam.

- Komolyan azt hiszed, hogy el tudnátok magyarázni Vész herceget az anyámnak és az apámnak?

- Mondasz valamit - kuncog Dervish.

Kezet rázok Cápával, s még egyszer utoljára megcsodálom a tetoválásait. Amikor elengedem a kezét, feszesen szalutál. Utána Dervishsel fogok kezét.

- Lekonyultak a tüskéid - jegyzem meg.

- Tetőtől talpig le vagyok konyulva - feleli vigyorogva.

Utoljára még egymásra nézünk mind a négyen, de szólni már nem szólunk. Fáradt mozdulattal intek nekik, aztán hátat fordítok, és elindulok a falu fényei felé. Erős akarok lenni. Arra gondolok, vajon mit fog szólni anya és apa, amikor belépek az ajtón. Izgatott, de egyúttal ideges borzongással indulok el a haza vezető rövid úton.

Otthon, magányban

Nem volt valami dicső hazaérkezés.

Csaknem hét esztendő telt el azóta, hogy Artot keresve átléptem azon az ablakon. Alig akartam elhinni, noha Vész herceg előre figyelmeztetett. Hétévnyi változás, születések, halálesetek, a világ történései - és én minderről lemaradtam.

A szüleim sokkal idősebbnek tünnek, mint ahogy emlékeztem rájuk. Ráncosabbak, őszebbek voltak, és a tekintetükben valami soha nem tapasztalt szomorúságot láttam.

Kísértetnek hittek. Hét év elszállt, s én mégis pontosan úgy néztem ki, mint amikor eltűntem, még a ruha is ugyanaz volt rajtam. Anya felsikoltott. Apa is. Szemüket eltakarva, a rémülettől ziháló mellél fordultak el tőlem.

Nem számítottam ilyen reakcióra, és nem is voltam felkészülve rá, hogy láttomra rémült sikoltozásban törnek ki. Összeomlottam. Zokogva kiáltottam:

- Én vagyok az! Én vagyok! Én! Én!

Végül apa a félelemtől remegve közelebb lépett hozzám. Lehet, hogy nem lett volna ilyen bátor, ha nem sírok, mint egy kisgyerek. Reszkető ujjal megbökte kopasz fejemet, nyilván arra számított, hogy az ujjá átsiklik rajtam. Miután ez nem következett be, összevont szemöldökkel újra megbökött.

- Valódi vagyok - sóhajtottam, s vártam, hogy mindjárt átölel, és elmondja, mennyire szeret. - Én vagyok az. Kernel. Élek, apa. Visszajöttem.

- Kernel? - krákogta, és szelíden ingatta a fejét. - Az nem lehet. Te... nem... az nem lehet...

Aztán rám borult, körém fonta a karját, a fülembre harsogta a nevemet, és könnyekben tört ki. Pár perc múlva anya is mellettem termett, fogdostak, bökdöstek, szorongattak. Sírtak és nevettek egyszerre.

*

Időtlen időig tartott, amíg elmagyaráztam. Meséltem nekik a fényekről, az ablakról, a gyerekablásról, arról, hogyan léptem át Hullá után a másik univerzumba. Beranabusról, a világok között tett útjaimról, Vész hercegről, Artériáról. Nem hittek nekem. Nem tudtak hinni. Viszont nem volt semmi más magyarázat arra, hogyan bukkanhattam fel ugyanolyan gyerekként, mint ahogyan eltűntem (leszámítva a rajtam lévő sérüléseket, hegeket és zúzódásokat).

- El kéne vinnünk orvoshoz - mondta apa. - Szakembereknek kéne megvizsgálni a testét és az agyát. Ők talán ki tudnák deríteni az igazságot.

- Nem! - szisszent föl anya, mielőtt bizonygatni kezdek volna, hogy mindaz igaz, amit elmondtam. - Szörnyszülöttként bannának vele. Kérdéseket tennének fel, amelyekre nem akarunk válaszolni. Elvonnák tőlünk. Lehet, hogy soha többé nem látnánk, elveszítenénk őt is, mint Annabellát és... - Nem mondta ki a harmadik gyerekük nevét. Nem volt hajlandó arról tárgyalni, hogy Art nem volt valódi ember. Ezt a dolgot apa sem firtatta. Mindabból, amit elmeséltem, ez volt az egyetlen részlet, amelyet egyikük sem akart másodsorra is meghallgatni.

Más választásuk nem lévén kénytelenek voltak elfogadni különös élménybeszámolómat. A szomszédoknak azonban nem beszéltek rólam. Apa azt mondta, bolondnak néznének bennünket, ha nekik is elmondanám a démonokról szóló mesémet. Ráadásul Paskintonban sokan elveszítették a gyereküket, amikor Hullá megtámadott bennünket. Nem volt benne biztos, hogyan fogadná a visszatérésemet.

Elbújtattak a házban, amíg kitalálnak valamit, hogy visszavezethessenek a falu életébe. Anya azt akarta eljátszani, hogy árvaságra jutott unokaöcs vagyok, aki történetesen nagyon hasonlít az ő feltehetőleg halott fiukra. Apa egy mélyhűtéses elmélettel játszadozott - úgy gondolta, el tudná hitetni az emberekkel, hogy az elmúlt hét esztendőben tudósok jegeltek engem.

Amikor ráébredtek, milyen gyenge lábakon állnak ezek a magyarázatok, úgy döntöttek, nem szólnak senkinek, hanem egyszerűen elköltöznék. A szökés egyszer már bevált, miért ne válna be másodsorra is? Összecsomagolunk, és elmegyünk valahová, ahol senki nem ismer minket, és új életet kezdünk. A szüleim szerették Paskintont, de engem még jobban. Az egyetlen megoldásnak az látszott, hogy éjnek idején odébb állnak, és még a barátaiknak sem szólnak egy szót se. Így is lett.

*

Kipróbáltunk néhány kisvárost, de anya egyikben sem érezte jól magát, így végül kikötöttünk egy nagyvárosban. Apa egy építkezésen talált munkát, anya pedig egy gyorsétteremben helyezkedett el. Este, amikor hazaérnek, engem tanítanak. Napközben a lakásban vagyok, tévét nézek, olvasok, játszom, repülőmodelleket készítek. Nem biztonságos kijárnom a városba, és szóba elegyednem az emberekkel.

A szüleim félnek, hogy elvonnának tőlük, ha kiderülne az igazság.

Nem szeretek így élni. Nem így képzeltem a visszatérést. Bátor tettet hajtottam végre, mindent kockára tettem, hogy megmentsem a testvéreimet, olyan kínokat szenvedtem el, és olyan akadályokat győztem le, amilyeneket az emberek el sem tudnak képzelni. De nem szabad beszélnem róla. Titkolnom kell, mint valami szégyenletes dolgot. Egy szóval sem

emlegetjük Artot, hogy mi történt vele, hogy valójában embernek álcázott démon volt. Egyszer megpróbáltam beszélni róla anyával, de betapasztotta a fülét, és azt rikácsolta, hogy fogjam be a számat, és soha többé még a nevét se merjem említeni.

Ők sem boldogok. Nem mondják, de látom, hogy titokban azt kívánják, bár sohasem jöttem volna vissza. Nehéz volt elviselniük, hogy el kellett veszíteniük engem és Artot, de a hét év alatt megtanulták elfogadni a helyzetet. Paskintonban békességre letek, tovább tudták folytatni az életüket, hálásak voltak, amiért legalább ők ketten még ott voltak egymásnak, és mert volt egy hely, amelyet az otthonuknak nevezhetnek.

Mindezt tönkretettem. Feje tetejére állítottam, fenekéstől felforgattam az életüket. Rákényszerítettem őket, hogy elhagyják az otthonukat és a barátaikat, útra keljenek, s ezentúl titkokkal és félelemmel teli életet éljenek.

Nem akartam tönkretenni az életüket. Meg akartam menteni, haza akartam hozni Artot, hős akartam lenni. Azt akartam, hogy anya és apa védjen meg, szeressen, és hogy a szörnyekkel teli rettenetes világban átéltek után minden jóra forduljon. Vissza akartam kapni az életemet.

Ehelyett hazugságban és színlelésben éltem, egy minden ízében éppolyan szörnyű lidércnyomásban, mint amitől a Démonvilág univerzumát elhagyva örökre megszabadulni vágytam.

*

A magány rosszabb, mint eddig bármikor. Jóformán állandóan a négy fal között kuksolok bezárva, nincs senkim, akivel játszhatnék, akihez szólhatnék. Épp elég rossz volt, amikor még kívülállónak éreztem magam, de akkor legalább találkozhattam más gyerekekkel, járhattam iskolába, úgy tehettem, mintha közéjük tartoznék. Most tökéletesen egyedül vagyok. Még anyával és apával sem tudok beszélni. Kényelmetlenül érzik magukat a jelenlétemben. Szeretnek, mert a gyerekek vagyok, de fogadni mernék, hogy néha azt kérdezik maguktól: „Ez tényleg Kernel? Biztos, hogy ő az a fiú, akit elveszettek hittünk? Vagy egy szörny, aki úgy tesz, mintha Kernel volna?”

Rosszul alszanak. Hallom, hogyan nyöszörögnek álmukban. Előfordul, hogy valamelyikük sikoltozva ébred, és órákig zokog, a másik pedig átölelve vigasztalja.

Engem soha nem ölelnek át, és soha nem vigasztalnak.

*

Unalmamban kísérletezni kezdek a fényfoltokkal. Kíváncsi vagyok, tudom-e irányítani őket. Próbálom pulzálásra készíteni a fényeket. Nem akarok ablakot nyitni, csak látni szeretném, itt is megvan-e az erőm.

Sokáig nem érek el semmit, de végül rájövök a megoldásra. A Démonvilág univerzumának egy bizonyos pontjára kell gondolnom, egy olyan helyre, ahol jártam. Ettől, bár órákig tartó összpontosítás után, pulzálni kezdenek a fények. Amikor ez már sikerült, egy másik helyre vagy egy személyre gondolok, s habár lassan és gyér számban, de más foltok is villogni kezdenek. Biztos vagyok benne, hogy ha megerőltetném magam, többet is pulzálásra készíthetnék, és fokozatosan megépíthetnék egy ablakot. Ha akarnék. De nem akarok. Miért akarnék valaha is visszamenni a gonosz varázslatokkal teli téboly világegyetemébe?

*

Borús, esős nap. A szüleim dolgoznak. Szinte az egész éjszakát ébren töltötték, sírtak és beszélgettek. Rettenetes látnom, milyen boldogtalanok. Mindent megpróbáltam, hogy felvidítsam őket, és könnyebbé tegyem az életüket. Vicceket mesélek, még véletlenül sem hozom szóba a démonokat, erőmet megfeszítve dolgozom a házi feladataimon, mindig mosolygok, amikor a közelemben vannak.

Semmi sem használ. Örültek, amikor visszatértem, de örömük helyébe csakhamar zavart szomorúság lépett, és szomorúságuk a napok múltával egyre csak nő. Nem tudják, mihez kezdenek velem és az új életükkel, amelybe gyakorlatilag akarattuk ellenére cseppentek bele. Túlságosan bonyolult ez az egész.

Kezdenek neheztelni rám. Látom a tekintetükön. Többnyire csak egy villanás az egész. Egy pillantás, amely elárulja, hogy azt kívánják, bár sohasem jöttem volna vissza. Ez a látvány mindannyiszor szíven üt. Ilyenkor a legszívesebben sírva, egy ölelésért könyörögve borulnék a vállukra. De csak mosolygok. Úgy teszek, mintha nem venném észre. Mintha minden a legnagyobb rendben volna. És csak olyankor sírok, amikor nincsenek itthon.

Röviddel dél után felszakadozik a felhőzet pár percre. Aztán újra beborul, és még jobban zuhog az eső, mint előtte.

A Démonvilág jár a fejemben. Gyűlöltem, de nem éreztem kívülállónak magam. Volt célom, feladatom. Egyenrangú voltam Sharmilával, Dervishsel, Razzal, Cápával, Nadiával. Ha a harcban nem is jeleskedtem, voltak más adottságaim. Tiszteltek. Még Beranabusra is mély benyomást tettem.

Emlékszem arra, amit mondott. „Az otthon nem mindig ott van, ahol az ember gondolja. Tudod, hol keress!”

Örület! Mintha valaha is vissza akarnék menni oda, hogy újra démonokkal harcoljak, és úgy éljek, a varázsló rabszolgájaként, mint Nadia, hányódva a rémségek világmindenségében, ahol az ember még az idő múlásában sem

bízhat. Ennyire rossz nem lehet semmi ebben a világban. A szüleim végül biztosan elfogadnak majd. Lesznek barátaim. Normális felnőtt válik belőlem. Egyszer még nevetni fogunk ezen az egészen.

A bérelt lakás kis nappalijának padlóján ülök. Felállók, és kimegyek a fürdőszobába. Kiveszem az üveggolyókat a zsebemből; a narancssárga golyókat azóta hordom magamnál, amióta Artot ellopták. Lenézek rájuk, majd a tükör elé állva följebb emelem őket. A szemem elé tartom, és nézem, hogyan csillognak. Megpróbálom felruházni őket varázserővel. Elveszem a kezemet, s megparancsolom, hogy maradjanak fenn a levegőben.

Leesnek. Elgurulnak. Elkapom őket, mielőtt eltűnnének az ócska padlódeszkák közti rések valamelyikében.

Visszamegyek a nappaliba, s közben felidézem, mekkora varázserőm volt azon a másik helyen, miket tudtam csinálni, milyen óriási hatalmam volt. A heverőre telepedve újra szemügyre veszem a golyókat, és Sharmila szavaira gondolok, amelyeket a mezőn mondott, mielőtt elváltunk. Azt hiszem, most értem csak meg, mire célzott, mi volt az a titok, amit sejtett. Képtelen, vad és örült feltevés. Biztos vagyok benne, hogy nem lehet igaz. De ha mégis...

Igyekszem nem aggódni túlságosan amiatt, amit ez jelenthet, és elteszem az üveggolyókat. Ahogy ott állok, felfigyelek arra, hogy a körülöttem lévő fényfoltok némelyike lassan pulzál. Dermedten bámulok rájuk. Mintha hívogatnának, mintha vissza akarnának szippantani a téboly birodalmába.

Hátat fordítok nekik, és körbesétálok az apró lakásban, hátha akad valami, amivel elfoglalhatom magam. Végül eljutok a szüleim hálósobájába. Nem sokkal nagyobb, mint az enyém. Épp csak befér az ágyuk. Tekintetem körbesiklik a szobán. Rendetlenség van, a ruhák szanaszét dobálva, a földön piszkos zoknik, alsóneműk. A korábbi lakásainkban nem így néztek ki a szobák. Anya mindig büszke volt az otthonára. Apa is. Folyton takarítottak, és mindenütt rend volt. Nem úgy, mint most.

Rosszul érzem magam ettől a rendetlenségtől. Megfordulok, hogy kimenjek, de hirtelen észreveszem, hogy az ágyon, az egyik párna alól valaminek kilátszik a csücske. Odaoldalmazok, és kihúزم azt a valamit. Egy fénykép rólam és Artról. Sohasem láttam ezt a képet. A fejem fölé emelem Artot. Nevet. Én is nevetek, azt hiszem. De ezt nehéz megállapítani. Mert anya egy tollal összefirkálta az arcomat. A sok-sok fekete vonal teljesen eltünteti a vonásaimat, eltörli a létezésem.

Visszateszem a képet a helyére. Egészen eltakarom. Visszamegyek a nappaliba. Jéghideg kő van a gyomrom helyén. A fények villognak körülöttem, gyorsabban, mint eddig, épp úgy, ahogy odaát, a Démonvilágban. Beranabusra gondolok, arra, amit Sharmila mondott, a szüleim vádló pillantásaira, a fényképre.

Miközben egy könnycsepp gördül végig az arcomon, felnyúlok, mint egy robot, és tologatni kezdem egymás mellé a pulzáló fényfoltokat.

Kah-Gash

Beranabus egy meglepően festői helyen vár rám: egy vízesés mellett, lombos fa árnyékában hever egy sötétzöld fűhalmon. Az egyedüli jele annak, hogy egy másik univerzumban vagyunk az, hogy a vízesésből víz helyett vér zúdul alá.

- Számítottam rá, hogy meg fogsz keresni - mondja inkább szomorúan, mint önelégülten. - Gondoltam, egy időre megpihenek itt. - Körülnéz. - Gyakran eljövök ide. Anyám szerette ezt a helyet. Itt közel érzem magam hozzá.

- Az édesanyád varázsló volt? - kérdezem.

- Nem kifejezetten. - Bámulja a vízesést, s közben a kabátjára tűzött virág szirmait cirógatja. - Nem sokkal a születésem után halt meg. Később a mágiát használtam fel, hogy megtudjak róla egyet-mást. Így találtam rá erre a helyre is. De gyerekkoromban egyáltalán nem ismertem őt. Ami pedig az apámat illeti... - Felhorkan, majd szokatlan szelídséggel folytatja: - Tudom, mit jelent magányosnak lenni. Tudom, milyen érzés, hogy nincs az embernek családja. Hogy idegennek érzi magát a világban. Gyűlölöm magam azért, amit Nadiával tettem, és azért is, amit tőled kérek. Tudom, hogy milyen boldogtalan volt az élete, és hogy te is milyen szenvedéseken mész keresztül, mert magam is átéltem mindezt. Ha megtehettem volna, mindkettőtöket megkíméllek ettől, de a világegyetem áldozatot és szenvedést követel harcossá védelmezőitől. Amikor nincs más lehetőség... amikor milliók élete forog kockán... hogyan is dönthetnénk másképp?

Nézem, csak nézem az öreg varázslót, és nem tudom, mit válaszoljak. Mielőtt kitalálhatnék valamit, kurtán fölnevet, feláll, és a régről ismert, kiábrándultan fölényes mosolyával néz le rám.

- Mi lenne, ha elszegődnél hozzám inasnak? Nem találd meg a hangot az otthoniakkal? A rendes élet többé már nem neked való?

- Tudtad, ugye, hogy vissza fogok jönni? - kérdezem vádlón.

- Eleget éltem, és eleget láttam, hogy tudjam, milyen nehéz egy kisszerű, hétköznapi életre berendezkednie annak, aki nagy dolgokra hivatott. A világegyetemnek megvolt az oka rá, hogy megteremtessen téged, Kernel Fleck. Nem arra születél, hogy átlagemberek között élj, és közönséges munkára pazarold el az idődet. A sors elszánt ellenfél. Nem mindenki képes a végzete fölébe kerekedni.

- Mi legyen hát? - kérdezem. - Üldözőbe vesszük Hullát?

- Nem - feleli töprengő arccal Beranabus. - Amondó vagyok, inkább menjünk végig azon az úton, amelyen ő eljutott Vész herceg várához. Lehet, hogy találunk valamit az egyik világban, ahol megfordult, vagy valamelyikben azok közül, amelyeket elkerültünk, amikor közvetlenül őhöz nyitottál ablakot.

-Vagy talán... - Elhallgatok, nem akaródzik kimondani, amire gondolok.

Mögöttem az ablak már elhomályosodott, de ha akarnék, minden további nélkül építhetnék másikat. Megkereshetném a szüléimet. Megpróbálhatnám még egyszer. Még nem késő, hogy meggondoljam magam. De ha elmondom Beranabusnak, hogy mire gyanakszom, soha többé nem térhetek vissza. Egy életre elkötelezem magam neki és a világegyetemnek.

Beranabus a homlokát ráncolva fürkészi az arcomat, s úgy mosolyog, mintha nem tudnék olyat mondani, amivel meglepetést szerezhetnék neki. Mintha azt várná, hogy olyasvalamit fogok javasolni, amire nyomban rávághatja, hogy már ő is gondolt rá.

Az ajkamat rágom, próbálok elhatározásra jutni. Újra eszembe jut a fénykép. Beleborzongok, de aztán kihúdom magam, és próbára bocsátom az elméletemet.

- Most magam elé képzem Hullát - mondom, és körülnézek. - Fények tucatjai villognak. Ha akarnék, most rögtön ablakot nyithatnék rá. - Kisöpröm a démont a gondolataimból, és Beranabusra összpontosítok. - Most rád gondolok. - Görcsbe rándul a gyomrom, amikor beigazolódik, amitől a legjobban félttem. - Nem történik semmi. Egyetlen villogó fényt sem látok.

- Persze hogy nem - veti oda mérgesen. - Hiszen itt vagyok veled. Semmi szükség arra, hogy ablakot nyiss ahhoz, hogy rám találj.

- Úgy van. Most egy földi vízesésre gondolok, mondjuk, a Niagarára. - Összpontosítok. - Megint pulzáló fények sokaságát látom. De amikor erre a véres vízesésre gondolok... megint semmi.

Beranabus homlokát ráncolva néz rám.

- Mit akarsz ezzel...

- Magam elé képzem Sharmilát - vágok a szavába. - Dervisht. Cápát. Mindhárman villogó fények sokaságát hozzák körém. - Ugyanez a helyzet Nadiával is, de erről nem beszélek neki. - És most magamra gondolok... egyetlen fény sem

Egy teljes percet adok neki. Kettőt. Ötöt. Csukott szemmel, minden erőmet összeszedve koncentrálok, újra meg újra kimondom a szót. Amikor végül kinyitom a szememet, egyetlen árva fény sem villog, Beranabus pedig dermedten bámul rám, s látom, hogy remeg.

- Senki sem tudja, mi volt a Kah-Gash - szólal meg halkán a varázsló -, sem hogy miféle részekre esett szét. Mindig azt feltételeztem, hogy a részek energiával feltöltött kövek vagy egyéb tárgyak, de gyanítom, hogy bármiben ott rejtőzhetnek. Akár még...

- ...emberekben is - fejezem be a mondatot. Aztán veszek egy nagy levegőt. - A Kah-Gash... a világegyetemet elpusztítani képes fegyver... egy darabja... Mindvégig közel voltunk hozzá. Annyira közel, hogy nem ismertük fel. Most is itt van. Mindig is itt volt.

Beranabus összerázkódik, aztán erőt vesz magán.

- Én vagyok az?

- Nem - felelem szomorúan. - Azt hiszem, *én* vagyok.